

ЕДНО МОМИЧЕ СРЕЩУ ЦЯЛА ИМПЕРИЯ

„Заплетена, красива
и изумителна.“

Джонатан Страуд

НЕПОКОРНИ НЕБЕСА

АН СЕЙ ЛИ

ARTLINE STUDIOS

НЕПОКОРНИ НЕБЕСА

АН СЕЙ ЛИН

НЕПОКОРНИ НЕБЕСА

АН СЕЙ МН

Артлайн Студиос
София, 2023

REBEL SKIES
ANN SEI LIN
Copyright © 2022 by Ann Sei Lin
Cover illustration © 2022 Amir Zand
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

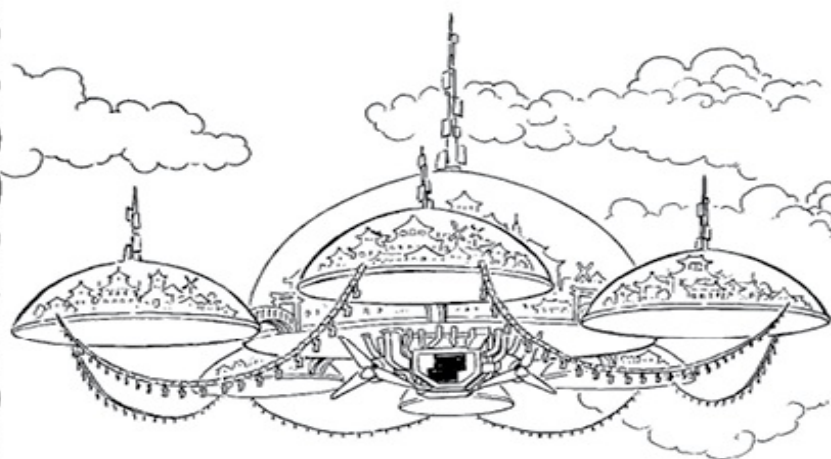
НЕПОКОРНИ НЕБЕСА
2023 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: © Ан Сей Лин
Превод: © 2023 Вихра Манова
Редактор: Калоян Игнатовски
Коректор: Елена Можолитч
Корица: © Амир Занд
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1700
ж.к. „Студентски град“,
ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-338-9

*Над синьото море
строя лодка от пера
и гребя през облаците.*

МИКОШИМА

СОЛА-ИЛ

„МИДОРИ“

ПРОЛОГ

КОГАТО Химура беше на девет, родното му място беше нападнато от гигантска морска костенурка. Всеки път, когато разказваше историята, се старееше да натърти на думата „гигантска“. Костенурките не изглеждат страшни, докато не се наведеш през прозореца и не погледнеш в сбръчканото лице на влечуто с размера на планина.

От корубата ѝ растяха дървета. Главата ѝ беше покрита с мъх. Ноктите ѝ – които разораваха земята с тревожна скорост – бяха изцапани с кал и останките на животни, които бе стъпкала под краката си. Пътищата се нагъваха. Земята се тресеше. Онези, които не успяваха да избягат достатъчно бързо, бяха смазвани под тялото ѝ.

Химура си спомняше начина, по който пръстите му стискаха рамката на прозореца, докато костенурката прегазваше селото. Помнеше как гледаше нагоре към сбръчканото ѝ лице, чудовищно като самата земя. Под слоевете пръст, които покриваха корубата ѝ, можеше да види жълтеещите гънки на тялото ѝ.

Хартия. Костенурката бе направена от хартия. Идеална конструкция от толкова красиви гънки и обратни сгъвания, че Химура можеше само да я гледа с изумление дори докато приближаваше с тътен към дома му.

Кракът на животното се вдигна над покрива на къщата, но трясък на чупещи се греди и звук на срутващ се таван така и не последваха. Той не можеше да си спомни точната последователност на случилото се след това; само звука и жегата. Над него изпищя нещо и се удари в гърба на костенурката, избухвайки в пламъци, които обгърнаха тялото на създанието по-бързо от горски пожар.

Когато Химура отново погледна нагоре, тъмни кораби изпълваха небето.

Отметнала глава назад в агония, костенурката гореше и...

Земята се раздвижи под краката на Химура и го откъсна от спомените му. Палубата на небесния кораб се клатеше като лодка в открито море. Турбините бръмчаха. Перките пореха топлия летен въздух. Светлините на столицата проблясваха по земята отдолу, но нощта избледняваше и скоро щяха да прозвучат първите струни на зората.

Беше минало много време, откакто Химура се бе замислял за родното си място или за шикигамито, изгорено от ловците. Огнен край, подходящ за хартиен звяр. Никой нормален човек не би тъгувал за смъртта на едно шикигами, особено толкова подивяло и неподвластно на господар, каквато беше костенурката, и въпреки това Химура бе изпитал нещо като скръб, докато я беше наблюдавал как гори.

Беше голяма загуба.

– Още ли си тук? – привлече вниманието на Химура един раздразнен глас и го откъсна от мислите му. Той се обърна, за да види навигаторката на кораба, която излизаше от рулевата рубка, за да застане на палубата.

Докато се набираше на ръце, Химура забеляза, че кръговете под очите ѝ са станали по-тъмни. И косата, и кимоното ѝ бяха разбъркани: едното – плетеница от възли, а другото – намачкана бъркотия. Сънят не идваше лесно, когато човек трябваше да следи цял небесен кораб да не се отклонява от курса.

Химура извади едно хартиено квадратче от джоба си и започна да го балансира на върха на пръста си.

– Мислех си, Сайо – без да го докосва, парченцето се прегъна няколко пъти, докато доби формата на жерав оригами, – за едно шикигами, което срещнах, когато бях малък. Въпреки че унищожи дома ми, беше много впечатляващ звяр. Искане ми се да бе оцеляло.

Той метна жерава във въздуха и го улови, след което го смачка в юмрука си. Когато отвори длан, птицата оригами беше на парченца. С едно духване той разпръсна парченцата във въздуха. Те се понесоха по палубата като цветчета от сняг.

Сайо изсумтя.

– Казваш го само защото си Създател. Повечето нормални хора се радват, когато виждат някое шикигами да гори.

С помръдване на пръстите си Химура накара късчетата хартия да затанцуват край краката му.

Създател. Хората бяха изричали ядно тази дума в лицето му, сякаш е проклетие. Други я бяха прошепвали с ужас. Но когато Сайо я произнасяше, беше с презрението на човек, който познава Химура и изобщо не е впечатлен от него.

– Като стана дума за Създатели – погледът на Сайо премина по просветляващото небе, – време е да тръгваш. Трябва да стигнеш до „Мидори“ до изгрев-слънце. Според информатора на капитана момичето трябва да сервира

закуска в главната банкетна зала. Върни се с него или изобщо не се връщай.

Химура погледна към облаците. Една-единствена светлина грееше през лилавещото небе. Макар отдалеч да изглеждаше като самотна звезда, той знаеше, че светлината идва от „Мидори“ – първата и единствена летяща банкетна зала в империята.

Каква работа има един Създател да поднася закуска толкова далече?, зачуди се той. Що за странен обрат на съдбата бе принизил някого, който можеше да контролира хартията по собствено желание и чиято кръв беше изпълнена със силата на предците му, до това да живее живота на прост слуга?

Химура предполагаше, че е добре, че ще спаси момичето от подобна позорна работа. Освен това искаше да има компания. Да пътува със Сайо и останалите хора от екипажа на кораба, беше като да е вълк сред ластовички. Бе изморително да бъде обграден от хора, които никога нямаше да могат да разберат жуженето на сила във вените му или как шумоленето на хартия докосва сърцето му.

– Не създавай неприятности – предупреди го Сайо. – Просто вземи момичето и изчезвай. Ще разбереш коя е, щом я видиш, нали? Няма да доведеш някоя случайна прислужница?

– Винаги разпознавам собствения си вид. – Химура щракна с пръсти и парченцата хартия, които прърхаха покрай краката му, се извиха нагоре. С леко движение на ръката си той ги накара да се сплетат в бяла гривна около китката му.

Покатервайки се върху парапета на кораба, Химура протегна ръце настрани като въжеиграч за равновесие. Краката му се колебаеха между палубата и небето. Градските светлини се носеха под тях като светлинките на дълбоководни риби, които примамват плячка към смъртта ѝ.

До долу беше дълъг път. Като залюля крак в празното пространство, той пристъпи напред и падна.

Първо имаше единствено свистящ вятър. Летният въздух бръснеше кожата му, докато падаше. Поглеждайки през присвитите си и насълзени очи, Химура изчака, докато не се отдалечи на известно разстояние от кораба, преди да сваля гривната от китката си.

Тя се разпадна на хиляди малки квадратчета хартия, които се завъртяха в яростен циклон. Частите се сляха в едно, за да създадат чифт крила, продължаващи надолу в опасни пера и завършващи в хищни нокти.

Под него се оформи гигантски бял сокол. Всичко – от върха на клюна до извивката на ноктите му – беше бяло като сняг; дори зениците му бяха невидими на фона на бялото на очите му.

– Надувка! – чу Химура вика на Сайо, когато се приземи върху птицата.

Химура се подсмихна. Той не се извиняваше за таланта си.

Като се държеше здраво за перата на сокола, той се премести, така че да яхне врата на птицата. Не беше като да яздиш истинско шикигами – нямаше никаква интелигентност в тази хартиена кукла, – но тръпката беше същата.

Носен от гигантските крила на сокола, той се издигна към „Мидори“, където червените арки и широките златни порти на банкетната зала бяха отворени в поздрав към небето.

ЕДНО

КОГАТО Курара се събуди от оглушителния звук на утринните камбани, първата ѝ мисъл беше: *Бих изгорила цялото място до основи, ако това ще ми осигури още десет минути сън.*

Светлините пронизаха клепачите ѝ, докато се включваха с примигване. Звукът на камбаните се блъскаше в стените на стаята ѝ. Отвън един стюард маршируваше по коридора за прислугата, удряйки гонг и викайки:

– Ставайте, ставайте, всички да стават! Благодарете на нашия велик Император за този прекрасен ден!

– Нашият велик Император може да ходи да лапне някой лимон! – Курара се претърколи със стон. В стаята ѝ нямаше прозорци, но ярките електрически светлини настояваха, че е сутрин.

– Ставайте! Ставайте! Благодарете на нашия велик Император, че можем да видим още един изгрев! – Гласът на стюарда отекна през тънките като хартия стени. – Благодарете на нашия велик Император, който ни защитава от шикигамита!

Тя разтри очи, за да прогони съня, и светът бавно изплува на фокус: стените на нейната стая, топчетата смачкана хартия, разпръснати по пода, двойното легло от другата страна на стаята и човекът, който все още спеше в него. Изпод чаршафите стърчеше черна като въглен коса.

– Хару – викна тя. – Хару, време е да ставаш!

Купчината на отсрещното легло се размърда.

– Виж езерото с кои. Водата... блести като скъпоценни камъни... – промърмори Хару от вътрешността на стегнатия пашкул от чаршафи. Той отново говореше насън.

Звучеше приятно. Курара се чудеше дали не сънува техния дом, тяхното село. Искаше ѝ се да може да сънува такива сънища, но всичките ѝ спомени преди „Мидори“ бяха в най-добрия случай смътни: село в планината, хижа край малко езерце, замъглени лица на селяни, които оставяха само усещане за празнота като студен пушек след пожар.

– Пристанище Несай. Рак... голям като... чиния...

Независимо колко приятен беше сънят, имаха работа за вършене. Курара вдигна от пода една топка смачкана хартия и я метна през стаята. Докато отскачаше от леглото на Хару, Курара щракна с пръсти и топката замръзна във въздуха. По тялото ѝ пробяга приятна тръпка, усещането беше едновременно ободряващо и успокояващо. С движение на китката ѝ топката започна да се върти, стъвайки се с всяко завъртане – стъвка, прегъване, надипляне – в зайче оригами.

Тя не трябваше да прави това. Главната готвачка изрично ѝ бе забранила да прави каквото и да било с изключение на готвене или чистене, но между стените на стаята си беше в безопасност от любопитни погледи. Това, което хората не знаеха, не можеше да ги нарани – а Хару харесваше хартиените ѝ животни. Или поне тогава, когато беше достатъчно буден, за да ги оцени.

По нейна заповед зайчето заподскача по леглото и подръпна кичур черна коса, която се подаваше изпод завивката.

– Небесни градове... – Една сънена ръка бутна зайчето на пода.

Курара извика възмутено. Взе заека и го притисна към себе си, преди да го остави на възглавницата си.

Прислужникът биеше гонга. По продължението на коридора със замах се отваряха врати, докато и последните сънени слуги запристъпваха с препъване по пътеката.

– Хару! – Курара се приближи до леглото му и го бутна силно.

Най-сетне две тъмни очи я погледнаха изпод завивката.

– Добре, добре... Ставам! – изсумтя той.

– Добре! Хайде! – Курара го издърпа, за да се изправи на крака. Ако тичаха, можеше и да стигнат навреме.

„Мидори“ беше място, строено за гиганти, неподвижен замък от стаи за пиршества и частни резиденции, реещ се на хиляда и осемстотин метра височина във въздуха. Блестящите му прозорци от перлено стъкло се извисяваха над облаците. Птиците свиваха гнездата си в покрити с мъх оръдия, докато небесните риби се плъзгаха между зъбните

колела с часовников механизъм. Големи роторни перки прорязваха въздуха във формата на обърнат ореол, а златните пръстени ставаха все по-малки и накрая се стесняваха до връх, подобен на свредел.

Най-ранните спомени на Курара бяха за тези пръстени. Помнеше също извисяващите се стени на „Мидори“ и ръката на Хару, стисната здраво в нейната, докато кръглият ховърпод ги транспортираше покрай портите. Както и мъж със строго лице, който им каза, че това ще бъде новият им дом. По това време Курара не беше осъзнала, че блестящата външност на „Мидори“ крие тъмно и хаотично сърце.

– Закъсна! Ще ти се приспадне от надницата! – присмя ѝ се една прислужница, щом пристигна точно когато прозвуча гонгът за закуска. Изкатери се до работното си място и набързо завърза престилката си върху кафявата си работна рокля.

Покрай Курара профучаваха слуги, трупаци храна върху сребърни подноси. Току-що беше пристигнал нов небесен кораб и поръчките за храна и вино вече валиха. Тези дни доковете бяха пълни само с военни кораби. Конфликтът в Естия се точеше от години – война, която щеше да добави още една колония към разрастващата се империя на Микошима – и войниците, завръщащи се от чужбина, не искаха нищо друго, освен да пият вино, да ядат и да забравят за своите битки отвъд морето.

Курара забърза към поста си, плъзгайки се покрай планини от неизмити тенджери, извисяващи се към тавана. Запалените огньове превръщаха кухните в една гигантска пещ. Каменните колони, които поддържаха подобния на пещера таван, сякаш се потяха от топлината. Стотици различни миризми нахлуваха в носа ѝ: мирин, корен от тогараши, соев сос и прегоряла захар. Камбани звъняха, чайници свистяха, тигани цвърчаха и чинии се плъзгаха и разбиваха на пода от червени плочки, докато слугите се стрелкаха напред-назад с пишно отрупани подноси с храна.

– КУРАРА! – изрева един глас. Във въздуха се понесе празно котле и се блъсна в далечната стена с трясък, който стресна останалите слуги. – Къде, за бога, е сливовото вино? Трябваше да го приготвиш!

През кухнята мина с тежки стъпки едра жена, размахвайки черпак в едната ръка и железен ръжен в другата. Курара се ококори, стъпалата ѝ се събраха, а краиниците ѝ се подредиха в „Стойка Б“, както беше известна в кухните. (Ръце зад гърба, сведена глава, поглед към пода: стойката „Съжалявам, повече няма да се повтори“.)

– Моите извинения, мадам Ито, забравих.

Никой не ѝ беше споменавал нищо за сливово вино, но нямаше особен смисъл да казва това на мадам Ито.

– „Забравих“? – извреця жената в писклива имитация на гласа на Курара. Лицето на мадам Ито беше почервено, едновременно от гняв и от горещината на огньовете. Черната ѝ коса, изпъстрена със сребристи кичури, беше прибрана в чорлав кок, който се поклащаше всеки път, когато помръднеше. Като главен готвач, тя властваше над кухните на „Мидори“ с железен юмрук и арсенал от железни съдове, които често хвърляше по хората, заслужили неодобрението ѝ. Камериерките подскачаха, когато я видеха, прислужниците бягаха от смръсената ѝ физиономия. Дори стюардите стъпваха на пръсти, когато бяха в кухните, наясно, че това са владенията на мадам Ито.

Курара извърна поглед и остави очите си да проследят хвърленото от готвачката котле, което спря да се търкаля точно до крака ѝ. Извитото му отражение разкри едно подобаващо разкаяно момиче с кръгло и бледо лице, с твърде кръгъл нос и твърде големи уши и с коса, която беше подстригвана на всеки няколко месеца с помощта на същия съд, който сега лежеше пред него.

– Курара!

– Да, мадам Ито, слушам ви! – Не я слушаше.

Очите на готвачката се присвиха. Вените отстрани на врата ѝ се издуха.

– Момиче. – Гласът ѝ бе наситен със заплаха. – Знаеш ли кой отговаря за тези кухни?

Курара замълча. Цената за безочливост беше петнайсет камшика, а главният стюард наскоро си бе купил нов камшик. Вчера го бе видяла с него под мишница, обвинил ръка около дръжката му прекалено нежно.

– Вие, мадам Ито.

– И кой ти плаща, кой ти осигурява дрехи и те храни, докато други малки момичета, заслужаващи много повече, се трудят на нивите или в мините за левит?

– Вие, мадам Ито.

– И коя беше празноглавата глупачка, която забрави да донесе сливовото вино днес?

– Вие, мадам И... искам да кажа...

Гърдите на готвачката се издуха като платната на кораб.

– Веднага отивам да го донеса! – Курара се поклони и бързо излезе от кухнята, преди жената да успее да метне още нещо по нея. Докато вървеше към вратата, една от камериерките ѝ подаде голям сребърен поднос.

– Момиче, ако се качваш горе, занеси това в Глициниевата зала.

– Ама сливовото вино! – извика Курара.

Жената тикна подноса в ръцете ѝ.

– Мадам Ито вече е в лошо настроение. Какво мислиш, че ще направи, ако този поднос не стигне до залата навреме?

– Ще почисти топовете и ще ни изстреля към изгрева – въздъхна Курара. Това беше една от любимите заплахи на готвачката.

– Върви тогава.

Курара познаваше загубената битка, когато се изправеше пред нея. Взе подноса със себе си и тръгна да излиза от кухните, като спря само за да бръкне в джоба на престилката си и да прегледа смачкания списък със задълженията си. Някой беше драскал по него и го бе направил невъзможен за разчитане. С въздишка тя натъпка листа обратно в джоба си.

Някой ден ще се махна оттук. Някой ден ще оставя всичко това зад гърба си.

Просто дотогава трябваше да оцелее.

ДВЕ

ВСЕКИ път, когато Курара излизаше от кухнята, трябваше да спира и да изчаква очите ѝ да свикнат с внезапното появяване на слънчева светлина. Докато примигваше, приемната зала изплува на фокус. Полукръг от златни прозорци с решетки предоставяше идеална гледка на сто и осемдесет градуса към синьото небе. Високо над главата ѝ се простираше куполообразен стъклен таван. Когато Курара беше по-малка, таванът ѝ се струваше като самото небе – красив и далечен. Сега просто надвисваше над нея като всичко останало в „Мидори“ и я караше да се чувства малка.

Сенки от облаци се носеха по покрития с плочки под, докато Курара го пресичаше. Истински цветя обточваха подножието на мраморните стени: пищни червени и златни орхидеи, кралски лилави хризантеми и розови лотоси, които цъфтяха с цветове колкото човешка глава. Механични папагали, изработени от стомана и цветно стъкло, удряха с крила сред листата на растенията и отлитаха, когато тя се приближеше. Във великолепието на „Мидори“ имаше студенина. Беше красива клетка за птици.

– Рара! – извика глас от върха на голямото вито стълбище. Курара вдигна поглед и видя Хару да се спуска по постланите с килим стъпала.

– Хару! – Тя се втурна да го посрещне. – Успя ли да стигнеш навреме до банкетните зали?

– Петнайсет минути закъснение! – Момчето се тупна по гърдите. Такава увереност можеше да е присъща само на много смелите или на много глупавите, но Хару вечно се изплъзваше от разни неща, от които никой друг не успяваше да се отърве. С дупка между предните зъби, с крив нос и тъмни палави очи, той беше непохватен и неопитен по начин, който пораждаше у другите желание да му угодят. В негово присъствие хората не бяха нащрек и когато в главата му назриваше план, това му даваше идеална възможност да се промъкне в складовете за храна в полунощ или да пусне небесни риби в тръбите на „Мидори“ – действия, които винаги завършваха с бой.

Съдейки по погледа му, сега той беше в настроение за пакости, но Курара го познаваше твърде добре, за да участва в лудориите му.

– Е, след като си тук, направи ми една услуга. Трябва да занеса това в Глициниевата зала, а ти – тя дръпна подноса по-далече от ръката му, докато той се опитваше да отмъкне едно сладко руло – ще ми помогнеш да стигна навреме.

Слугите не трябваше да използват асансьорите. Стюардите със строги физиономии, които ги управляваха, щяха да я изгонят в момента, в който зърнеха дори за миг кафявата работна рокля на Курара, но Хару беше различен. Другите слуги често казваха, че той може да убеди кокошка да купи собствените си яйца. Курара трябваше да овладее познатия лек пристъп на завист, когато стюардите отвориха вратите на асансьора за него, без да мърморят.

В асансьора Хару натисна бутона за петнайсетия етаж и позволи на вратите да се затворят. Курара прокара ръка по позлатената вътрешност, докато стоманените кабели ги теплеха нагоре. Металната кутия беше толкова лъскава, че можеше да види собственото си отражение.

– Е – каза тя, като най-накрая разреши на Хару да си вземе сладко руло, – защо не си в банкетните зали?

Когато Хару се ухили, устата му изглеждаше твърде голяма за неговото лице. Черната дупка, където липсваше десният му резец, привлече вниманието ѝ.

– Тъкмо те търсех! Един от корабите току-що се върна от Голямото течение! Голямото течение, Рара! И войниците разказват най-страхотните истории! Не исках да пропуснеш забавлението.

Курара насочи цялото си внимание към него. Светът отвъд „Мидори“ достигаше до тях само чрез историите, които войниците донасяха в банкетните зали; приказки, филтрирани и дестилирани в часове на лекомислено, оживено клюкарстване.

– Видели ли са шикигамита?

– И още как! – Хару се ухили. Само той можеше да се развълнува от възможността да се натъкне на някое от тези хартиени чудовища. – Хайде някой ден да посетим и Голямото течение!

Курара се намръщи.

– Какво ще кажеш да отидем на някое по-безопасно място?

Голямото течение беше област в южната част на страната, откъсната заради вечни бури. Тази област беше известна не само с това, че е пълна с шикигамита, но и с ветровете си, които направо биха разпарчетосали корабите. Войниците, които имаха късмета да оцелеят от ветровете, се връщаха с празен поглед и с разкази, които отказваха да повторят, преди Хару да напълни чашите им с достатъчно алкохол. Човек със здрав разум не би отишъл на подобно място.

Хару се ухили.

– Един ден ще отидем навсякъде!

Един ден, да, един ден. Винаги си го повтаряха. Един ден те щяха да напуснат тази клетка и да пътуват по света. До водопадите Аогаки, до увенчани със сняг планински върхове и зелени долини, покрити с цветя. До океана, където хората казваха, че водата се простира чак до слънцето. До самия край на света.

– Един ден ще се приберем у дома – прошепна Курара. Може би ако пътуваха достатъчно, щяха отново да намерят дома си.

Лицето на Хару посърна. Той се мръщеше така само когато говореха за миналото.

– Казах ти. Онова място е в руини.

– Винаги само това разправяш – промърмори Курара.

Той всеки път заобикаляше темата с досадно съжаление в погледа. Това я дразнеше. Хару имаше спомени за детството им, за дома им, за съседите и приятелите им. Тя си нямаше нищичко.

„Намерили двама ви с Хару – беше ѝ казала веднъж мадам Ито – да лежите в празен хамбар. От гърдите му стърчал голям дървен кол. За малко да го прониже в сърцето, на косъм. Късметлия е, че е оцелял. По-издръжлив е от повечето хора. Било почти свръхестествено.“

Дори главната готвачка знаеше повече за миналото ѝ от нея самата! Курара не си спомняше тази случка. „Травма“, нарече го мадам Ито. В резултат на случилото се, каквото и да беше то, двамата с Хару били открити в празен хамбар, а в гърдите му бил набучен кол. Макар Хару винаги да отричаше, Курара не можеше да се отърси от чувството, че донякъде тя е виновна за нараняванията му. Вината я преследваше точно толкова, колкото и липсата на спомени.

– Разказвам ти за миналото! – прекъсна мислите ѝ Хару. – Разказвам ти за оризищата и за лотосите, които растяха край езерата на селото.

– Нищо важно не ми разказваш! – сопна се тя. В асансьора чу собствения си гняв да отеква в ушите ѝ.

Хару вдигна ръка пред гърдите си. Над мястото, на което е бил забит дървеният кол.

– Не обичам да говоря за неща, от които ме боли.

Постоях в неловко мълчание, докато асансьорът продължаваше да се издига.

– Можем да отидем до небесните градове – каза Хару след малко. Макар да не го изрече на глас, Курара знаеше, че това е предложение за примирие.

– Какво ще кажеш за пристанище Несай? – отвърна по-меко тя. Не искаше да се карат. – Говореше за него насън. За някакви раци.

Тя извади смачкания списък от джоба на престилката си и го метна към Хару. Хартийката отскочи от носа му и замръзна във въздуха. Приятна електрическа тръпка премина през тялото ѝ, докато листът разцъфваше в хартиен рак с тънки, потръпващи крака.

– Мадам Ито каза, че не ти е позволено да правиш това извън каютата – заяви Хару.

Курара си спомняше времето, когато той се дивеше на творенията ѝ и всяка вечер искаше различно животно да танцува между леглата им. Спомняше си гордостта, която изпитваше всеки път, щом някое от хартиените ѝ създания успееше да го разсмее. Това беше преди да стане небрежна. Преди мадам Ито да ги хване. Сега Хару искаше тя да прави животните само докато са в стаята си.

Затвор в затвора, помисли си горчиво Курара. Макар да знаеше, че по този начин Хару я предпазваше от неприятности, понякога не успяваше да се пребори с мъничката искра негодувание. На Хару му беше лесно да ѝ каже, че трябва да престане. На него не му се налагаше да се прегъва като оригами, все по-малък и по-малък, заради някого друго.

– Намираме се в движеща се метална кутия. Кой ще ни види?

Хару все така не изглеждаше убеден. Подскачайки от крак на крак, той сниши глас и просъска:

– Помниш ли какво каза мадам Ито за, сега си се, хората...

– Хората? – попита Курара.

– Създателите. – Той посочи към хартиения рак, който се носеше помежду им. – Хората, които могат да контролират хартия.

Курара си спомняше повече боя, отколкото бесните крясъци на мадам Ито. Беше насинена в продължение на

седмици. Насред болката бегло си спомняше нещо за това как щяла да бъде продадена на императорското семейство. „Там отиват Създателите. Да служат на Императора и на децата му. Ако те хванат, ще завършиш като някое от бойните кучета на принц Угецу. Или като играчка на принцеса Цукими.“

Начинът, по който мадам Ито се беше подсмихнала, ѝ подсказа, че принцесата вероятно е най-лошата от цялото семейство, но Курара не се страхуваше. Принцеса Цукими и останалите от императорското семейство бяха далечна заплаха – досущ като герои от онези страшни приказки, които майките разказваха на децата си, за да ги накарат да слушат. Курара беше Създател. Поривът да поеме контрол над хартията, да я движи и да променя формата ѝ, препускаше през вените ѝ. Подобно на желанието да тичаш, след като цял ден си стоял на място, или да си вземеш душ, след като цял ден си чистил мазнотия от кухненските тръби, копнежът просто се натрупваше и натрупваше все повече и тя щеше да избухне, ако не го пуснеше навън.

– Сериозно, Рара – продължи Хару. – Ами ако... ако ни разделят?

Никога. Преди Курара да успее да отвори уста, асансьорът спря. Глициниевата зала беше на петнайсетия етаж, но те бяха спрели на десетия. Погледна към Хару. Да не би глупавият асансьор да се беше счупил? Беше рано сутринта и празненствата вървяха с пълна пара. Извън банкетните зали не би трябвало да има никой, който да ги спре.

– Какво...? – започна тя, но преди да успее да довърши изречението си, вратите се отвориха с плъзгане.

Курара сграбчи рака от въздуха и го натъпка в джоба на престилката си.

От другата страна на вратите стоеше мъж. Беше млад, почти на ръба на зрелостта, макар нещо във високите му скули и в месестия му, гордо вирнат нос да го караше да изглежда повече като възрастен, отколкото като дете. Бяла гривна във формата на змия се виеше около китката му.

Нещо в него накара нервите на Курара да се опънат до скъсване. Присъствието му беше като гръмотевична буря, която връхлиташе гръбнака ѝ. Мъжът пристъпи в асансьора, принуждавайки я да се отмести встрани, за да му направи място. Вратите се затвориха след него.

Курара и Хару се спогледаха тревожно.

– Брей, какъв късмет. – Докато го изричаше, мъжът толкова рязко пристъпи напред, че Курара трябваше да се опре в стената на асансьора, за да не я настъпи по пръстите.

Мъжът се усмихваше злокобно.

– Търсех те, малка Създателке.

ТРИ

АСАНСЬОРЪТ затрополи нагоре, докато мъжът я гледаше втренчено. Фини бръчици покриваха кожата под очите му. Въпреки че беше може би само две или три години по-възрастен от нея, тя *чувстваше* в него нещо по-старо. Напомняше ѝ за чиновниците, които посещаваха „Мидори“ всяка година: високи мъже без чувство за хумор, които пресмятаха заплатата на всеки слуга и изваждаха от нея цената на стаята и храната, както и всяка счупена чиния или бутилка разлято вино. Курара винаги бе мразила посещенията им. Не само че намираше строгото им поведение за плашещо, но и бе твърдо убедена, че се появяват от нищото единствено за да затрудняват живота ѝ.

Отстъпи, посъветва я инстинктът ѝ. Бръмченето по кожата ѝ беше намаляло до леко изтръпване, но все още беше достатъчно, за да я държи на нокти.

Мъжът направи крачка към нея.

Асансьорът избра този момент, за да спре, и вратите се отвориха към петнайсетия етаж. Възползвайки се от възможността, Курара хвана ръката на Хару и почти се хвърли към изхода. Хару се освободи от хватката ѝ за секунда и сложи ръце от двете страни на асансьора, като по този начин препречи пътя на мъжа, за да не ги последва.

– Господине, моля, внимавайте със затварящите се врати. – Тонът му беше достатъчно високомерен, че да го подразни.

Мъжът се опита да избута Хару, но вратите бързо се затвориха, преди да успее да каже нещо.

Скрипците започнаха да теглят асансьора нагоре.

– Хайде! – Хару я хвана за ръката и я задържа по коридора. Изгубена в мъгла от нарастваща паника, Курара не можеше да се съсредоточи върху това накъде вървят краката ѝ. Отне ѝ секунда да осъзнае, че двамата отиват към Глициниевата зала.

– Какво да правя, Хару? – Този мъж беше лоша поличба. Появата му нямаше да доведе до нищо добро.

– Не се притеснявай! – отвърна момчето.

– Как да не се притеснявам? Този човек знаеше за мен! Мислиш ли, че ще...?

– Няма да те отведе. Няма да му позволя.

Хватката върху ръката ѝ се разхлаби. Макар да не обръщаше очи към нея, погледът му беше смел и решителен и действаше успокоително на паникьосаното ѝ сърце.

Все още я държеше за ръка, когато стигнаха до двойните врати на Глициниевата зала. Вътре пиеха войници; Курара ги чуваше през стените, смехът им гърмеше като топове. Тя изпъна назад рамене и се подготви за прилива от шум, докато Хару влизаше в помещението.

Банкетната зала представляваше море от тъмносини униформи на военновъздушните сили. В залата стояха мъже, потънали в разговор. По средата на мраморния под танцуваше жена, а музиканти свиреха на кото. Пурпурните ѝ дрехи възпламеняваха въздуха всеки път, когато се завъртеше, а босите ѝ крака, които удряха излъсканата повърхност, бяха червени. Лилави завеси опасваха залата. Към покрития с балдахин таван се виеше дим от ароматизиращи пръчици. На една от стените бе окачено знамето на Микошима – черна спирала, обградена от четиринайсет луни, по една за всяка колония в империята. Скоро щяха да станат петнайсет, ако войната в Естия вървеше добре.

Курара никога не бе харесвала банкетните зали. Те бяха шумни, задушни, а миризмата на ароматните пръчици беше твърде силна, но в момента голямата група войници я успокояваше. Тук тя можеше да изчезне. Да се превърне в поредната безлична слугиня, за която на никого не му пукаше и която никой не поглеждаше.

Механични птици пърхаха покрай стените на залата и до пълния с шочу фонтан в ъгъла. Мъж в традиционен китайски костюм с яка столче вървеше през тълпата, вдигнал високо поднос, пищно отрупан с шоколадови рози, листенца от розова захар, оформени като вишневи цветчета, и грамофончета от карамел и семенца сусам.

Поемайки дълбоко дъх, Курара бутна подноса в ръцете на Хару.

– Дръж, подай го на стюарда. И не яж нищо!

Хару взе подноса, но не помръдна.

– Рара...

– И двамата ни чака работа. – Гласът ѝ се пречупи и пресекна. Тя прехапа устна, за да не я издава повече, и се съсредоточи върху това да придаде на погледа си стоманен блясък.

Не се страхуваше. Дори ръцете ѝ да трепереха, страхът нямаше да я победи. Никой нямаше да я продаде на принцеса Цукими или да я превърне в играчка, нито да я отдели от Хару. Нямаше да го позволи.

С колебливо кимване Хару я послуша, макар Курара да имаше чувството, че той скоро ще се измъкне от работните си задължения за деня, за да ѝ „помага“ в кухните.

– Чухте ли, че корабът на принц Угецу бил нападател от шикигами, докато се връщал към столицата? – прошепна един войник, докато Курара се обръщаше. – Дори императорското семейство не е в безопасност!

– Освен това чух, че бил спасен от сорабито. Било е доста унижително. – Един от войниците натъпка в устата си парче бадемова торта. – Да те спасят онези небесни плъхове!

– Принцеса Цукими ще танцува по улиците от щастие, ако го убият. Императорът по-добре да побърза и да посочи наследник, докато единият не е убил другия! – изхили се един мъж, а останалите се присъединиха към смеха му.

Курара мина бързо покрай тях. Обичаше да слуша как войниците клюкарстват, но от всички тези приказки за убийства стана неспокойна.

Докато вървеше към другия край на залата, някой я хвана за ръката. Тя се завъртя на пета и се ококори, когато се изправи лице в лице с мъжа от асансьора.

– Какво искаш? – Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да се спре. Подобно грубо държание не се толерираше на „Мидори“.

– Да поговорим – отвърна той. – Не си загазила. Мадам Ито ми каза за теб.

Курара не му повярва. Главната готвачка най-много внимаваше да запази способностите на Курара в тайна. Нямаше причина да казва на никого.

Освен ако мадам Ито не е решила, че иска да се махна. Това ли беше причината? Дали на готвачката ѝ бе омръзнало от нея и бе решила да я продаде, както вечно заплашваше, че ще направи?

Преди Курара да успее да помисли върху тази възможност, мъжът се почеса по главата и добави:

– Е, „каза“ е малко попресилено. Знаеше ли, че мадам Ито става доста приказлива след петнайсетата напитка?

Курара ахна. Цялото усилие, което полагаше, за да скрие способностите си, всички години на самоконтрол, съсипани от мадам Ито и няколко питиета! В нея се надигна негодувание, което се смекчаваше единствено от безпокойството заради мъжа, надвесил се над нея.

– Кажи ми – сниши глас той, – би ли искала да си тръгнеш от „Мидори“?

– Да си тръгна? – Първо я връхлетя ужас, а веднага след това – въодушевление. Курара не беше сигурна, че го е чула добре.

Можеше ли наистина да си тръгне от „Мидори“?

– Няма причина да се страхуваш.

Докосвайки гривната си, мъжът извади малко квадратче хартия. Вдигна показалеца си и го балансира на върха на нокътя си, така че да стои изправено. Без подканяне квадратчето започна да се сгъва и прегъва във формата на чапла.

– Казвам се Химура. И съм същият като теб.

Същият като мен.

Осъзнаването я връхлетя със силата на небесен кит. Той беше Създател. Курара никога преди не бе виждала друг. Чувстваше се така, сякаш се бе натъкнала на златен тигър. Беше развълнувана да открие друг като себе си. И се боеше какво може да означава това.

Преди Химура да успее да продължи, някой кресна възмутено:

– *Извинете*, сър! – изрева Хару. Курара се обърна, за да го види как бърза през залата към тях.

Преди да стигне до тях, нещо се заби в пода с гръмовен трясък. Гостите се развикаха в паника, когато земята изведнъж се разтресе под краката им.

После светлините угаснаха и стените започнаха да се люлеят.

ЧЕТИРИ

„МИДОРИ“ изстена. Курара се опитваше да запази равновесие, докато земята се накланяше на една страна. Аварийното осветление се включи с примигване, като окъпа стените в кървавочервено. Започнаха да вият предупредителни сирени, силните им писъци ехтяха през черепа ѝ. Притеснени гласове изпълниха залата.

– Какво беше това?

– Да не би нещо да се блъсна в „Мидори“?

– Ако е кълбест кит, сме обречени!

Някой я избута от пътя си, за да отметне лилавите завеси, които покриваха прозорците. Може би наистина беше небесен кит. Курара не можеше да си представи кой би бил достатъчно нагъл, за да ги нападне. От „Мидори“ можеше да се открадне доста, но множеството военни кораби в пристанищата му винаги бяха държали крадците настрана.

Бяла ивица се мярна за секунда в небето, наполовина скрито от облаци. Курара забеляза мигновено проблясване на опашка, преди нещо отново да се блъсне в „Мидори“ и да разтресе пода под краката ѝ. Трусът обхвана и стените.

– Ето! Видяхте ли го?

– Не, беше прекалено бързо!

Още един удар разлюля банкетната зала, този път по-силен от предишните. Таванът над главите им се разпука като яйце и от него се посипа дъжд от камъни и дървени отломки. Един тежък гардероб се заби в пода само на сантиметри от краката на Курара. Тя се отдръпна от мястото си, докато гардеробът бълваше дрехи по пода. Момичето сложи ръка на гърдите си и опита да успокои блъскащото си сърце.

– Всички да излизат! Към спасителните совалки! – провикна се един стюард и нареди на всички да се махат.

Музикантите хукнаха към вратата, като крещяха и се бутаха, за да излязат първи.

– Трябва да вървим! – Курара забърза към Хару. Единственото, за което мислеше, беше как да измъкне и двама им на безопасно място. Нямаше достатъчно спасителни совалки за всички. Трябваше да стигнат до доковете, преди совалките до една да са потеглили.

– Чакай! – Мъжът – Химура – се опита да я спре, но тя се измъкна точно преди да я хване.

„Мидори“ се разтресе отново. Курара избяга от банкетната зала, дърпайки Хару след себе си. Гостите задръстваха главното стълбище, но тя беше живяла достатъчно дълго на „Мидори“, за да научи, че има някои по-преки пътища. Избута вълната от хора, запътили се в обратната посока, и се плъзна през една странична врата в коридора на слугите.

– Какво става? Кой атакува? – попита Хару, когато двамата се стрелнаха по тесните коридори.

– Не знам – отвърна тя, – но трябва да вървим!

Стените прокътяха от оглушителен трясък. Подът се тресеше, с всяка изминала секунда светът започваше да трепери все повече и повече. Паниката заплашваше да я превземе, но тя изтласка чувството настрана. Ако му се поддадеше, бяха мъртви.

– Рара. – Хару стисна ръката ѝ. Трепереше от вълнение. – *Случва се!* – изрева той. – Това е шансът ни да избягаме! Вече не е нужно да оставаме до края на живота си в „Мидори“! Можем да бъдем свободни!

Свободни. Сърцето на Курара се обърна. Или мъртви.

Приемната зала беше претъпкана с хора, които се опитваха да стигнат до изходите. По пода се търкаляха стъпкани растения, прозорците бяха разбити, механични птици бяха размазани в устрема на паническото бягство. Вятърът виеше през счупените прозорци толкова силно, та първоначално Курара си помисли, че заедно с тях в залата има чудовище.

Виждаше пламъци над главите им. Дебели стълбове дим се виеха покрай голямото стълбище и към тавана от перлено стъкло. Беше само въпрос на време жегата и хаосът да пропукат тавана и да срутят „Мидори“.

Някой се блъсна в рамото ѝ и тя дойде на себе си. Хару се пресегна към ръката ѝ, за да не ги отнесе тълпата, но

преди да успее да го хване, някой друг я сграбчи и я дръпна настрана.

– Не оттам. – Химура стоеше зад гърба ѝ. – Видях един стар кипак на кея, когато пристигнах. Ако стигнем там, преди някой друг да го е откраднал, ще можем да избягаме с него.

Внезапното му появяване накара Курара да подскочи. Беше също толкова невъзможно да се отървеш от този човек, колкото и от мастилено петно върху татами. Тя се опита да се измъкне от хватката му, но пръстите му бяха обвити около ръката ѝ като лиана.

– Господине! Моля ви, напуснете и вървете към спасителните совалки!

Въпреки че молбата му беше изразена учтиво, гласът на Хару беше дълбок и заплашителен.

Още един силен трясък разлюля „Мидори“ до основи. Подът на горния етаж избухна в дъжд от счупени греди и мраморни плочи. Тълпата закрещя, когато „Мидори“ започна да се накланя на една страна.

Химура стегна хватката си.

– Слушай, после ще ти обясня всичко. Засега просто елате с мен. И *двамата*!

– Ей! Чакай! – запротестира Хару, когато също беше повлечен през тълпата.

Пренебрегвайки възраженията им, Химура не ги пусна, докато не стигнаха до стълбището на слугите. Стъпалата бяха толкова тесни, че трябваше да вървят надолу в колона по един: Химура отпред, Курара зад него и Хару последен.

Вече нямаше смисъл да се опитват да тръгнат назад към приемната зала. Курара насили краката си да се движат, докато сенки образуваха странни форми по камъка. Трептящите стени стенеха.

– Страх ли те е? – Хару хвана ръката ѝ в своята, преплитайки пръсти с нейните.

Тя не искаше да мисли дали я е страх, или не. Единственото, за което мислеше, беше бягството.

Хару стисна пръстите ѝ.

– Този път ще те защитя – обеща ѝ.

Този път?, зачуди се Курара, но нямаше възможност да попита. Нещо разби стената и събори части от тавана, които се посипаха над тях. Камъни и прах заваляха по стъпалата.

Курара погледна нагоре и видя две празни бели очи, вперени в нея.

Дракон.

ПЕТ

КУРАРА примигна. Това не можеше да е истина. Драконът я гледаше. И тя го гледаше, замръзнала.

Главата му беше по-страховита, отколкото някога би могла да си представи. Алабастровите му люспи и снежнобялата грива приличаха на недовършена скулптура, на която е вдъхнат живот. Два дълги мустака стърчаха над озъбената му муцуна, по-остри от всеки камшик, който Курара някога бе виждала. Устата му можеше да погълне малък кораб; челюстите му можеха да строшат желязо. Вятърът виеше през срутения таван, но хартиеното му тяло не помръдваше. Гърлото на Курара пресъхна.

Не просто дракон. Шикигами.

Нямаше чувството, че стои пред живо създание, а по-скоро на пътя на ураган. Усети нещо в гърдите си. Електричество забочка кожата ѝ и изпрати искри по вените ѝ.

– Продължавай да тичаш! – изкрещя Химура.

Драконът изръмжа безгласно. Ноктите му пробиха стените, запращайки покрай главата на Курара натрошени камъни, които се затъркаляха по стъпалата.

„Поглъщай, поглъщай, поглъщай.“

Един глас отекна в нея, някъде дълбоко сред костите ѝ. Драконът. Говореше, а думите му отекваха в главата ѝ.

„Умираща звезда падна от небесата и от тази звезда порасна дърво. Хората ще вземат душата ти; те ядат със сърцата си.“

Курара се хвана за главата. Искаше това да спре. Гласът му разбиваше стените на ума ѝ като създание, затворено в черепа ѝ. От начина, по който Химура и Хару също потръпнаха, тя разбра, че и те чуваха звяра.

Драконът я гледаше. Нямаше зеници – очите му представляваха просто бели кръгове, – въпреки това усещаше тежестта на погледа му. Люспите по тялото му блестяха. Имаше нещо красиво в конструкцията на раздалечените му нокти, в начина, по който сгънатата хартия се спускаше парче над парче, за да оформи тялото му.

Беше ли възможно да бъдеш ужасен и омагьосан едновременно?

Курара зачака момента, в който драконът ще нападне, но някакъв звук над него привлече вниманието му. С гънещи се на вълни люспи драконът се изстреля нагоре с такава сила, че част от стълбището се срути, а Курара беше направена назад в ръцете на Хару.

– Рара. – Той сложи ръка върху рамото ѝ, за да я задържи стабилна. Изглеждаше точно толкова потресен, колкото тя се чувстваше. – Добре ли си?

– Ако останем тук още дълго, тя ще загази. Движете се! – изрева Химура.

За секунда Курара отново зърна дракона, докато разбиваше стената над нея и излиташе извън полезрението ѝ. Направи крачка към него, преди да осъзнае какви ги върши. Луда ли беше? Трябваше да бяга от шикигамито, а не към него!

Драконът влезе в приемната зала. Курара можеше да чуе как разбива стените: мацкането на метал, чупенето на стъкло. Писъци проехтяха по стълбището.

Тя преглътна твърдата буца, която се образуваше в гърлото ѝ.

– Водете ме.

Докаато стигнат до доковете, повечето от совалките бяха изчезнали. Паникьосаният поглед на Курара се стрелкаше от едно празно място към следващото. Как щяха да избягат?

– Насам! – Химура откри кипака, за който говореше по-рано. Беше кафяв съд с форма на кану и без крила, не по-голям от селска дървена рибарска лодка с метални перила. Едва ли можеше да мине за небесен кораб. Почернелият двигател под задната част беше готов да падне, бордовете бяха нащърбени, а носът сочеше леко надолу, сякаш предричаше посоката на всеки, който посмееше да се качи на него. Да излетиш в подобен съд сред разкъсваното от битка небе, беше като да вземеш участие във война, въоръжен с откъснат капак на консервена кутия.

Още една експлозия разтърси земята. Химура запали двигателя. Той заработи с внезапно избълване на син огън.

– Там ли отиваме? – Хару посочи към корабите, които се стрелкаха в небето.

– На това чудо ли? – попита Курара.

– Лети ли въобще?

– Сигурен ли сте, че няма да ни убие?

– Драконът или кипакът? – Хару изглеждаше наистина неуверен.

На Химура, изглежда, му бе дотегнало от тази размяна на реплики.

– Просто се качвайте!

Хару и Курара си размениха изпълнени с безпокойство погледи. След секунда Курара пропълзя на кипака и се настани зад Химура. Мястото беше малко. Бордовете на кораба едва стигаха до кръста ѝ, докато останалата част от тялото ѝ беше опасно изложена на въздуха. Хару се смести между тях. С една ръка сграбчи перилата, а с другата дланта на Курара.

Без предупреждение двигателят изведнъж ги изстреля напред. Кипакът ускори по пистата и се показа изпод сянката на „Мидори“ в един ослепителен купол от ясно, синьо небе.

В момента, в който потеглиха, драконът разби стените. Корабът се понесе надолу, докато доковете се срутваха зад тях. Метални пластини и каменни стълбове се разбиваха в земята отдолу, докато драконът се увиваше около „Мидори“.

Кипакът се разтресе. Главата на Курара рязко се обърна напред, когато две лъскави бели крила се разпериха под кораба и перките заработиха, слагайки край на спускането им.

– Рара, ние летим! Наистина летим! – разсмя се Хару.

– Та това летене ли е? – извика тя, докато двигателят се давеше. Не беше сигурна на кого вика, на Хару или на Химура, но знаеше, че никога повече не иска да се вози на кипак.

Военни кораби изпълваха небето в разгорещения танц на битката. Топовни гърмежи изпълваха въздуха. Лъскави кохани прорязваха облаците, крилата им бяха яркочервени, сякаш предупреждаваха другите кораби да стоят настрана. Те се въртяха край „Мидори“ като птици, кръжащи около плячката си, и бълваха огън.

Драконът ревеше, когато го улучеха, но гърмежите сякаш само дразнеха звяра. Със свиреп рев той отново се заби в „Мидори“, промушвайки се през места, на които по-големите кораби не можеха да го последват. Коханите се спуснаха след него. Със скършване, което проехтя в костите на Курара, драконът разби дъното на главната банкетна зала, след което се понесе нагоре, оставяйки другите кораби далеч зад себе си.

– Рара! – извика Хару.

„Мидори“ се разпадаше, желязната структура стенеше като някакъв огромен тромав звяр. Останалото перлено стъкло се разби в дъгоцветен порой, доковете се разсипаха на парчета. Отломки се носеха покрай облаците: скъпи дрехи, сгъваеми паравани, метални тенджери, парчета порцелан. Стоманени крила се сипеха над главите им. Дъжд от скупени птици.

Курара и Хару наблюдаваха мълчаливо. Години наред „Мидори“ беше всичко. Техен дом и тяхна клетка. Неизменен като слънцето и постоянен като орбитата на луната.

А сега се рушеше пред очите им.

Няма го. Осъзнаването не беше толкова триумфално, колкото Курара си беше представяла. Радваше се да го види как се разпада и въпреки това изпита странно чувство на празнота.

След това нещо *шракна* зад нея.

– Господине, сигурен ли сте, че знаете как да пилотирате това чудо? – викна Хару.

Единственият отговор на Химура беше изсумтяване, но Курара нямаше нужда да разбира от летене, за да осъзнае, че нещо не е наред с начина, по който пикираха към земята. Погледна назад. Двигателят беше напълно съсипан и оставяше гъста, черна следа от дим.

Те падаха право надолу покрай сивеещите облаци и загърбваха гнева на битката. Спускането им бе нестабилно, докато корабът се съпротивляваше на силата на гравитацията. Курара изпищя и стисна очи, сляпо вкопчила се в парапета, докато се носеха към земята.

Кипакът се разтресе и подскочи нагоре. Обърса върховете на дърветата, пращайки листа във въздуха като конфети. За секунда се надигна с още няколко безценни сантиметра и полетя нагоре с подновена жизненост.

След това двигателят напълно излезе от строя и гравитацията пое контрол над тях.

Хару извика, когато ръката му се изплъзна от тази на Курара. Върховете на пръстите им се докоснаха.

След това двамата бяха откъснати един от друг.

ШЕСТ

ПАДНАХА сред дърветата. Курара беше изхвърлена от кипака. Започна да се търкаля, докато роклята ѝ не се закачи за един нисък клон и това не я спря.

Докато висеше, неспособна да помръдне, писъкът на отлитащи птици звучеше в ушите ѝ. За секунда всичко, което усещаше, беше тежкото тупкане на сърцето си и звукът на собствения си дъх в гърлото. Нямаше нищо счупено, но цялата бе насинена.

Жива съм. Изненада се, че осъзнава този факт. Курара не беше сигурна, че е истина.

Пресегна се назад, за да се освободи, но работната ѝ рокля беше закачена за клона. Пръстите ѝ драскаха по кората, докато не се изтощи дотолкова, че се примири просто да виси там, безсрамно и глупаво, като небесна риба, чиято опашка е закачена за гръмоотвод.

Кипакът на Химура се бе приземил на известно разстояние от нея. Моторът му скимтеше като умиращо животно. Небето отвъд дърветата искреше в свирепо оранжево, а спасителните совалки не се виждаха никъде. За секунда Курара беше сграбчена от ужасяващата мисъл, че всички са умрели. Че е сама в тази гъста, злокобна гора.

Точно когато започваше да се паникьосва, нещо изшумоля в храстите. Секунда по-късно Хару се появи зад дърветата.

– Хару! – Курара не можеше да опише прилива на облекчение, който я връхлетя, когато го видя невредим. – Слава на боговете. Помогни ми да слеза!

– Рара! Добре си, нали? Къде е онзи? – Хару забърза напред, промушвайки се покрай пушеция кипак. Скоси, за да я стигне. Върховете на пръстите му докоснаха нейните, но не беше достатъчно висок, че да я свали.

– Химура ли? Не знам – отвърна тя. – Дори не съм сигурна дали е още жив.

Надяваше се, че е жив. Все пак беше Създател – първият, когото някога бе срещала. Имаше толкова много неща, които искаше да знае. Защо беше дошъл в „Мидори“? Какво му бе казала мадам Ито? Какво беше имал предвид, когато я попита дали иска да си тръгне?

Хару си пое дълбоко дъх и се изкикоти кратко и невярващо.

– Успяхме, Рара! Свободни сме! Можем да отидем до Голямото течение! До пристанище Несай! Ще се забавляваме толкова много!

– Ще се забавляваме? – Тя поклати глава невярващо. Бяха нападнати. Домът им бе унищожен. Как тези неща можеха да бъдат забавни?

Сякаш прочел мислите ѝ, Хару престана да се усмихва.

– Странно ли е, че съм щастлив? Току-що видях дома ни да гори. Хора се бият. Хора *умират*. Въпреки всичко сега си мисля само за това, че вече не се налага да прекарваме целия си живот на „Мидори“. Знам, че не помниш, но на мен винаги ми е липсвала земята. Липсваха ми планините, където сме родени. Езерата, които замръзваха през зимата.

Както винаги, когато Хару споменеше нещо за миналото им, Курара се опитваше да си спомни, но сякаш всеки път камък блокираше пътя ѝ. Думите на Хару не събуждаха нищо у нея. Само кухо ехо на мястото, на което трябваше да са липсващите части от паметта ѝ.

Тя се огледа наоколо, съзерцавайки земята за първи път. Беше ѝ трудно да повярва, че наистина са паднали толкова далеч. Всичко край нея беше така различно от каменната кухня и чистите, проветриви коридори, които познаваше. Наситен мирис на дърво изпълни ноздрите ѝ. Когато вдигна поглед, небето беше толкова далече.

Още някакво силно шумолене привлече вниманието ѝ. Някой ходеше тежко през гората към тях.

– Кой е там? – Хару се завъртя. Когато го направи, Курара забеляза тила му. В сърцето ѝ пропъгълзя леден ужас. Главата му...

Главата на Хару беше отчасти вдлъбната отзад, може би се беше ударил на камък при падането. В нея зееше дупка колкото юмука ѝ. Курара почти виждаше вътрешността на главата му, но там нямаше нищо. Нямаше мозък, нямаше кръв, само бяло, празно пространство.

„От гърдите му стърчал голям дървен кол. За малко да го проние в сърцето, на косъм. Късметлия е, че е оцелял. По-издръжлив е от повечето хора.“

Гласът на мадам Ито се носеше из ума на Курара.

„Било почти свръхестествено.“

Какво ставаше, в името на всички небеса? Сърцето ѝ блъскаше толкова силно, че ѝ се струваше, че ще разбие ребрата ѝ.

– Хару! – Някакво предчувствие ѝ подсказваше да бяга, преди някой да го забележи в този вид.

Шумът от стъпки рязко спря. Две тъмни фигури се появиха изпод дърветата. Черните им униформи ги караха да приличат на оживели сенки. Златната украса по военните им шапки и копчетата с форма на хризантема на яките им блесяха под малкото светлина, която се процеждаше през клоните.

– Кои сте вие? – Хару отскочи назад.

Мъжете имаха еднакви къси прически, еднакви засукани мустаци и еднакви неодобрителни гримаси. И двамата носеха по един голям пистолет и по една катана, привързани на кръста им.

– Мерѝ си приказките, момче! – сопна се мъжът отдясно. – Какво правят деца като вас сами в гората? И то докато над главите ви тече битка? Този район е забранен. Как се промъкнахте?

„Паднахме от небето...“ не ѝ звучеше като отговор, който би убедил мъжете в невинността им. Курара се размърда, сърцето ѝ биеше лудо. Не знаеше какво щяха да направят войниците, ако видеха раната на Хару, но не искаше и да разбира.

Преди да успее да го спре, той погледна отново към нея. За няколко секунди задната част на главата му беше обърната към двамата войници.

Мъжът отляво изрева от ужас.

– Ей, виж момчето! Главата му!

И двамата мъже отскочиха назад ужасени.

– Момчето! В главата му... е х-хартия!

– Шикигами?

„Шикигами.“ Думата проехтя в черепа на Курара. Това беше невъзможно. Шикигамитата бяха хартиени чудовища. Създания, които нараняваха невинни хора. Хару нямаше нищо общо с дракона, който ги бе нападнал. Не беше като зверовете, за които слугите и войниците говореха с приглушен шепот.

С треперещи ръце мъжът отдясно извади оръжието си. Цевта беше три пъти по-широка от тази на пистолет и отгоре имаше отделение, което изсъска, когато започна да натисна спусъка.

Курара взе да се мята на клона. Най-сетне успя да хване задната част на роклята си и да я скъса. Падна, като се блъсна в земята с глухо тупване.

– Хару! – Тя се изправи на крака за секунди.

Оръжието произведе шумен изстрел. Курара не видя куршума, само мястото, на което бе уцелил Хару в корема, пращайки го в дървото зад него с такава сила, че от клоните се посипаха листа по земята.

– Не с това! Трябва да използваш огън! – извика мъжът отляво.

Хару се изправи, като се държеше за корема. Макар изражението му да беше измъчено, не кървеше.

– Хару! – Курара хукна към него.

Единият от мъжете извади клечка кибрит от джоба си. Запали я, като я плъзна по оръжието си, пхна я в горното отделение и стреля.

Курара не разбра кое беше първо: пламъците или писъците на Хару. Той падна на земята и се изгърколи настрани от дървото. Махаше с ръце и риташе с крака от болка. Пламъците бясно обгръщаха тялото му. Миризмата беше позната. Същата както когато Курара беше горела любовните бележки, които слугите не искаха мадам Ито да открие, същата както когато ѝ беше наредено да изгори всички книги, които Императорът беше обявил за „непатриотични“.

Пламъците ставаха по-високи. Агонизиращите писъци на Хару ехтяха сред дърветата.

– Какво правите? – Целият гняв и страх в нея избухнаха през устните ѝ. Тя пищя, докато не прегракна, докато не усети гърлото си като съдрано отвътре навън.

Войникът, който беше стрелял, я погледна студено.

– Ами тази? – попита колегата си.

– Убий и нея!

Курара можеше да се закълне, че сред пукането на пламъците чу как Хару изхриптя:

– Ку... Курара. Бягай.

Мъжът пак запали клечка кибрит и насочи оръжието си към нея, но тя съзнаваше, че трябва да спаси Хару. Хукна

към него, прехвърли ръка през рамото му с надеждата да задуши пламъците, но в момента, в който го докосна, огънят плъзна по ръката ѝ до лакътя. Тя изпищя и се отдръпна, като започна да притиска горящата си ръка към пръстта, докато пламъците не загаснаха.

– Какво правиш? Не чакай! Огън! – изрева войникът.

Миризмата на дим беше задушаваща. Курара затвори очи и зачака куршумът да прониже гърдите ѝ. Така щеше да умре, уловена под дърветата, неспособна да достигне небето. Никога нямаше да изживее онези приключения, които двамата с Хару си бяха обещали, никога нямаше да види Голямото течение, небесните градове или стотиците други места, за които си беше мечтала. Никога нямаше да се прибере у дома.

Не беше честно. Искаше да пищя и да удря с юмруци по земята. Нищо не беше наред.

Мъжете изкрещяха.

Курара рязко отвори очи.

Химура се беше надвесил над нея, гигант, извисяващ се към небето. Двамата мъже лежаха на земята напълно неподвижно. Тя не знаеше дали са мъртви, или в безсъзнание. Не ѝ пукаше.

– Хм... – каза Химура, оглеждайки гаснещата жарава, която тлееше по останките на почернелите, покрити с пепел крайници на Хару – ама че каша.

СЕДЕМ

КУРАРА се изправи на крака, без да обръща внимание на болката, която пронизваше ръката ѝ. Гледаше с ужас останките от тялото на Хару, погледът ѝ замръзваше на разбитата му уста и на белезите от изгорено по бузата му. Също като на напукана статуя, част от лицето му се бе вдлъбнала навътре, оставяйки дълбоки цепнатини по кожата. Имаше само едно око. Макар все още да беше с два крака, половината от торса му липсваше, както и дясната му ръка.

Курара покри уста, за да удържи писъка, който се надигаше в гърлото ѝ. Не искаше да го гледа, но не можеше да извърне очи.

– Той е шикигами. – Химура стоеше на разстояние от нея. Изражението му беше спокойно и не разкриваше нищо, но парченцата хартия, които летяха във въздуха покрай него, се стрелкаха насам-натам като раздразнени оси в търсене на нещо, което да ужилат. – Това не би трябвало да е възможно. Виждал съм шикигамита, големи колкото планини и дълги като реки, но те винаги са приемали животински форми. Като дракона, който видя – бял и... хартиен. Това е... нещо, за което само съм чел. Има стари истории за шикигамита, които повече са приличали на хора, но никога не съм очаквал някое да бъде толкова истинско.

„*Не, грешии!*“, искаше ѝ се да извика. Хару не беше чудовище. Той беше най-старият ѝ приятел. Единственият ѝ приятел.

– Не знаеше ли? – попита Химура. – Останах с впечатлението, че двамата бяхте много близки.

Курара го изгледа кръвнишки.

– Ние *сме* много близки.

Никой друг не знаеше, че Хару го е страх от риби, защото намира очите им за зловещи. Или че яде сладки рула, като първо изсмуква пълнежа. Когато бяха малки и все още не бяха свикнали с тътнещите звуци на двигателите на „Мидори“, двамата заспиваха, хванати за ръце. Хару не можеше да бъде шикигами. Помежду им нямаше тайни.

– Знаеш ли откъде е той? Нещо за миналото му, преди да дойде в „Мидори“? Подобните на хора шикигамита са едни от най-старите, създавани някога. Не съм си представял, че такова шикигами може още да съществува – каза Химура. Отблъскващо изражение на вълнение танцуваше по лицето му и това изпълни Курара с гняв.

– Хару дойде от същото село, от което и аз! Израснахме заедно! – Тя запримигва бясно, за да удържи сълзите си. Нямаше да плаче тук, не и пред човек, който смяташе Хару за особено интригуваща реликва.

За вещ.

– Значи не знаеш нищо за него. – Химура звучеше толкова разочарован, че на нея ѝ идваше да му фрасне един. – Ела тук. Погледни.

Той клекна до тялото на Хару. Курара не помръдна. Не можеше. Краката ѝ бяха омекнали и трепереха, сякаш носеше тежестта на целия свят. Едва когато Химура направи нетърпелив жест, тя се насили да пристъпи с няколко бавни, болезнени крачки напред.

В кухнята на тялото на Хару пулсираха имитации на органи, туптяха, без никаква кръв да минава през тях. Мускули като конци на кукли бяха свързани с вътрешността на иначе кухите му крайници. Зелена жлъчка се бе събрала във вдлъбнатината, която вероятно беше стомахът му. В центъра на гърдите му, където трябваше да бъде сърцето, имаше обезцветена хартиена топка, покрита с тъмночервени линии, които се преплитаха, за да образуват странни шарки и символи.

Курара покри устата си с ръка. Гадеше ѝ се.

– Това, което виждаш тук – започна Химура, – е ядрото на шикигамито. Представи си го като сърце и мозък в едно.

Курара не знаеше какво да каже. Това наистина ли беше Хару? Можеха ли всички онези спомени, мечтите му, цветът на косата му, пролуката между зъбите му и начинът, по който се усмихваше, да бъдат сведени до една проста, опърпана хартиена топка?

Окото на Хару помръдна. За секунда в него потрепна живот.

– Рара... – Звукът, който излезе от гърлото му, беше сух и мъчителен, сякаш можеше да разкъса нещо, ако не

шептеше, а говореше малко по-високо. – Аз... не се чувствам добре.

– Тук съм. – С треперещи пръсти Курара докосна обгорената част от лицето му, прокара палец по извивката покрай окото му. Кожата от лявата страна беше нормална, но дясната страна на допир беше като сухи листа. Част от Хару се отрони между пръстите ѝ. Когато погледна дланта си, беше покрита с пепел и малки частици смачкана хартия.

Тя прехапа устната си, за да не повърне.

– Рара! – Тялото на Хару се изпълни с живот и той хвана ръката ѝ толкова силно, че тя помисли, че ще я счупи. Не можеше да вдигне главата си, за да я погледне, но единственото му око се завъртя и уплашено се вторачи в нея. – Планините, където живеехме! Селяните... Ти ме помоли да се отърва от тях!

– Какво? Да се отървеш от какво? От кого? За какво говориш? – Паника се надигна като ураган в гърдите на Курара.

Хару поклати глава. Нисък, пронизителен звук излезе от устните му, докато дробовете му отказваха да функционират. Раменете му станаха на пепел, дрехите му увиснаха. Курара изпищя. Хвана кимоното му, опитвайки да го задържи, докато тялото му се превръщаше в купчина пепел върху тъмната горска почва.

Дълбоко, дълбоко в себе си тя усети как нещо се пречупи. Беше нещо малко. Нещо, което можеше и да не забележи, ако не осъзнаваше толкова болезнено ясно всичко около себе си в този момент. Не знаеше какво е, а единствено, че никога повече няма да успее да го поправи.

Някой искаше от нея да се изправи. Гласът звучеше толкова далечен, сякаш я викаше изпод необятен океан.

– Трябва да тръгваме. – Химура посочи към пепелта по земята и към телата на двамата войници. – След атаката на дракона още войници ще претърсват тези гори за оцелели. Нали не искаш да открият тази каша?

Курара го погледна бясно. Гняв бушуваше в нея като буря. Глезенът ѝ пулсираше, а ръката ѝ сякаш гореше, но тя въпреки това се хвърли към него, заудря го с юмруци по гърдите, надяваше се да го нарани, надяваше се, че той ще може да усети поне частица от онова, което изпитваше тя в момента.

– Вие! – закрещя му. – Това стана заради вас! Защо не дойдохте по-рано? Защо не го спасихте?

Химура не продума. Само хвана китките ѝ и ги задържа, докато гневът ѝ се уталожил и я оставил изпълнена с празнота.

– Не разбирам – изхлипа Курара. – Какво ще правя сега?

Сякаш преглъщаше игли. При всеки дъх сякаш пиеше керосин.

Химура се наведе, за да вземе ядрото на Хару от купчината пепел.

– Разбирам чувствата ти по-добре, отколкото можеш да си представиш. И аз съм гледал как изгаря шикигами. Винаги е жалко. Знанието за създаването на нови шикигамита е изгубено от години. Каква загуба само.

– *Загуба?* – извика Курара. Хару не беше *нещо*, по погрешка изхвърлено с боклука. Не беше петно върху копринено кимоно, нито мастило, разлято върху старателно композирано хайку: *те* бяха загуба. Хару беше човек. Единственият човек, който някога бе означавал нещо за нея.

– Наистина не е нужно да се разстройваш. Стига да имаш ядрото му, винаги можеш да съживиш едно шикигами.

Курара замръзна. Мъчителна надежда прониза сърцето ѝ.

– Ако можеш да създадеш тяло, ще успееш да пхнеш ядрото вътре – като стар двигател в нов кипак. Като нова черупка на рак отшелник. Само ядрото е важно. Никой не знае как да създаде още ядра, но телата са друг въпрос.

– Значи можете...

– Аз не. – Химура поклати глава със съжаление. – Мога да направя хартиено тяло достатъчно лесно, но да създам такова, което ще работи с ядро на шикигами, не е лесна задача. Единственият човек, който може да ти помогне сега, е принцеса Цукими.

– Дъщерята на Императора? – Курара беше шокирана. Според войниците принцеса Цукими беше егоистична и арогантна. Прекарваше цялото си време в чудовищни експерименти, опитвайки се да превърне деца в шикигамита или призовавайки духове с кръвта на слугините си. Мисълта, че принцесата може да ѝ помогне, ѝ се струваше също толкова абсурдна, колкото и ужасяваща. Сякаш заек се опитваше да помоли тигър за помощ.

Химура сложи ядрото на Хару в отворената длан на Курара. Макар да нямаше съмнение, че е от хартия, беше твърдо и гладко като парче кост, полирано до идеална сфера.

– Принцеса Цукими е експерт по шикигамита. Библиотеката ѝ съдържа най-голямата колекция от записи – книги, които може да преглежда единствено императорското семейство – добави той с горчивина.

– И защо би ми помогнала?

Странно изражение премина по лицето на Химура: развеселено, но и печално, любопитно, но и тъжно.

– Защото си Създател – отвърна. – Принцесата е като китуне, променлива и непредсказуема. Не знаеш дали ще те благослови, или ще ти отхапе главата. Има само две неща, които могат да привлекат вниманието ѝ: шикигамита и

Създатели. *Силни* Създатели. С малко обучение може да станеш достатъчно силна, за да те забележи. Срещал съм я веднъж. Знам какво харесва. Мога да ти помогна.

Курара не беше сигурна какво да мисли за хвалбите му. В „Мидори“ се беше научила да бъде предпазлива с хората, които ѝ предлагаха помощ. Винаги имаше уловка. Никой никога не правеше нещо ей така на добра воля.

– Предлагате ми помощта си? Какво искате в замяна? – попита тя.

– Да сключим сделка – предложи Химура.

– Сделка? – Курара притисна към себе си лявата си ръка.

От счупения кипак на няколко метра от тях се издигна тънка струйка дим. Химура го подритна проучвателно. Двигателят застрашително избумтя. Мъжът го избута до изправено положение, като направи гримаса, и го затъркаля извън поляната.

– Ако останем тук, само ще се натъкнем на още войници. Да поговорим за това на по-безопасно място.

– Чакайте! Къде отивате? – Курара се изправи с олюляване.

Химура я погледна. Сенките на листата танцуваха по лицето му.

– В столицата – отвърна. – Ти няма ли да дойдеш?

ОСЕМ

КОЛЕЛАТА на счупения кипак виеха, докато Химура го влачеше към столицата. Главата му жужеше. Слязъл бе от небесния си кораб с очакването да открие Създател. Вместо това беше намерил дракон, шикигами във формата на човек и момиче с доста бегла представа за външния свят.

Хвърли поглед на Курара. Девојката гледаше към земята пред себе си. Не плачеше, но очите ѝ бяха зачервени. Беше невероятно изтощена, само някаква упорита решителност я караше да продължава да върви.

В ума ѝ навярно се въртяха всякакви мисли. Беше ли възможно да израснеш с някого, без да знаеш, че е шикигами? *Аз самият също не разбрах*, помисли си Химура.

Може и да не познаваше момчето, но беше Създател с опит зад гърба си. Трябваше да забележи, че има нещо нередно в „приятеля“ на Курара, нещо нечовешко.

Приближаваха се към светлините на Томури. Химура взе едно листче хартия от гривната си. Балансира го на носа на кипака и го накара да се завърти. С горчивина се зачуди дали принцеса Цукими щеше да бъде изненадана от момчето. С библиотеката си от древни текстове щеше ли моментално да го разпознае?

– Споменахте за някаква сделка. – Курара прокара опакото на ръката си по лицето.

Листчето хартия на върха на кипака взе да се върти все по-бързо. Химура беше неспокоен. Целият му свят се бе преобърнал, и то заради едно момче, направено от хартия, но все пак имаше работа за вършене и Създател за вербуване.

– Работя на ловен кораб. Имаме нужда от още един Създател за лов на шикигамита.

– Шикигамита? – Лицето на Курара помръкна.

– О, не ме разбирай погрешно – отвърна Химура. – Не като твоя приятел. Шикигамита като дракона, който видя по-рано. От онези, които нараняват хора. Прекарала си много време сред войници, нали? Знаеш, че военните влагат всичките си усилия в колонизирането на Естия и че войната там се проточва. Няма нито време, нито умения да се справят със свирепи зверове. И затова се включват ловците. Ние ловуваме шикигамита, а военните ни плащат за ядрата им – доказателство за успешен лов.

Изражението на Курара остана скептично.

– Значи... искате да ловувам?

– Имаш ли представа колко е трудно да намериш Създател напоследък? Повечето вече работят или за императорското семейство, или за военните, или са проклетни отшелници, които живеят по върховете на планини, ядат единствено просо и побягват при първата следа от друг човек наблизо. Ти... – Хартийката, която танцуваше над носа на кипака, се обърна, за да посочи към Курара. – ... си единственият Създател, когото сме открили от месеци насам.

Кипакът простена шумно. Химура погледна надолу, за да се увери, че резервоарът с горивото не тече. Земята покрай Томури представляваше безкрайна пустош с пожълтяла трева, изгорена от лятната жегата и суха като прахан.

– Предстои ни голям лов. Имаме нужда от още един Създател, за да се бием. Няма значение дали можеш да направиш дори хартиен жерав, аз ще те обуча. Помогни ни да завършим лова и ще те заведа при принцеса Цукими – уверявам те, че поне ще те изслуша.

Курара си пое дълбоко дъх. Нямаше много възможности. Къде щеше да отиде, ако не тръгнеше с него? Щеше да бъде по-добре да останат заедно. Химура идеално разбираше колко опасен може да бъде светът, когато човек няма пари или приятели, на които да разчита.

– В момента принцесата е в летния дворец на Сола-Ил. Бе прокудена там до зимата, след като изгори едно от имененията на Императора.

– Защо го е направила?

Химура сви рамене.

– Носят се слухове, че е горяла доказателствата от някакъв неуспешен експеримент. Хората твърдят, че се е опитвала да създаде шикигами, а се е получило нещо чудовищно. Каквато и да е истината, това не ни засяга. Искам

да кажа, че ако всичко мине добре, ще се запознаеш с нея преди края на лятото. Ще те превърна в толкова способен Създател, че тя няма да откаже да те приеме.

В погледа на Курара се забелязваше решителен и уверен блясък.

– Ако това е нужно, за да спася Хару, ще го направя.

Химура се усмихна. Отметна парчето хартия от кипака и то се завъртя, преди да направи кръг покрай него и пак да се върне в гривната му.

Когато столицата най-сетне се разкри пред тях, флагът на Микошима се вееше над сивите стени. Град Томури постоянно се разрастваше. Беше станал още по-голям, откакто Химура го бе виждал за последно, превърнал се в огромен бегемот, който поглъщаше обграждащата го природа.

Докато стражите им махаха да минат през портата, изумлението, изписано на лицето на Курара, се смени с погнуса. Химура се опита да си спомни първото си посещение в Томури; как се е чувствал първия път, когато е видял лифтовете във форма на птици, които прорязват небето, улиците, окъпани в сиянието на електрически светлини, павираните пътища и отрупаните сергии на пазара. Всичко в столицата беше голямо, ярко и шумно. Направо поразително за момиче, което бе прекарало по-голямата част от живота си в рееща се клетка.

Лекият вятър беше топъл, обагрен от миризмата на запържени нудли и соя, презрели плодове и от слабия лъх на канализация. Във въздуха се носеха звуците на пеещи и смеещи се хора. Само като погледнеше претъпканите улици, човек никога не би предположил, че „Мидори“ се е сринал напълно на няколко километра оттук. Веселието на жителите му изглеждаше неуместно. Дори безчувствено. Химура искаше да отдалечи Курара от главните улици възможно най-бързо.

Познаваш я само от няколко часа и вече искаш да я защитиш, жегна го критично гласче в ума му. Но кой можеше да го вини? Не беше срещал друг Създател от толкова отдавна. Тя беше от неговите хора.

Химура буташе кипака покрай будки, в които се продаваха оризови бисквити в богато украсени лакирани кутии, и през отрупани с боклук странични улички.

Продавачите шепнеха, докато Химура ги подминаваше.

– Шикигами! И толкова близо до града! Знаеш ли, чух, че принцеса Цукими държи оковани шикигамита в изоставените мини. Може би това е бил някой от нейните проекти.

– Бърка се в неща, които не са нейна работа. Защо не се присъедини към принц Угецу в Естия, вместо да се опитва да създава чудовища? За разнообразие да свърши нещо полезно!

Химура реши да не ги предупреждава за войниците, които се навъртаха на няколко крачки. Поведо Курара покрай последната будка. Военни плакати бяха залепени по всички стени на града – изображения на красиви войници, които се бореха с гротескни, подобни на демони създания – и призоваваха с огромни червени букви: *Дайте своята дан за империята!* Повечето бяха залепени от външната страна на прозорците на магазини. Мъж, облечен във военна униформа, потупваше по главата хлипащо сираче над надпис: *Императорът е баща на всички ни!*

Портрети на принц Угецу грееха от стълбовете на газените улични лампи, мустаците му бяха добре напомадени, а усмивката му блестеше като излъсканите копчета на униформата му. Истинско златно дете. Беше много жалко, че принцът не може да се мери по интелигентност с Цукими. Навярно това бе причината Императорът все още да не е посочил свой наследник. За да управляваш империя, беше нужно нещо повече от това да печелиш битки и да имаш доблестно излъчване.

Химура си спомни първия път, когато беше видял принц Угецу и принцеса Цукими заедно. Единствения път. Бързаше покрай оградения с вишневи дръвчета двор на замък „Томури“, като се опитваше да остане незабелязан, и ги беше зърнал за миг. Спомняше си начина, по който си говореха един на друг, всяка дума забиваше игли под ноктите, търсеха слабост, която да разкрият с остроумен отговор.

Той прекъсна нишката на мисълта си, преди да го е отвела по-далеч. Химура не искаше да проследява този спомен. Знаеше докъде стига. Влачейки кипака, той продължи покрай портите на имения в западен стил, толкова големи и внушителни, че изглеждаха като експлозии от тухли и дърво, изригващи от земята. На ъгъла на една пресечка имаше покрит с отломки обгорен скелет на сграда, от която бе останала единствено полусчупена табела с надпис: „Културен обмен със сорабито“.

– Пристигнахме.

Недалеч от изгорената сграда се намираше „Синият паун“. Това беше единствената странноприемница, в която Химура отсядаше, когато идваше в Томури. Въпреки името си сградата нито беше синя, нито дори бегло наподобяваше паун. Намираше се по средата на тясна уличка в покрайнините на града подобно на размазана торта. Повдигащите блокчета се бяха пропукали от едната страна, така че сградата беше наклонена, вратите бяха нащърбени от вятъра, а глинените плочи на покрива се плъзгаха опасно и се чупеха в земята на остри парчета, които се забиваха в обувките на Химура. Прозорците на долния етаж бяха залостени с дъски.

Курара загледа странноприемницата с явна тревога.

– Това място изглежда като... – Химура беше убеден, че тя търси учтив заместител на „абсолютна дупка“ или „яма за демони и престъпници“ – макар и двете да бяха справедливи определения.

Той самият беше реагирал по същия начин първоначално, макар скоро да бе оценил бруталната откровеност на подобно място. Повечето странноприемници в Томури биха ти взели цяло състояние за водниста супа мисо, футон, пылен с дървеници, и слуги, които докладваха на военната полиция. Тук нямаше значение дали си Създател, крал или крадец. В „Синия паун“ човек можеше да наведе глава и да си гледа собствената работа.

Химура остави кипака отвън и пристъпи на наклонената веранда. Жената, която ги посрещна, имаше пресипнал и тих глас. Тънки кичури черна коса, изплъзнали се от небрежен кок, опасваха слабото ѝ изпито лице. Нарисувани цветя цъфтяха по клепачите ѝ, всяко цветче в средата беше бяло.

– Птица, храна и стая – нареди той.

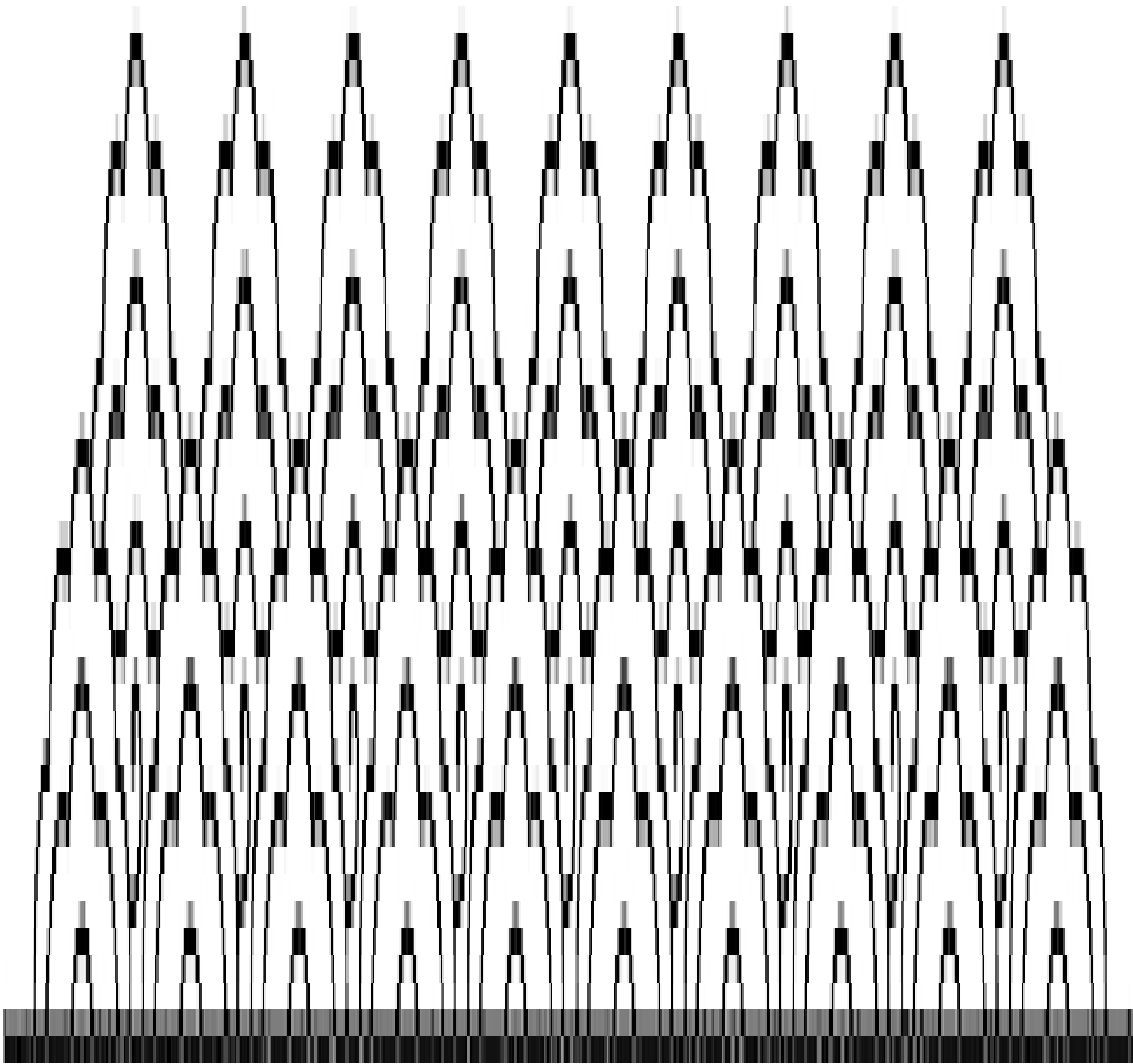
– Пари. – Жената протегна напред ужасно слаба ръка.

Химура бръкна в горния джоб на гърдите си и извади торбичка, пълна с монети, след което я пусна в дланта ѝ. Жената изчезна за момент и се върна скоро след това с голям сребърен гарван на рамото си и възъчен молив в ръка.

Когато птицата се движеше, колелцата на врата ѝ, както и болтовете на крилата ѝ скърцаха, заплашвайки да се разпаднат. Беше стар модел, определено не заслужаваше цената, която той бе платил, но корабът му не беше далеч. Тя щеше да измине краткото разстояние.

Взе късче хартия от гривната си и надраска кратка бележка. Отделението за съобщения на крака на птицата се отвори след известни усилия. Химура въведе координатите на кораба и пусна птицата в нощта, понесла единствено известието:

Пристигахме утре. Бъдете готови.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Ние сме от звезден прах,
изковани и оформени от небесата;
вселена, превърната в плът.*

напев на сорабито

РЕЙ Казено беше в естествената си среда. „Синият паун“ беше странноприемница, управлявана от разбойници и покровителствана от приятели мошеници. Мразеше земята, но подобни места не бяха много по-различни от онези, които посещаваше в небесните градове. Наплескани с гипс останки от гниеци обявления покриваха стените – военни плакати, разкъсани съобщения за изселване и реклами за части от небесни кораби. Миризмата на дим беше наситена. Около масите за карти се бяха скупчили мъже, съскаха, когато губеха, и тихо се кикотеха, когато печелеха, сякаш се страхуваха, че силен шум ще накара цялото място да се срути върху тях.

– Господине, ще поръчвате ли нещо?

Рей вдигна поглед към намръщената сервитьорка, застанала до масата му. Татуировката на разкъфнало сливово цветче върху лицето ѝ беше разкривена от сърдитото ѝ изражение. Изглеждаше като човек, който само след още един неприятен клиент е готов да фрасне някого в носа.

– Чаша тенмори-шу – каза Рей.

Сервитьорката се начумери отвратно.

– Това е питие на сорабито. Тук не продаваме евтин боклук за небесняци.

Рей повдигна вежда.

– Мислех, че човек може да си купи всичко в столицата.

– Без боклук за небесняци.

– Знаеш ли как се приготвя тенмори-шу? Цветята тенмори растат единствено в подножието на небесните градове, от долната страна на левитиращите плочи, които държат целия град. Мъже връзват въже през кръста си и се провесват отвъд града, за да ги откъснат. Берат цветята, докато висят във въздуха на двеста метра от земята.

Сервитьорката сви рамене с безразличие.

– Поръчай си нещо или се махай.

Рей направи гримаса и оголи зъби в нещо, за което беше спорно дали може да мине за усмивка.

– Тогава бутилка нигори. И две чаши. Очаквам някого.

Жената изчезна и се върна след секунда с две почти чисти чаши и глинена бутилка с мътна течност. След като си наля, Рей подуши алкохола подозрително.

– Тя не се изплю в него, но *сложи* вътре малко соколова трева. Само колкото здравата да се продriskаш – обади се глас зад гърба му.

Рей не подскочи, но тялото му замръзна за момент.

Избута бутилката и се завъртя.

Възрастната жена, застанала пред него, не изглеждаше не на място сред дима. Всъщност изглеждаше като подобаващ за подобно долнопробно място зловещ призрак. Лицето ѝ представляваше такава съвкупност от бръчки, че беше трудно човек да познае къде започва и къде завършва всяка. Макар да носеше дълго, тежко, черно наметало върху кимоното си, когато мръдна ръката си, Рей успя да види зловещ колан от хартиени ръце, провесен около кръста ѝ, пръстите държаха китките на ръката пред себе си.

Въпреки страховития вид на жената Рей се отпусна.

– Не ме плашѐ така, Инуи.

Когато старицата се изкикоти, звучеше като вятър, който преминава през кухи кости. Тя се наслаждаваше на ефекта, който смехът ѝ оказваше върху хората наоколо, повече, отколкото беше редно.

Демон. Мисълта премина през ума на Рей, докато я гледаше. Макар в момента тези зловещи хартиени ръце да не се движеха, той знаеше, че Инуи трябва единствено да си го помисли и те ще се увият около гърлото на някого.

– Привет, о, могѐщи водачо на небесните хора. Харесва ли ти в столицата? – попита Инуи.

Рей се намръщи. Пак му се подиграваше. Единственото, на което беше водач, бе „Сома“ – разпокъсана група

бунтовници, които се бореха за свободата на небесните градове от империята. Не можеше да се каже, че е владетел на всички небеса, макар понякога да мечтаеше за това.

– Томури е мръсно и шумно място, а хората са глупави. Ще ми се изобщо да не се бях съгласявал да се срещнем на земята – изсумтя той.

Инуи се изкикоти.

– Хареса ли ти драконът? Беше полезен, нали? Не мисля, че „Мидори“ издържа повече от десет минути.

Рей огледа странноприемницата. Макар ъгловата им масичка да беше скрита от любопитни погледи зад дървена колона, която подпираше тавана, преди да отговори, той искаше да се увери, че никой не ги подслушва.

– Беше по-унищожителен, отколкото очаквах – каза той.

Инуи седна срещу него.

– „Мидори“ беше добър тест. Носеща се във въздуха постройка точно като небесните градове. И много приличаше на летния дворец на принцеса Цукими.

Рей изсумтя. Дим се носеше край мрачните силуети на останалите посетители. Пръстите му потръпнаха от желание да се пресегне към собствената си лула, но беше обещал на жена си, че ще спре да пуши. Освен това момичетата му все му повтаряха колко ужасна е миризмата, как тютюнът оцветява зъбите му...

– Сигурна ли си за този план? – попита. – Струва ми се малко... прекален. Да пуснеш шикигами само за да убие един човек.

Дори и този човек да беше принцеса Цукими, тя все пак бе просто човешко същество. Да насъскаш шикигами по нея, беше като да смажеш скакалец с планина. На Рей обичайно не му пукаше, но летният дворец се намирал върху небесен град. *Неговия* град. Би предпочел да използва не толкова разрушителен начин за покушение.

Инуи се изкикоти.

– „Убийство“ е такава грозна дума. Принцеса Цукими не крие маниите си. Носи се слух, че държи подивелите си шикигамита за експерименти. Ако погине от ноктите на някое от тях, сигурна съм, че никой не би посмлял да използва дума като „убийство“. Не, просто ще бъде малък... инцидент.

– Така ли каза принц Угецу?

Инуи грейна насреща му.

Рей прокара пръст по ръба на празната си чаша. Ако принцът искаше сестра му да умре, той нямаше нищо против. Надяваше се и двамата да умрат. Борбата за това кой ще наследи трона не беше нищо повече от кавга между две разглезени хлапета.

Но принц Угецу обеща, че ще даде независимост на небесните градове. След като принцеса Цукими умре, принц Угецу ще разчисти пред себе си пътя към трона. И след като бъде коронясан като Император, ще направи сорабито свободни хора.

След години борба Рей беше развил „Сома“ от група гневни млади мъже до мрежа от бунтовници, готови да дадат живота си за небесните градове. И въпреки всички бунтове и покушения империята продължаваше да се разраства като плевел, който се разпростираше по цялата земя. Поне принц Угецу бе обещал истинска промяна и ако покушението над сестра му успееше, на света щеше да има един разглезен императорски наследник по-малко.

Устните на Инуи се извиха в жълтозъба усмивка.

– Не забравяй, че само Създател може да се надява да контролира шикигамито. Върна се при мен невредимо след „Мидори“ и ще бъда наоколо, за да се уверя, че се държи прилично. Поне докато не тръгнеш за Сола-Ил.

– А ти какво ще получиш в замяна? – попита Рей.

– Когато станах имперски Създател, не ми бе позволено да избирам на кого да служа. Предпочитам принц Угецу, но въпреки това ме дадох на принцесата. Тази разглезена пикла! Държи се със Създателите си като с играчки. Ще се радвам да я видя мъртва. – Хартиените ръце на колана на Инуи размърдаха пръсти.

Рей се зачуди дали това е истината. Инуи не му изглеждаше като някого, който лесно може да се повлияе от препирни. Той се отпусна на стола си намръщен. Нямаше значение, стига той да имаше пълен контрол над плана за покушението. Рей не беше ничия кукла на конци и нямаше да слуша никого друго освен себе си.

– Ще предадеш господарката си? Ако я мразиш толкова, убий я сама – каза ѝ.

– Защо да поемам такъв риск? За да успее едно покушение, трябва да има убиец. А хора, които убиват императорски наследници, рядко живеят дълго. Това нападение на шикигами е идеално. Всички знаят за експериментите ѝ със създаване на още шикигамита. Никой не би се впечатлил, ако умре като жертва на някой от собствените си изследователски обекти.

Значи тя и принц Угецу оставяха мръсната работа на него. Нямаше проблем. Не му пукаше дали Инуи ще остане, за да му помогне, или ще докладва за действията му на принц Угецу. Рей беше свикнал да се крие в сенките с кръв по ръцете.

Инуи започна да се изправя, когато нещо зад гърба му привлече вниманието ѝ. Рей се напрегна. Не погледна назад, но ръката му се пресегна към катаната на кръста му.

– Какво?

– Създатели. – Тя кимна към двама гости, които влизаха в странноприемницата. Млад мъж и момиче.

– Можеш да ги познаеш ли?

– Винаги разпознавам себеподобните си.

Рей се обърна, за да проследи как двойката се движи през помещението. Момичето беше доста младо, може би на възрастта на най-голямата му дъщеря. Понякога забравяше, че Създателите се раждат такива и преминават през детството като всяко друго човешко същество, вместо просто да се появят на света напълно оформени и способни да разрежат човек надве с плик за писма.

Когато Рей поемеше властта, щеше да се погрижи подобни опасни хора да бъдат държани настрана от небесните градове. Както и наземниците. Щеше да отърве Сола-Ил от всякакъв вид измет. Да стори всичко необходимо за величието на сорабито.

– Когато получим независимостта си, небесните градове ще бъдат място само и единствено за моите хора – промърмори той. – Наземниците, които живеят на небето, могат да си заминат или да умрат.

Инуи се разсмя.

– Мислиш ли, че на принца му пука? Дай му онова, което иска, и ти можеш да получиш онова, което *ти* искаш.

ДЕВЕТ

А КУРАРсе събуди с лице, притиснато към възглавницата на стар, мухлясал футон. Беше толкова тихо, не се чуваше боботенето на двигателите на „Мидори“. Обзе я паника. Надигна се на лакти, сърцето ѝ биеше бързо. Защо не беше иззвънял сутрешният звънец? Да не беше закъсняла за смяната си? Имаше да търка съдове, чакаха я купчини пране. Мадам Ито щеше да побеснее, когато...

Очите ѝ бавно привикнаха с мрака. Паниката се отдръпна, когато спомените ѝ се върнаха, а скучните кафяви стени на странноприемницата добиха ясни очертания. Нападението, шикигамито, Химура. Мислите ѝ се въртяха една след друга, отказваха да я оставят на мира. „Мидори“ го нямаше. Тук беше Томури. Тя бе последвала Химура в странноприемницата и беше заспала в момента, в който той бе разпънал футоните в стаята им.

Беше видяла как Хару гори.

Курара си пое дълбок, накъсан дъх и бавно притисна долната част на дланите си към очите, докато сърцето ѝ престана да бие като боен барабан. Макар никога да не бе харесвала живота си на „Мидори“, поне винаги беше знаела какво да очаква. В това имаше известно успокоение. Тук не знаеше какво ще ѝ донесе бъдещето. Ами ако не успееше да спаси Хару? Ами ако никога не станеше достатъчно добра като Създател, за да впечатли принцесата? Ами ако станеше добра, но принцеса Цукими въпреки това откажеше да я приеме?

Ами ако Хару си останеше само едно хартиено ядро в джоба ѝ?

Тя поклати глава. Тези мисли щяха да я пречупят, пречупеше ли се, щеше да бъде безполезна, а безполеznите момичета ги изхвърляха от кораба. Трябваше да контролира тревогите си, иначе умът ѝ щеше да продължава да се върти и върти, изплитайки паяжина, в която щеше да я сграбчи.

Щеше да спаси Хару. Нямаше време за болка.

Курара сграбчи чаршафите и замръзна. Когато сведе поглед към лявата си ръка, знаеше, че нещо не е наред. Огънят бе белязал кожата ѝ и я бе направил безчувствена. Не можеше да усети нищо. Дори когато разпери пръстите на лявата си ръка върху възглавницата, не почувства твърдия пълнеж.

В другия край на стаята Химура шумно се прозя. Курара се стресна и дръпна ръкава на роклята си надолу, за да скрие нараняването. Не искаше той да се притеснява за това. Всяка минута, прекарана в суетене около нея, можеха да използват, за да помогнат на Хару.

Облечен в избеляло кафяво кимоно и възголяма тъмносиня хакама, Химура седна до прозореца с кръстосани крака и свити ръце. Прах танцуваше в слабите лъчи светлина, които проникваха през мръсния прозорец, и нежно падаше в скута му.

Курара не беше сигурна какво е мнението ѝ за него, след като мислите ѝ вече не се бореха да надвият паниката от гледката на потъващия „Мидори“ и ужаса от горящия Хару. Не знаеше доколко може да му вярва, но нямаше много по-добри възможности.

Когато се изправи, болезки от изминалия ден плъзнаха по гръбнака ѝ. Раменете ѝ бяха сковани, а вратът ѝ схванат от твърдата възглавница. Когато видя, че е будна, Химура се изправи.

– Добро утро. Как се чувстваш?

Курара се замисли. Внимателно вглеждане в емоционалното ѝ състояние ѝ се струваше като доста опасно занимание в момента.

– Сякаш съм спала върху скала – отвърна тя.

Химура изпуфтя и ѝ подхвърли старо пожълтяло кимоно. То се блъсна в лицето ѝ. Малка торбичка се подаваше измежду гънките на дрехата.

– Ела долу и хапни нещо. Поръчал съм закуска. – Той мина покрай нея и излезе от стаята.

Курара се облече и прибра ядрото на Хару в торбичката, която завърза за своето оби. Първият етаж на странноприемницата беше студен и неприветлив. Миризмата на стар дим тежеше във въздуха. Както бе казал Химура, закуската беше на плота. Оризовите топки бяха прогизнали и се държаха от тънък лист водорасли, но тя беше толкова гладна, че преглътна първата на две хапки, преди бързо да омете и останалите.

Химура беше навън, човъркаше двигателя на кипака. Уловен в ранните часове на утрото, светът беше замръзнал в сивата светлина. Улиците бяха толкова притихнали, че звукът от развиването на тръбите на кипака, с които се бореше Химура, сякаш отекваше на километри. Докато той работеше, гривната му се удряше в метала. Макар да изглеждаше като от полирана кост, Курара знаеше, че е направена от хартия.

– Интересна ли ти е? – Той вдигна гривната пред лицето си, когато забеляза, че Курара я гледа. – По-лесно е, отколкото да носиш със себе си купища хартия. И не кара хората да се паникьосват. Те се изнервят покрай Създатели. Ние притежаваме непонятни за тях сили.

– Не искам хората да се боят от мен. – Курара сведе поглед. Знаеше какво е да живееш като мишка, като се надяваш да не бъдеш забелязан и се сгъваш подобно на оригами от страх да не заемаш твърде много място.

Химура не я слушаше. Изсумтявайки, той извади нещо от двигателя. Превозното средство подскочи и моторът се задъха, преди да започне да жужи нормално.

– Готово. – Той избърса потта от челото си и ѝ направи жест да се качи.

Курара предпазливо се покатери в задната част, почти убедена, че това проклето от небесата нещо отново ще се разпадне, но когато Химура превключи на скорост, кипакът се размърда без възражения.

Корабът ускори с мъркащ двигател. Градът покрай нея изглеждаше размазан – светлините, сградите, колоните от пара на профучаващи влакове. Кипакът бързо преминаваше по мостове, под сенките на реещи се градини и през градските порти. Курара въздъхна с облекчение. Най-сетне си тръгваха.

В момента, в който се измъкнаха от града, Химура дръпна лостове на кипака и крилата изникнаха изпод търбуха му с дрезгаво стържене. Превозното средство се издигна и се отдалечи от земята. Химура бръкна във вътрешния джоб на кимоното си и извади малка сигнална ракета. Вдигна я над главата си и я изстреля към небето. Ракетата се изви като падаща звезда и избухна в облак от цветен пушек високо над главите им.

За момент не последва нищо. След което Курара започна да чува боботенето на корабни двигатели. Очите ѝ се насълзиха, докато се взираше в бурното небе. От облаците изплува тъмна сянка и взе да се спуска над тях като корем на кит.

Курара беше виждала много небесни кораби преди, но всичките бяха военни – скали от стомана, които си проправяха път през въздуха само с чистата сила на двигателите си от левит. Този беше различен. Това не беше кораб, строен за война, а за скорост; елегантният корпус и наклонените червени платна бяха проектирани да се плъзгат във въздуха като острие, разрязващо коприна.

Някой беше изрисувал името на кораба в жълто до един голям плисък боя, който вероятно трябваше да бъде падаща звезда. Макар по-голямата част от кораба да беше от дърво, палубата бе направена от различни парчета цветни метали, сковани едно към друго. На носа лежеше завързан таран. Двойните мачти образуваха обърната V-образна форма, която се простираше под ъгъл от единия край на плавателния съд до другия. От квадратни прозорци надничаха оръдия. Беше красив съд, какъвто ѝ се искаше да покаже на Хару.

Със спускане, от което ѝ се обърна стомахът, кипакът тромаво се приземи върху палубата. Курара слезе. Погледна нагоре към командната кула, надвиснала над тях. Едно стълбище, което водеше от палубата към малък балкон по средата на кулата, и квадратен шлюз на пода бяха единствените места, от които човек можеше да влезе в кораба. Нямаше следа от никого и тя не можеше да види нищо през тъмните прозорци на рулевата рубка, но там трябваше да има хора, които да държат този кораб във въздуха.

– Господин Химура! Най-сетне се върнахте! – изрева един глас. Вратата на балкона се отвори с трясък.

Химура се завъртя, докато мъжът слизаше по металното стълбище.

Сорабито. Курара си пое рязко дъх. По-високи, по-слаби и по-грациозни от събратята си наземници, сорабито бяха потомци на първите хора, построили небесните градове. Това беше първият път, в който виждаше някого от тях – на сорабито не им беше позволено да идват в „Мидори“, – но бе чувала какво ли не. Слугите твърдяха, че те имитират птици и пришиват пера под ръцете си, за да създадат истински криле. Други разправяха, че ноктите на краката им са твърди като на хищна птица, но всички бяха единомисленици, че сорабито не са съвсем наред с главата. Твърде много време във въздуха предизвикваше растеж на облаци в умовете им. Във вените си имаха повече небе, отколкото кръв.

Мъжът разпери широко ръце в поздрав. Беше строен и ъгловат, сякаш създаден от нещо остро, с тъмни очи и уста, която бе извита в неопределена усмивка.

– Химура, радвам се да те видя навреме както никога. Получихме съобщението ти. – Звучеше по-млад, отколкото изглеждаше. Широко кимоно с цвета на здрач висеше отворено покрай яката и разкриваше голите му гърди.

– Е, благодаря за топлия прием. – Химура никак не звучеше благодарен. Махна с ръка към Курара. – Нека ви запозная. Това е Курара.

Мъжът се обърна към нея и я погледна с пронизващи, черни като въглени очи. Поклони се.

– Добре дошла, добре дошла, млада госпожице! Можеш да ме наричаш капитан Сакурай. Приятно ми е да се запознаем, госпожице Курара. Химура ти е разказал за нас, нали?

– Знам, че ловувате шикигамита.

Но не такива като Хару. Само лошите, напомни си. Като дракона, който бе нападнал „Мидори“.

Смехът на Сакурай беше като военен топовен гръм.

– Само опасните. Армията няма време да преследва чудовища, така че го правим вместо тях. Ловуваме шикигамита, след което продаваме ядрата на военните. Печеливш бизнес е. Ако те бива.

– А вас бива ли ви, господине? – Въпросът на Курара беше леко рязък. На „Мидори“ би внимавала с тона си. На „Мидори“ не би задавала никакви въпроси. Но това не беше старият ѝ дом и онази част от нея, която бе все още наранена и болезнена, се беше изморила да внимава с чувствата на другите.

Сакурай изобщо не изглеждаше ядосан и дори засия настреща ѝ. Гърдите му леко се издуха.

– Най-добрият в седемте небесни града – отвърна.

Курара се зачуди дали е прав. Беше свикнала със самохвалковци.

– Радвам се, че се върна – обърна се капитанът към Химура. – Чух за случилото се с „Мидори“.

Погледна мило към Курара. Тя извърна поглед. Не искаше съжалението му.

– Измъкнахме се на косъм – обясни Химура. – Щях да бъда благодарен, ако бях получил малко помощ.

– Ха! Да не мислиш, че военните щяха да оценят намесата на *сорабито*? – тонът на Сакурай беше приятелски, но погледът му – непреклонен. – Както и да е, елате с мен и ще ви настаня. О, госпожице Курара?

Той спря в основата на стълбището и ѝ се усмихна.

– Добре дошла на борда на „Орихиме“.

ДЕСЕТ

ХОРАТА я гледаха. Макар да не можеше да ги види, Курара усещаше как се движат в края на полезрението ѝ. Разпръсваха се като мишки всеки път, когато обърнеше глава. Химура и капитан Сакурай със сигурност ги забелязваха, макар да не казваха нищо и да продължаваха да я водят през кораба.

Коридорите ѝ напомняха за тесните проходи, които слугите използваша, за да се придвижват из „Мидори“: чисти, функционални и облени от ярката светлина на електрически лампи. Дървените стени бяха огънати тук-таме, а подът вероятно беше с по-убит цвят, отколкото преди години, но коридорите бяха лесни за преминаване.

Докато вървяха, „Орихиме“ започна да се издига. Земята се отдалечи и облаците се настаняха покрай тях. Курара пхна ръка при торбичката, в която се намираше ядрото на Хару, и я стисна здраво. Беше на земята за кратко, но се радваше да е отново във въздуха, ако това щеше да я доближи поне малко до връщането на тялото на Хару.

Сакурай отвори вратите към трапезарията. Ето *това* вече беше различно. На „Мидори“ слугите изияждаха всички остатъци след гостите, пирувайки с огризки в празни банкетни зали. Тук плотът за храна с диспенсър за табли се намираше близо до вратата към кухните. Столовете стояха спретнато подредени край редици дълги метални маси, които блестяха на светлината.

В далечния край на помещението няколко членове на екипажа на кораба седяха, потънали в разговор. Още сорабито. Мъжете бяха облечени в семпли колосани ризи, пхнати в коланите на техните хаками. Женските дрехи бяха подобни на мъжките; кимоното им беше скъсено в ханша, а долната част бе заменена с пола, за да могат краката им да се движат свободно, кожените ботуши потропваха по пода. Техните оби приличаха повече на колани – широк кожен пояс, който се закопчаваше лесно. Курара беше изненадана, че изобщо вижда жени. Войниците, които посещаваха „Мидори“, настояваха, че летенето с жени ще им донесе лош късмет.

Групичката застана мирно, когато Сакурай се приближи.

– Свободно. – Капитанът махна с ръка. – Както виждате, Химура се завърна. Да се размърдаме. Кенджи, намери Ичиро и му кажи, че на палубата има един кипак, който трябва да бъде завлечен до хангара. Не, най-добре му кажи да го разглоби за части. Имам починали роднини, които са по-достойни за небето от това чудо. Момо, отиди с него.

Гледаше със задоволство как екипажът му се стрелва да изпълнява дадените задачи. Обърна се и огледа останалите хора. Търсеше някого. Когато не го откри, се намръщи.

– Къде е Сайо? Казах ѝ да бъде тук.

Сред екипажа се разнесе мърморене, което утихна едва когато Сакурай ги погледна строго.

– Томое! – Очите му се спряха на някого отзад и лицето му грейна в усмивка, която вещаеше неприятности. – Ела тук, Томое!

Екипажът се отдръпна встрани, когато едно момиче си проправи път към тях. Беше горе-долу на възрастта на Курара. На пръв поглед в лицето му нямаше нищо забележително – широкият нос и бадемовидните очи нямаше да накарат никого да се обърне, – но косата му имаше цвят, какъвто Курара не бе виждала никога преди. Беше тъмночервена, сплетена чак до долната част на лопатките. На светлината блестеше като пламнала река. Трябваше да е боядисана, въпреки че Курара не знаеше що за растение може да произведе такъв ярък цвят.

Момичето, също като останалите, носеше преправено кимоно, чиято долна част беше скъсена. Зелена пола, надиплена и поръбена с бяла дантела, падаща до коленете. Голата плът от глезена до коляното беше някак скандална. Ако мадам Ито я видеше, би припаднала.

Курара се насили да гледа някъде другаде, в горната част на светлосиньото кимоно на Томое, по-светло на раменете и ставащо все по-тъмно до кръста ѝ, и в ярките шарки, с които бяха покрити дрехите ѝ. Птици, птици и още птици. Сорабито бяха обсебени от тях. Ръкавите на Томое бяха изрисувани с летящи лястовици между червени кленови листа. Бели гълъби покриваха обито ѝ. Малка ножница, гравирани с крила на жерав, държеше нож близо до хълбока ѝ.

Сакурай я тупна по гърба.

– Курара, това е Томое Казено. Тя е един от механиците ни.

– *Най-добрият* механик. – Гласът на момичето притежаваше странна интонация, която караше говора му да звучи почти като песен.

– Томое, тъй като Сайо отсъства, моля те, разведи госпожица Курара. – Сакурай прие хвалбата на момичето, без да я оспори.

Томое гледаше Курара с чиста радост. Сведе глава за поздрав.

– Добре дошла, добре дошла в лудницата! Томое Казено, на твоите услуги! Всички на „Орихиме“ те поздравяваме за смелостта и глупостта да се присъединиш към малкия ни екипаж!

– Курара. Радвам се да се запознаем, госпожице Казено. – Курара не знаеше какво друго да каже. Мадам Ито разправяше, че сорабито били откровени – „недодялани и с лоши обноски“ бяха точните ѝ думи, – но нищо не я бе подготвило за това.

– О, не е нужно да ме наричаш Казено – отвърна Томое. – Ние от народа сорабито използваме имена на градове вместо фамилии. Родена съм в Сола-Ре, така че това ме прави Казено. И всеки друг, роден в онзи град, също взема това име. Такива са традициите на сорабито, нали знаеш?

Курара не знаеше. Всичко, което знаеше за света, преминаваше през филтъра на слугинските клюки и единствените неща, които ѝ бяха казвали те за сорабито, не си струваше да бъдат повторени в изискана компания.

– Когато сме повече хора на едно място, може да стане доста объркващо – продължи Томое. – Ако извикаш: „Ей, Хошино!“, пет-шест души на кораба ще викнат в отговор „Какво?“! Хошино са от Сола-Ил впрочем – макар че по-добре не им позволявай да подхващат темата. Защото, започнат ли, никога няма да млъкнат за това как Сола-Ил е най-невероятният от седемте небесни града и как носи цялата тази *история*, и „Ооо, нима Сола-Ил не е най-прекрасното място?“.

При думите ѝ сред останалите от екипажа избухна бурно негодувание, което накара Курара да подскочи.

– Сола-Ил е невероятен!

– Никой друг небесен град не може да се сравнява със Сола-Ил!

– Къде е гордостта ти на сорабито?

Привличайки вниманието на Курара, Томое завъртя очи и попита беззвучно: „Виждаш ли?“.

Курара кимна. *Не говори лоши неща за Сола-Ил.* Запази тази информация в името на бъдещото си оцеляване.

Капитан Сакурай вдигна ръка, за да успокои възмущението.

– Томое. – В гласа му се долавяше предупреждение.

– Тъй вярно, капитане. – Томое козирува без капчица разкаяние и избута Курара извън трапезарията, далеч от погледите на хората от екипажа. Устните ѝ едва съдържаха усмивката ѝ. Очите ѝ блестяха палаво.

– Хайде тогава! – подкани я тя. – Ще те заведа на *забавната* обиколка!

ЕДИНАЙСЕТ

„ЗАБАВНАТА обиколка“ се оказа обикаляне за кратко на всички най-важни части на „Орихиме“. Курара едва смогваше да не изостава, докато Томое ръсеше различни факти и числа, които Курара знаеше, че до утре ще е забравила.

– На кораба има пет нива – обясни Томое. – Най-долното е разделено между хангара и машинното отделение. Всички шахти за пране, дъждоуловители и водни тръби водят до складовите помещения на четвъртия етаж. На третото ниво са каютите на екипажа, лечебницата и всекидневните, а на този етаж ще намериш баните, кухните и трапезарията. На най-горния етаж е палубата.

– Няма ли спасителни совалки? – Курара не можеше да не забележи липсата им.

Томое притежаваше безочливата усмивка на подпалвач.

– Сорабито живеят и умират с корабите си.

Курара не знаеше дали да се засмее, или да се паникьоса. Това беше смел и безразсъден принцип и все пак ѝ се струваше като нещо, което някой сорабито би изрекъл.

Тя огледа коридора. На някои места, където „Орихиме“ бе поправян с подръчни средства, металът и дървото бяха с различен цвят. Закърпеният вид на кораба беше знак за дълго използвано място. Много обживяно. Дом, толкова важен, че екипажът би го защитавал до смъртта си. Какво ли беше, зачуди се тя, да обичаш някое място толкова силно, че съзнателно да обвържеш съдбата си с него?

– Тук сигурно ти се вижда доста по-зле от „Мидори“. – Томое я поведе покрай малка ниша. На една врата наблизко висеше табела, на която пишеше: „Пестете водата! Изкъпете се заедно с някого другиго!“. – Ах, летящият свят! О, сладък рай на небесата!

Не, помисли си Курара, загледана в изпокъсаните възглавнички на една малка пейчица пред прозореца до нея. Подобно износване никога нямаше да бъде допуснато на „Мидори“. Всичко извън каютите на слугите беше безупречно, студено и празно. *Тук изобщо не е по-зле.*

– Аз бях просто прислужница. Така и не успях да му се насладя – каза тя.

– Докато Химура не те откри. Покори ли те с чара си?

Курара направи гримаса. Химура ѝ приличаше повече на човек, който би я метнал през рамото си като чувал с ориз.

Усетила мислите ѝ, Томое звучно се разсмя. Беше приятен събеседник заради слънчевото си настроение. Имаше същата мудна усмивка като на Хару, същите очи, които вечно гледаха любопитно, същия неспокоен поглед.

– Знам, че присъединяването към екипажа на ловен кораб отначало може да ти изглежда страшно – Томое я поведе надолу по стъпалата към третия етаж, – но ние сме професионалисти. Ловуваме от... ами от построяването на „Орихиме“. Шикигамитата са невероятни, но не можем да им позволим да нараняват хора.

– Предполагам, че е така – съгласи се Курара.

Но Хару беше добър. Или просто още не бе достигнал този етап? Ако разполагаше с време, дали щеше да прибегне към насилието? Не, това нямаше да се случи. Тя имаше нужда да вярва, че съдбата на Хару е била предопределена за нещо повече от живот, изпълнен с унищожение.

– Не всички шикигамита са лоши, разбира се. Акане е голяма душичка. – Томое се усмихна.

– Акане? – попита Курара, но преди Томое да успее да отговори, една врата се отвори към стая някъде по средата на коридора.

Слаба, намръщена жена с очила с дебели стъкла и черни рамки подаде глава.

– Томое! Капитан Сакурай каза, че ще дойдеш. Но не каза, че ще трябва да чакам половин час! – Гласът ѝ беше като свистене на камшик. Всяка дума беше като ужилване.

– Регистрационни документи! – Томое се плесна с ръка по челото. – Кълна се, дойдохме толкова бързо, колкото успяхме, госпожице Фуса! Преминахме смело по Коридорите на Съдбата и покорихме Стълбището на Обречените,

за да дойдем!

Фуса изпуфтя, преди да се обърне и да се поклони на Курара.

– Това е за теб. Твоето копие от регистрационните документи на кораба и новите ти лични документи – обясни жената в отговор на обърканото изражение на Курара. – Може да си наземничка и Създател, но това е кораб на сорабито, което означава, че трябва да се подсигуриш двойно, така че военните да не ни създават неприятности. Направила съм толкова искрящо чисти документи за миналото ти, че никой никога не би могъл да ги оспори. Трябва да се увериш, че можеш да отговориш на всеки въпрос, който някой войник би могъл да ти зададе за тях. – Тя подаде на Курара малък свитък и изчезна обратно в стаята си.

Курара развърза връвчицата. Докато свитъкът се развиваше, момичето видя, че наистина са регистрационни документи, но за някого, когото Курара не познаваше. Нейното име бе написано в горната част, но всичко останало принадлежеше на друг човек. Имаше фамилно име, което не разпознаваше. Родното ѝ място се бе превърнало в селце, за което никога не беше чувала. Под „семейство“ се мъдреха имената на майка и баща, които никога не бе срещала.

– Оо, Фуса ти е дала скучна фамилия! – Томое надникна над рамото ѝ. – Трябваше да ти измисли нещо готино! Като „Дете на среднощния дракон“ или „Богиня на звездния поток“, или нещо подобно!

Курара не знаеше как да се чувства. Макар да не си спомняше нищо за миналото, фактът, че толкова небрежно ѝ бе дадено ново, фалшиво минало, я притесняваше. Нередността натежа сериозно в стомаха ѝ.

„Намерили двама ви с Хару да лежите в празен хамбар.“

Това беше единственото нещо от своето минало, което знаеше. Вероятно не бе достатъчно важно, за да бъде вписано в който и да е документ, но тя искаше да е там. Беше важно за *нея*.

Ръцете ѝ докоснаха торбичката с ядрото на Хару.

Доловила чувствата ѝ, Томое нежно сложи ръка на рамото ѝ.

– Не значат нищо – увери я тя. – За пред военните са. Това е кораб на сорабито и проверяващите офицери ще търсят всякаква причина, за да ни вгорчат живота. Например, ако имаш член на семейството, който е твърде положително настроен към идеята за независимост, или ако имаш съсед, който е бил въввлечен в някое престъпление. Понякога просто е по-лесно да се измисли нещо друго. Това не значи, че трябва да лъжеш всеки, когото срещнеш. Не значи, че *това* сега си ти. Много от членовете на екипажа имат фалшиви семейства или истории. Дори аз.

Курара подскочи.

– Дори ти?

– Баща ми е пройдоха. Не е работил истинска работа от десет години.

– И това е достатъчно, за да ти създаде проблеми?

– Достатъчно е. – Устните на Томое се извиха в крива усмивка.

Това не съм аз. Курара нави свитъка и го прибра в обито си.

Томое протегна ръце над главата си. Палавото изражение се върна на лицето ѝ.

– Достатъчно мрак и обреченост! Да излезем на въздух! _____

На палубата беше непоносимо светло. Слънчевата светлина обливаше лицето на Курара. Бурният вятър блъскаше тялото ѝ, сграбчваше ръкавите на кимоното ѝ и замяташе косата в лицето ѝ. В далечината се носеше стадо кълбести китове, пухкави, тъпи и натежали от дъжд. Монотонен звук ехтеше през въздуха. Отдалеч китовете приличаха на странно оформени облаци.

Въпреки че „Мидори“ се рееше наред атмосферата, оттам небето винаги бе изглеждало толкова далечно, виждаше се само през решетките на прозорците. Тук беше много близко, сякаш можеше да се пресегне и да събере парченца от него в бутилка. „Орихиме“ се движеше. *Тя* се движеше. Носеше се през небесата...

– Я го повтори!

Погледът на Курара моментално се премести към средата на палубата.

Момиче в тъмно кимоно стоеше под сянката на червените платна, обградено от трима мъже. Покрай тях имаше изоставени кофи и бърсалки с дръжки. Мъжете крещяха и жестикулираха ядосано, докато момичето, може би с година или две по-голямо от Курара, им се мръщеше насреща предизвикателно.

– Казах ти да го повториш! – извика то.

Мъжете промърмориха нещо толкова тихо, че Курара не успя да го разбере. В следващия момент момичето дръпна ръката си назад, сви дланта си в юмрук и цапардоса единия от тях право в челюстта.

Звукът от кокалчетата, които се сблъскаха с плътта, проехтя из цялата палуба.

– О, да го вземат сините небеса! – изруга Томое. – Ще доведе капитана! Стой тук и гледай никой да не умре!

– Да умре? – изписка Курара, но Томое вече тичаше надолу.

Битката ставаше свирепа. Всъщност се беше превърнала във всеобщо сбиване. От мястото си на балкона Курара следеше ъгловатото тяло на момичето, начина, по който се движеше като оръжие, превръщайки всеки замах на ръката си и всяка стъпка напред в потенциална атака. Бързите му крака се стрелнаха по палубата и гърдите му се повдигнаха от усилие, когато блъсна един от мъжете на пода.

Другите двама грабнаха бърсалките с дръжки, които лежах наоколо, и замахнаха с тях. Момичето се наведе под един удар с дръжка, насочен към главата му, но не успя да избегне другия от задната страна на коленете му. Падна тежко. Главата му се удари силно в палубата.

Наистина щяха да се избият.

– Престанете! – Курара забърза надолу по стъпалата.

Девојката се претърколи и се изправи на крака. Мъжът, когото преди това бе съборила, също грабна един парцал с дръжка и замахна към нея. Тя се завъртя с вик, за да го посрещне със стиснати юмруци.

– Ей! – Курара застана между тях и размаха ръце, за да ги спре.

Дръжката на парцала удари изгорената ѝ ръка с такава сила, че усети как се разтrese чак до лакътя. От това обаче не я заболя. Всъщност не почувства абсолютно нищо.

Дясната ѝ ръка обаче се заби право в носа на момичето. Курара чувства тежестта на удара, но не можеше да направи нищо, за да го спре. Момичето се олюля. По лицето му течеше кръв.

Ужасът на Курара можеше да се мери само с гнева на другата девојка.

– Коя си ти, да те вземат небесата? – Очите ѝ блестяха от гняв дори докато кръвта се стичаше по устните и надолу по брадичката ѝ.

Това ли беше чувството да се изправиш лице в лице с лъв? От острия връх на вирнатия нос на момичето през острите ъгли на очите му до заострените му лакти – всяка част от него изглеждаше специално създадена да нанася щети. Самото му присъствие излъчваше яростна заплаха.

Преди Курара да успее да отговори, то сграбчи предницата на кимоното ѝ и я дръпна напред, така че носовете им почти се докосваха.

– Попитах те...

– Какво става тук? – прекъсна ги строг глас.

Момичето пусна Курара. Направи бърза крачка назад и козирува по начин, който ни най-малко не изглеждаше непрофесионален въпреки кръвта по лицето на девојката.

– Капитан Сакурай!

Усмивката на Сакурай беше ужасяваща. Като да гледаш ястреб, който се усмива на мишката, дето се готви да погълне. Мъжете застанаха мирно, хвърлиха дръжките с трясък. Сакурай местеше поглед от една гузна физиономия на друга. Накрая спря очи върху Курара.

– А! Виждам, че най-сетне си открила Сайо, госпожице Курара.

– Ъъ... да? – Курара не беше сигурна какво се случва. Кървящото момиче я гледаше свирепо със силата на ускоряващ кохан.

Сакурай се усмихна и сложи ръка върху рамото на девојката.

– Сайо Сорано, нашият навигатор. Тя ще бъде новата ти съквартирантка.

ДВАНАЙСЕТ

— **О**Т какво се получи това?

Лекарят на „Орихиме“ беше жена със сребриста коса, която се извисяваше над по-голямата част от екипажа като бор, пораснал сред жив плет. В момента, в който Курара и Сайо влязоха в лечебницата, очите ѝ се присвиха като на ястреб. Тя се хвърли към тях, слабите ѝ ръце хванаха Курара с изненадваща сила, докато оглеждаше синините по ръцете ѝ.

— От парцал с дръжка. — Курара подскочи от изненада.

Боят беше кратък. След като капитан Сакурай се бе появил, гневът във въздуха се бе изпарил и хората потънаха в разпален спор „той каза, тя каза“, който продължи до вечерта. Сакурай беше пуснал всички с предупреждение и нареди Курара и Сайо да посетят лечебницата на кораба.

— Ами това? То откъде е? — Жената вдигна ръкава на Курара, за да разкрие следите от изгарянето на лявата ѝ ръка.

— Изгорих се в една гора близо до Томури. Нищо ми няма. Не боли. — Да не чувстваш нищо, е по-добре, отколкото да изпитваш болка, нали?

Лекарката се намръщи. Курара никога преди не беше ходила на преглед. Имаше усещането, че жената мислено я разрязва на парченца, претегля всяка част и ѝ дава оценка от едно до десет.

— Прекалено си слаба. Изяж това — нареди тя. Изправи се и подаде на Курара чиния с престояли сладки картофи, изпечени с лилавата си кожа и нарязани на парчета.

Курара натъпка храната в устата си. Имаше лек вкус на тебешир.

— Само да спомена, че на мен ми тече кръв. — Сайо седна прегърбена на една от кушетките и отпусна глава на ръцете си. Изглеждаше също толкова свирепа и с парчето памук, натикано в носа ѝ, за да спре кръвотечението.

Тя ми е съквартирантка. Курара се насили да хапне още едно парче картоф. Опита се да прогони кухата болка в гърдите си, но тя не я напусна. Години наред Хару беше единственият ѝ съквартирант, но утре тя щеше да се събуди в свят без звука на неговото говорене насън или гледката на рошавата му глава, стърчаща изпод чаршафите.

Лекарката не каза нищо. Беше се преместила пред работния си плот и бъркаше нещо с противна миризма в една стъкленица. В отwartата имаше по малко от всичко — сушени билки, странни на цвят течности, ларви на бръмбари и неща, за които Курара беше сигурна, че са смлени кости. Съдържанието на стъкленицата доби отблъскващ зелен цвят.

— Доктор Юриха! Чувате ли ме? — измърмори Сайо.

Сега, когато вече не се биеха, Курара имаше възможността да огледа добре новата си съквартирантка. Черната коса на Сайо се къдреше над ушите ѝ, подчертавайки острите ѝ скули. Ръцете ѝ бяха силни, по раменете ѝ личаха здрави мускули. Беше доста бледа за сорабито, които обикновено бяха изложени на силно слънце, но ръстът ѝ и начинът, по който се държеше — сякаш вървеше по облаците, бяха типични за нейния вид.

— Готова ли си с храната? Добре. Сега изпий това. — Жената подаде на Курара стъкленицата с благата течност. Миришеше на отходни води и на вкус беше също толкова гнусна.

— К-какво беше това? — изпелтечи Курара. Лекарството се настани като камък в стомаха ѝ.

— Тинктура, която да измие злото в душата ти.

— Моля?

— Яла си птици преди, нали? На „Мидори“.

Сайо издаде звук, сякаш щеше да повърне.

Курара се изчерви. Вярно беше, бе яла птици преди — слугите на „Мидори“ не можеха да си позволят да бъдат придиърчиви към храната, — но на „Орихиме“ със същия успех можеше да признае, че е изяла и труп. Беше чувала достатъчно за сорабито, за да знае, че според тях птиците носят душите на мъртвите. Затова оставяха починалите да бъдат разкъсвани от мършояди, затова потръпваха при мисълта да положат труповете в земята или да ги изгорят на пепел. Курара сведе поглед към краката си и кимна.

— Няма проблем — увери я лекарката. — Разбираме, че не си една от нас, но докато си на този кораб, ще живееш

като сорабито. След няколко дни ела за следващата доза. Трябва да пиеш по едно от тези всяка седмица в продължение на месец.

– Цял месец?!

– Икаш ли душата ти да бъде вечно обречена? – Очите на доктор Юриха се свиха до тесни цепки.

– Зависи – промърмори Курара. – Демоните карат ли хората да пият отходни води в Йоми?

– Какво каза?

– Искам душата ми да бъде спасена – отвърна послушно Курара.

– Добре. – Лекарката я потупа по гърба и я пусна да си ходи.

Томое седеше отвън, когато Курара най-сетне се измъкна от лечебницата.

– Как се чувстваш? – попита тя.

– Все едно току-що съм пила от тоалетната – отвърна Курара и добави, когато Томое направи объркана физиономия: – Яла съм птици.

Очакваше момичето да добие отвратено изражение, но Томое само се засмя и каза:

– А, да, прекрасният процес на пречистване! Извинявай, че те оставих сама на палубата. Не мислех, че наистина ще се намесиш в бой.

Преди Курара да потисне гаденето си, за да отговори, Сайо също излезе в коридора. Синините ѝ бяха намазани с мехлем, който миришеше на юзу*, а носът ѝ вече не кървеше. Забеляза Томое и лицето ѝ моментално почервения, а устните ѝ се извиха в намръщена гримаса.

– Томое. – Гласът ѝ звучеше странно задавен. – Благодаря, че извика капитана. Лекцията му трая три забравени от небесата часа!

Усмивката на Томое беше толкова ярка, колкото и електрическите лампи над главите им.

– За теб всичко, Сайо.

Изражението на Сайо стана почти убийствено. От погледа ѝ на Курара ѝ идваше да се свие, но Томое само се засмя, предизвиквайки острия гняв на Сайо.

– Както и да е, само исках да се уверя, че си добре. Поздравления, задето оцеля на първия си ден! Ще се видим утре. С теб също, Сайо. – Отдаде чест и бързичко се изнесе.

Сайо и Курара останаха пред лечебницата. Гледаха се.

– Пфу, да деля стая с птицеводка. – Сайо въздъхна и прокара ръка през късата си коса. – Наземниците носят само неприятности.

Аз не съм наземничка, искаше да възрази Курара, но всъщност, технически погледнато, беше вярно, нали? Всеки, роден на земята, независимо откъде идваше, беше наземник. Дори и да не си го спомняше.

– Е, последвай ме – каза Сайо.

– Накъде?

Момичето я погледна така, сякаш Курара току-що бе попитала какъв цвят е небето.

– Към моята – *нашата* – каюта, естествено.

Почти беше време за лягане. Слънцето се разливаше в небето, оранжева светлина проникваше през кръглите прозорци. Курара вървеше след Сайо, първо по късо метално стълбище, после по дълъг коридор с хартиени врати.

Сайо спря пред последната врата в края на коридора. Подпря ръка на рамката, въздъхна измъчено, гневът ѝ още не я пускаше, но сдържан, туптеше под кожата ѝ.

– Не биваше да се бъркаш. Държах всичко под контрол. Намесването на капитана само влошава нещата.

– Може би се набърках, за да защита горкия човек, когото удари – отвърна Курара.

Сайо изсумтя.

– Палубните работници са пълни лигльовци – заяви тя, докато отваряше вратата.

В каютата ѝ цареше безпорядък. През мъничкия прозорец Курара можеше да различи част от нощното небе. Ярките електрически светлини караха стаята да свети в бяло, но стените бяха тези, които привлякоха вниманието ѝ. И четирите стени бяха покрити с карти, звездни карти и набързо надраскани прогнози за времето. Те покриваха стените от горе до долу, заемайки всеки сантиметър пространство. Когато стъпи на татамито, Курара забеляза малките цветни клечки, забодени на хартията, някои на групи, други – разпръснати спорадично по картите с парчета канап, завързани между тях като в стая за съвещания на военен съвет.

За момент тя просто стоеше и гледаше стените. *Ех, ако Хару беше тук*. Стисна здраво торбичката му. Имаше куп неща, които не разбираше за света, но да се изкачи до върха му, ѝ се струваше по-малко страшно, ако Хару беше с нея.

Сайо се разрови в килера за резервен футон и тикна допълнителния матрак в ръцете ѝ.

Курара се олюля от тежестта му.

– Е... съквартирантки.

Ако щяха да живеят на такова тясно място заедно, имаше чувството, че поне трябва да разбере малко повече за Сайо. Вече знаеше, че момичето има страхотно дясно кроше и не обича разни услужливи хора да се месят в боевете.

Сайо издаде звук, сякаш самата ѝ душа напускаше тялото.

– Не ми напомняй. Нека да говорим за това утре. Късно е.

Като че в знак на съгласие, светлините се приглушиха автоматично. Курара нагласи леглото си и се пхна под завивките. Не успяваше да заспи. Футонът не беше неудобен, но не беше като онзи, на който бе спала на „Мидори“. Беше прекалено дебел, възглавницата – прекалено мека. И чаршафите не миришеха както трябваше. Двигателите на „Орихиме“ бръмчаха, но бяха прекалено тихи, нищо общо с боботенето на индустриалните пещи с левит.

Легнала върху футона си, Курара се загледа в хартиените стени. С леко движение на пръста тя свали от стената една карта на империята. Хартията се понесе над нея и се сгъна във формата на лотос.

„Лотосите растат само в калта – беше ѝ казал Хару някога. – От тинята на дъното на мътни езера те се издигат, за да разцъфнат на повърхността на водата.“

Хару обичаше лотоси. Напомняха му за онези, които растели до дома им в планината. Веднъж Курара му се бе троснала, че са грозни цветя. Наранила бе чувствата му, знаеше го, но мразеше да ѝ напомнят за пропастта помежду им: разстояние от изгубени спомени, което тя не можеше да свърже с мост, независимо колко силно се опитваше.

Искаше ѝ се да върне времето назад и да се извини. Дали Хару знаеше, че е шикигами, и го пазеше в тайна от нея от страх, че тя ще се ядоса?

Хартиеният лотос се завъртя над главата ѝ. Може би Хару е бил направен по същия начин: прегъване след прегъване е оформило ръцете му, издатината на палците му, извивката на устните му. Кой го беше създал и как се бе озовал при нея? Дали наистина беше древно създание, както предполагаше Химура?

Трябваше да разбере всичко. След като Хару си върнеше тялото, щеше да го хване за глезените и да го тръска, докато отговорите не изпаднеха.

Клепачите ѝ натежаха. Най-сетне сънят я откри и я прие в прегръдките си.

* Вид азиатски екзотичен цитрусов плод от семейство Седефчеви; хибрид между лимон и мандарина. – Б. р.

ТРИНАЙСЕТ

„ОРИХИМЕ“ не беше просто обикновен ловен кораб, а съд, изпълнен с толкова много история, колкото всеки член от човешкия му екипаж. Химура можеше да разкаже по нещо за всеки сантиметър от кораба – от вдлъбнатината, оставена от сблъсъка с преминаващ близо до носа кохан, до обгорелите следи по оръдията. Той прокара пръсти по грубите прорези в дървото – следи от скука и досадни нощи на вахта. Товарният отсек, който някога е бил библиотека, все още излъчваше плесенясалата миризма на древни страници.

Тези малки недостатъци бяха характерни особености на кораб, обичан от екипажа му, но Химура никога не го беше смятал за свой дом. Част от сърцето му все още беше свързана със земята, заровена в руините, където една хартиена костенурка бе натъпкала в пръстта родния му град, заровена с родителите му, които го приспиваха с прошепнати истории за техните предци.

„Много отдавна ние, Създателите, сме владеели тези земи. Много отдавна сме били къде-къде повече от това, което сме сега.“

Родителите му бяха говорили за древни Създатели, сякаш са били малки богове, и бяха умрели, копнеейки за минало, за което са могли единствено да мечтаят. Минало, което сега лежеше заключено сред книгите от библиотеката на принцеса Цукими.

Химура закрачи по-бързо през празните коридори. Притискаше до гърдите си една механична птица. Сребристата чайка беше прекалено голяма, за да се събере в една ръка. Часовниковите механизми в крилете ѝ бяха изкривени. Той изглеждаше нелепо, гушнал птицата като бебе, но нямаше кой да го види.

Корабът се движеше според прецизен график: кормчии на предната палуба в шест, проверки по поддръжката в седем, тренировки от три до пет и после от седем до осем, механици в котелните помещения в петък, след това в машинните отделения в понеделник и на артилерийските платформи в събота.

Членовете на екипажа бяха като мравки с часовников механизъм в движещ се мравуняк, беше лесно да се предвиди къде ще бъдат. След като слезе до самото дъно на кораба, Химура намери Томое точно там, където бе очаквал да бъде: в машинното. Седеше срещу пещите на „Орихиме“, притиснала лице към гладката извивка на метала.

Двигателите бръмчаха. Пламъците пукаха и весело танцуваха зад подобните на решетки усти на пещите. Хората обикновено намираха машинното отделение за знойно, потискащо място, но Химура се наслаждаваше на тъмнината и топлината. Въпреки че би предпочел да има по-малко открити пламъци.

Стъпките на Химура отекваха по пода на машинното отделение. Следа от снежнобяла хартия танцуваше зад него, оформяйки редица чуруликащи врабчета. Те се сляха в едно, за да направят вълк с вееща се хартиена козина, а след това двойка котки, които се умилкваха около глезените му. Беше му приятно да прави впечатление, когато влиза някъде.

– Господин Химура, рано сте станали. – По тона ѝ Химура можеше да познае, че е изненадана да го види. Той нямаше друг график освен своя. През повечето време го оставяха на спокойствие, докато не станеше време за лов.

– Поправѝ това. Блъска се в стените, когато лети. – Без предупреждение той тикна механичната чайка в ръцете на Томое.

Момичето взе да гука на птицата, сякаш беше истинско животно.

– Разбира се, че ще се блъска в стените. Колелцата му са счупени, миличкото.

Химура не разбираше защо сорабито бяха толкова обсебени от птиците – дори от механичните. Имаше много неща, които той никога нямаше да разбере за екипажа.

– И колко време ще ти трябва да я оправиш? Искам да изпратя писмо.

Томое възкликна с престорена изненада:

– Леле, господин Химура, да не сте си намерили приятел? С когото да си пишете?

Ъгълчето на дясното око на Химура потрепна.

– Писмо до „Хикобоши“. Капитан Сакурай ми каза, че наскоро са взели сандък със стари книги от черния пазар.

– Разбирам. Още книги за шикигами и древни Създатели, така ли?

– Това е единственият начин, по който някога ще мога да науча нещо повече за своите хора. – Имаше вероятност никоя от старите книги да не е от онези, които търсеше. Разказите за Създатели бяха толкова трудни за намиране, колкото парченце мях в чувал с ориз, а малкото, които се появяваха, принцеса Цукими бързо ги грабваше. Шансовете му бяха почти нищожни, но Химура не можеше да се откаже.

„Преди сме били къде-къде повече – бяха казвали родителите му. – Много повече.“

– Знаете ли, господин Химура, баща ми твърдеше, че когато кажеш на хората какво те вълнува, ти им издаваш слабостите си. – Томое човъркаше под крилата на механичната птица. – Но аз го мразя, така че според мен преследвайте мечтите си! Какво е това? – Тя посочи към хартиите, пхнати под мишницата му.

– Докладите на Сайо. И те трябва да стигнат до „Хикобоши“.

Корабите на сорабито често контактуваха помежду си с помощта на механични птици. Тук дебнеха много опасности; бури, шикигамита и раздразнителни небесни китове. Чрез споделянето на информация корабите се пазеха.

Химура разгърна документите. По-голямата част бяха за метеорологични системи и въздушно налягане. Само последният привлече вниманието му: „Военни кораби, забелязани близо до планините Кумокири и близките околности. Офицери претърсват други кораби за БОМБИ“.

Химура знаеше от разговорите със Сайо, че „БОМБА“ беше кодова дума. Човек никога не бе сигурен кога военен кораб може да докопа съобщенията им, така че докладите между корабите бяха внимателно почистени от всичко, което би разстроило наземниците. Военните можеше да решат, че „претърсват за БОМБИ“ е странен израз, но сорабито знаеха какво означава в действителност.

БОМБА значеше наглост. Значеше забавление. *Офицерите претърсват други кораби за забавление.* С други думи, търсеха с кого да се заядат и може би да отмъкнат нещичко, докато го правят. Подаде доклада на Томое, която издаде звук на отвращение.

– Военни патрули! Защо просто не ни оставят на мира? Помагаме им, като ловуваме шикигамита. Трябва да бъдат по-благодарни!

С щракване на пръсти Химура накара хартиите да излетят от ръката ѝ и да се превъртят във въздуха, преди да ги хване.

– Каква беше онази ваша поговорка? „Не оставяй червеите да те изядат“? Ако се ядосаш, им даваш оправдание да се заядат с теб – добави той, макар да изпитваше леко съчувствие. Обществото беше стълба: императорското семейство на върха, наземниците под тях и сорабито съвсем в подножието. Беше изтощително постоянно да се оглеждат за военните – никога не знаеха кога на някой отегчен войник ще му скимне да им създава проблеми. Когато си в основата на стълбата, винаги има кой да те тъпче.

– Лесно ви е да го кажете – изпуфтя Томое.

– Работя за кораб на сорабито, нали? И аз съм на най-долното стъпало като вас.

За Създателите имаше друга стълбичка. Тях ги съдеха според това за кого работеха. Присъединяването към екипажа на „Орихиме“ значеше, че Химура е по-нисш от Създател, който работи за военните, и много по-нисш от Създател, който служи на Императора и семейството му.

– Но вие поне имате шанс да се издигнете. – Томое извади от канията ножа, който носеше със себе си.

Тантото беше по-изискано от всичко друго, което носеше Томое, дръжката му бе покрита с издялани птици, но тя го завъртя между пръстите си и използва върха на острието, за да отвори отделението на гърдите на механичната чайка, като показваше пълно безразличие към това красиво оръжие.

– Ще го кажа само веднъж – продължи тя, – но ако някой ден решите да ни напуснете, за да заживеете като питомец на Императора, аз няма да ви виня. Е, ще ви виня, но само защото ще си мисля за всичкият бял ориз с телешко, който ще получавате за ядене. За кого бихте искали да работите? За Императора? Или може би за принцеса...?

Покрай него се понесоха хартийки, подскачаха във въздуха като оси. Томое потръпна. Ръката ѝ инстинктивно стисна дръжката по-силно.

– Едно време Създателите са владеели Микошима. Никога не бих се унизил да служа на Императора и семейството му. Освен това се съмнявам, че те биха ме приели – веднъж се опитах да ограбя принцеса Цукими.

Недоверчив смях изригна от устата на Томое.

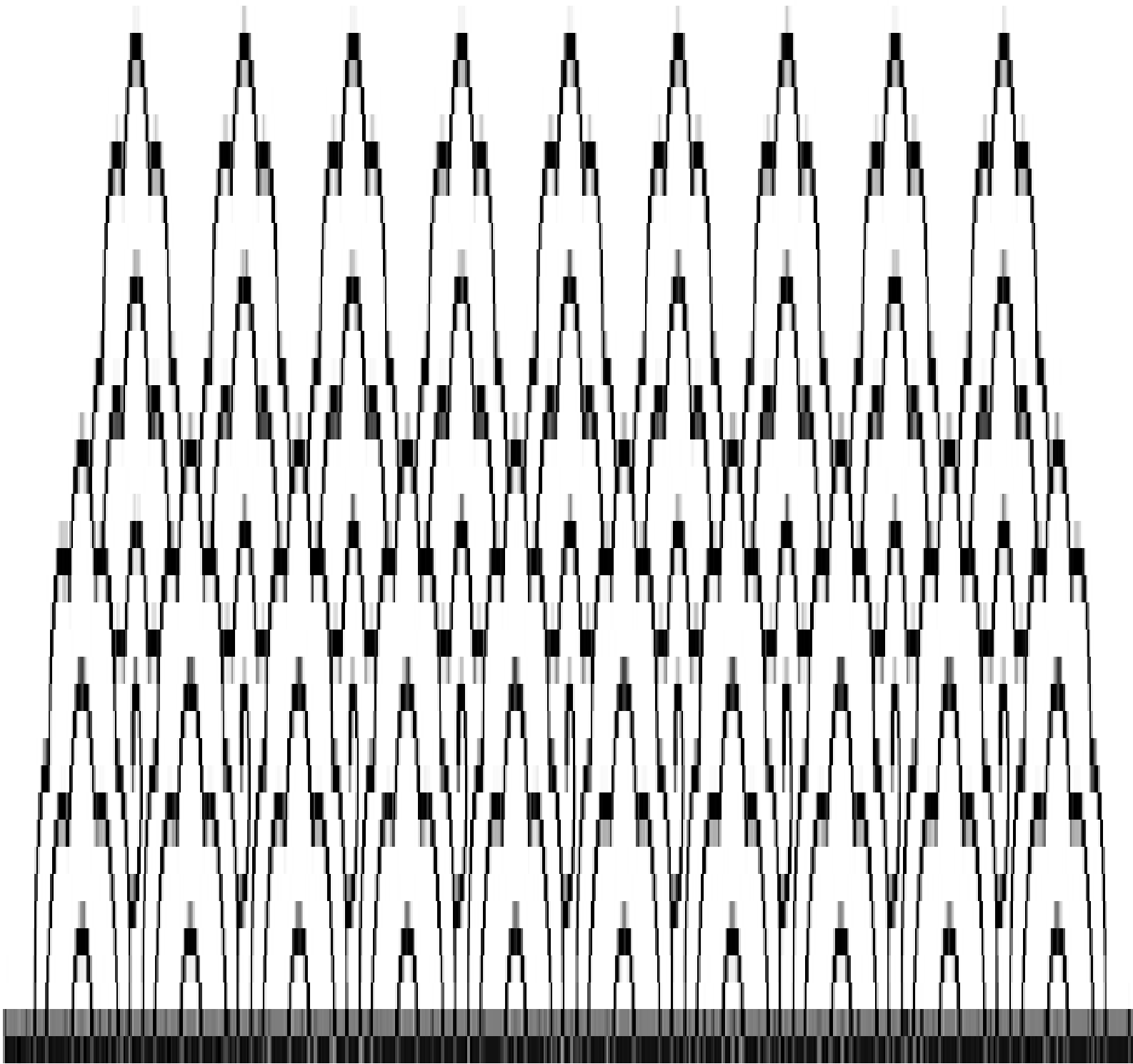
– Сериозно ли? Защо никога досега не съм чувала за това? И сте оживели, за да го разказвате?

На Химура му се искаше да може да разказва тази история с гордост. Вместо това той я отбягваше като коричка на рана и внимаваше да не натисне онази част, която още кървеше.

– Оживях. Тук съм, нали?

Нещо в тона му привлече вниманието ѝ. Погледът ѝ беше пронизващ. Всеки път, когато го погледнеше така, той имаше чувството, че се опитва да го разглоби на съставните му части. Прокарвайки пръсти по отворения гръден кош на механичната птица, Томое сложи колелцата обратно по местата им и затвори отделението.

– Заповядайте. – Подаде птицата на Химура. – Готова е да лети.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Ах, нека бъда пръстта!
Да не се засягам от краката,
които ме тъпчат.
Какво друго в рая
е по-божествено от нищото?*

от „Гражданство и преданост“
(одобрено от Службата на патриотите)

— **ПРИБРАЛА** си го в сандък? Сериозно ли? — попита Рей.

Хартиените ръце на колана на Инуи размърдаха пръсти към него.

— Къде другаде предлагаш да държим огромен дракон?

Палавият ѝ тон засегна Рей. Беше се съгласил на сделката на принц Угецу — свобода срещу смъртта на сестра му, независимост на небесните градове в замяна на трон, — но все още пазеше своята гордост. *Той* беше водачът на „Сома“. *Той* беше човекът, който ръководеше плана, не Инуи. Думите ѝ го дразнеха.

— Хубаво — изсумтя той. — Ще мирува, нали?

Инуи се движеше през пазара на Томури като призрак, плъзгаше се сред тълпите недокосната и незабелязана.

— Дори шикигами, което вече е изгубило себе си, може да бъде контролирано донякъде. Не се безпокой. Имам точно толкова останала сила, колкото е нужна за онова, което трябва да се стори — увери го тя.

Рей не беше напълно убеден, но пък и не знаеше почти нищо за начина, по който Създателите контролираха тези зверове. Заряза въпроса. Каквото и да бе направила, за да накара онова чудо да се подчинява, не беше негова грижа. Имаше по-спешни неща, за които да мисли.

— Трябва да се съсредоточим върху това как ще закараме дракона до Сола-Ил — каза той. — Ще го изпратим до небесните градове. Познавам един човек, готов да отнесе всичко срещу подходящата цена. След това ще...

— Твърде много премисляш нещата. — Фаровете на преминаващите трамваи осветяваха лицето на Инуи. — Ще отнеме поне две седмици да стигнем оттук до Сола-Ил. Там няма ли фестивал по това време? Фестивалът на Незнам-коя-си звезда?

— Фестивалът на Седмата звезда. — Рей се намръщи. Не обичаше да го прекъсват.

— Да, същият. Тогава ще има сума ти кораби, които ще пристигат и ще заминават. Използвай фестивала за отвличане на вниманието, за да вмъкнеш дракона в града.

Рей сдържа раздражението си. Не се нуждаеше от съвета на дъртата вещица.

— Ще реша какво да правя, след като видя дракона — заяви той лаконично.

Когато стигнаха до река Томури, във въздуха се разнесе ароматът на бульон от рамен, примесен с остра миризма на алкохол. Женски писъци отекнаха отвъд водата.

— Защо не можеш да разбереш, че мразя това място? Всички се държат ужасно с мен. Ще ми се никога да не бях напускала небесата!

Една жена на брега на реката крещеше на партньора си, без да подозира за тълната зяпачи, която се събираше. Акцентът ѝ привлече вниманието на Рей. Сорабито и наземниците невинаги изглеждаха толкова различни на пръв поглед, но в момента, в който някой отвореше уста, можеше да се разбере откъде е.

Мелодичният сорабито акцент на жената се долавяше въпреки крясъците ѝ. Рей намираще писъците ѝ за много по-успокояващи от грозните акценти на града.

— Я да млъкваш, небесен плъх такъв! — Някой замери жената с камък.

Рей обърна гръб на разиграващата се сценка, оставяйки жената да се оправя сама. Колкото и да искаше да се намеси, винаги бе казвал на дъщерите си да не се бъркат в неща, които няма да им бъдат от полза. Спасяването на жената нямаше да освободи небесните градове.

Все пак беше в лошо настроение, когато стигнаха до пристанището. Томури беше стар град, построен преди ерата на небесните кораби. До ден днешен в него нямаше небесен док. Небесните кораби кацаха във водата и акостираха

на пристанището като обикновени кораби. Гледката накара Рей да кипне. Да принудиш горд небесен кораб да се цопне във водата като обикновен рибарски съд, си беше чиста обида.

Инуи го поведе покрай редиците омазани с петрол шлепове, отвъд напуканите каменни кейове и черните като мастило води до голям, елегантен небесен кораб, който се поклащаше нагоре-надолу по вълните. Нито една от лампите в илюминаторите не светеше. Подвижният мост беше навит, а жълтите платна бяха сгънати, сякаш нямаше никого у дома, но когато Рей се приближи, някой от палубата извика:

– Лейди Инуи? Рей? Ето къде сте били!

Рей разпозна този глас. Разпозна този кораб.

– Нао?

Нао Амено не си даваше труд да прикрива потеклото си на сорабито. Кимоното му беше покрито с големи цветни шампи, ръкавите му бяха от зашити едно към друго парчета плат като юрган от кръпки. С острите си скули и широките си рамене той представляваше впечатляваща гледка. Корабът му, „Хишаку“, бе един от най-големите търговски кораби в пристанището и идеално прикритие, под което той пътуваше напред-назад между небесните градове и земята, предавайки информация на „Сома“, без да буди подозрение.

Настроението на Рей стана още по-мрачно. Нао Амено беше полезен, но мекушав. Слаб. Рей винаги оставаше с впечатлението, че Нао полага повече усилия да бъде търговец, отколкото член на „Сома“.

Не бе очаквал Нао тук и дори само този факт го накара да се намръщи.

– Рей! Лейди Инуи ми обясни ситуацията. Елате! Влезте вътре! – Той спусна подвижния мост и ги покани с жест на борда.

– Добре е да разчиташ на другарите си. Помолих Нао да държи дракона в кораба си. – Инуи сложи ръка върху рамото на Рей.

Раздразнение се раздвижи под кожата му. Нао беше слабак, но въпреки това бе един от *неговите* хора. Инуи нямаше право да му нарежда, да взема решения, без да му казва, заобикаляйки властта и плановите му. Ядът забълбука в червата му като пресечено мляко.

Вътре, в подобния на пещера корпус на „Хишаку“, драконът лежеше свит в сандъка си, сякаш подремваше. Предната част на дървената кутия беше оставена отворена, за да може Рей да види дракона отблизо: острите му мустаци, пронизващите му нокти, рогата му, стърчащи от дълга грива от хартиена козина. Масивното му тяло се извиваше като змия. Бели хартиени люспи блестяха на слабата светлина на лампата. С Инуи наоколо драконът беше тих, но Рей намираще контрола ѝ над звяра по-скоро за утежняващо, отколкото за успокояващо обстоятелство. Не искаше да дава на Инуи повече власт, отколкото вече имаше.

– Удивителен е, нали? – Инуи въздъхна. На лицето ѝ се настани изражение, изпълнено с копнеж, толкова различно от обичайното на покварена радост.

– Не мога да повярвам, че гледам истинско шикигами! – Нао зяпаше звяра със страхопочитание.

– Не го пипай, Нао! – сопна се Рей, когато мъжът протегна ръка към муцуната на дракона. Беше ядосан на Нао, задето се е подчинил на Инуи. Би трябвало да се спазва йерархията. Всички заповеди трябваше да минават през *него*.

Нао дръпна ръката си.

– Съжалявам – каза той покорно.

– Просто не искам да те нарани. Грижа ме е за всичките ми хора. – Рей се усмихна през стиснати зъби.

Зловещият смях на Инуи проехтя по стените.

– Ето го плана: Нао ще отведе теб и дракона до небесния град с кораба си. Дръж го в сандъка и дръж сандъка в корпуса, докато летите. Преди да стигнете до Сола-Ил, накарай някого да плати на стражите на дока, за да избегнете проверката при акостирането.

Рей си пое дъх измъчено.

– Както *ти казах*, планът ми...

– Всичко вече е уредено. Нао е готов да закара теб и хората ти до Сола-Ил, нали така? – попита Инуи. Нао кимна, грейнал като малоумен.

Рей щеше да я убие. Щеше да премаже противното ѝ гърло и да скърши крехките ѝ крака.

Всичко, което правя, е за „Сома“. За славата на сорабито. Повтори си го отново и отново, докато се успокои. Ако го доближаваха и с една стъпка до свободата на небесните градове, той можеше да нагоди плановите си към предложенията на Инуи. В крайна сметка той все още беше онзи, който трябваше да доведе дракона в Сола-Ил – онзи, който трябваше да пусне шикигамито върху летния дворец.

Той все още беше водачът.

– След като пристигнем в Сола-Ил, ще трябва да преместим дракона от доковете възможно най-бързо. „Сома“

притежава няколко склада. Ще се погрижа някой да е на разположение, за да се скрием и да изчакаме подходящия момент за атака – предложи той.

– Това е добра идея – съгласи се Инуи. – Виждаш ли, Рей? Помагаш!

Рей устоя на желанието да каже нещо обидно.

Знаеше, че самодоволната усмивка на Инуи ще остане запечатана в паметта му дълго след като нея вече я няма.

– А сега трябва да тръгвам – каза тя. – Ще отида до Сола-Ил сама. Надявам се да ви видя там.

– Тръгваш ли си? – Колкото и да не харесваше Инуи и да не ѝ вярваше, тя беше причината шикигамито да се държи прилично.

– Трябва да се отбия до черния пазар и да взема няколко книги за шикигамита. Единствената причина принцеса Цукими да не е забелязала отсъствието ми е, защото си мисли, че подготвям пакет за нея. Винаги, когато са замесени хобитата ѝ, тя става сляпа за всичко останало – изсумтя Инуи. – Ще се справиш без мен. Драконът ще остане спокоен. Поне за двете седмици, които ще са необходими, за да стигнете до града.

Две седмици беше доста рискован период. Рей беше сигурен, че Инуи го е планирала по този начин, давайки им достатъчно време, за да стигнат до Сола-Ил, но недостатъчно, за да опитат нещо глупаво, като да занесат шикигамито другаде.

– За „Сома“! – отдаде чест Нао. Инуи си тръгна с усмивка, хартиените ѝ ръце махаха над рамото ѝ, докато изчезваше в нощта.

Раздразнен, Рей посегна към лулата си. Дъщерите му щяха да му се скарат, че е нарушил обещанието си да се откаже от пушенето, но те не бяха тук, за да му натякват. Освен това единственото дете, за което го беше грижа, бе най-голямата от тях, а тя го мразеше по много по-сериозни причини от лошите му навици.

Пушенето му действаше успокояващо. Докато нервите му се отпуснаха, той си представяше как поема управлението на Сола-Ил, след като драконът е смазал принцесата. Представяше си как събира армия срещу Императора, а после и срещу принц Угецу. Може би щеше да убие и двамата, може би щеше да им позволи да живеят като втора ръка граждани в една нова, могъща империя на сорабито.

Виждаше себе си коронясан като владетел на небесата.

– За „Сома“ – промърмори.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

— НА „Орихиме“ си само от един ден, а вече започваш боеве.

Химура изглеждаше внушително. Курара не беше сигурна дали височината му, сериозната му физиономия, или тихата увереност в очите му придаваше такъв застрашителен вид. Може би беше просто заради леката светлина на съмване, която хвърляше бледи сенки по бузите му. Беше прекалено рано. Дори Сайо все още спеше.

— Технически погледнато, аз *спрях* боя. — Курара застана на прага на каютата си.

Химура въздъхна и ѝ подаде купчина дрехи.

— Резервни дрехи от „Орихиме“. Преоблечи се и ела навън.

Въпреки че дрехите на сорабито бяха много по-лесни за носене от нормално кимоно, треперещите ръце на Курара едва се справиха със закопчаващото се оби. Смесица от вълнение и притеснение бушуваше в стомаха ѝ, докато прибираше торбичката на Хару. Вече бе прекарала един ден на кораба, но истинската работа започваше едва сега. Във времето, което имаше, колкото и да беше то, преди да се срещне с принцеса Цукими, трябваше да тренира, да се увери, че ще заслужи аудиенция при нея. Курара винаги бе обичала да кара хартията да танцува – тръпката от силата, която преминаваше през пръстите ѝ, успокоителното шумолене на хартията, – но този път нямаше да използва способностите си за забавление. Правеше го, за да спаси Хару.

Тя излезе от стаята си и последва Химура до крилото с каютите за мъжката част от екипажа. Квартирата му беше същата като тази на Сайо – от печката под прозореца до килера в ъгъла. Но вместо с карти и диаграми стаята беше пълна с книги. Тежки томове с кожена подвързия, от онези, които биха убили човек, ако бъдат пуснати от голяма височина, бяха натрупани в спретнати колонии до стените. Всички бяха стари и опърпани, кориците бяха скъсани на места, на някои им липсваха страници, на други – гръбчетата. Курара не беше изненадана, че Химура обича да чете. Подобно самотно хоби му прилягаше.

Само дето той не беше сам.

Една бяла лисица се беше свила в ъгъла на стаята, легнала до купчина хартия. Всичко – от върха на носа ѝ до края на опашката ѝ – беше бяло като сняг. Гъстата опашка покриваше част от муцуната ѝ, а четирите лапи бяха пъхнати под корема ѝ. Лисицата вдигна глава при шума от стъпките на Курара. Дори очите ѝ бяха безцветни.

Шикигами.

Курара нямаше време да реагира. Запрепъва се назад, когато лисицата се хвърли към нея. Предните ѝ лапи се притиснаха в корема ѝ с изненадваща сила, махаше усилено с опашка. Сух, хартиен език нападна лицето ѝ.

Момиче! Момиче! – отекна гласът на лисицата в ума ѝ, макар да я заболя като от гласа на дракона. – *Господарю, виж колко е малко! Малко кутре!*

— Достатъчно, Акане! – сопна се Химура и дръпна лисицата.

Курара остана замръзнала на мястото си. Знаеше, че шикигамитата са опасни. Знаеше, че са чудовища, които нараняват хора. Беше видяла шикигами да напада „Мидори“. Всичко ѝ говореше, че е в опасност, и все пак при нареждането на Химура лисицата се отпусна на четирите си крака и се отдръпна бързо с увиснали уши и свита между краката опашка като куче.

Значи за нея е говорила Томое. Курара си спомни, че ѝ беше споменала нещо за „Акане“, докато я бе развеждала.

— Никога не си виждала нормално шикигами, така ли? – попита Химура.

— Нормално? – изграчи Курара.

Шикигамитата полудяват и убиват хора. Така казваха всички. Слугите на „Мидори“ и войниците, които го посещаваха, винаги говореха за нападения на шикигами, за унищожени домове и загубени животи. Курара никога не се бе съмнявала в това, докато не беше разбрала за Хару. Никога не си бе мислила: *Ако шикигамитата нараняват хора, когато си изгубят ума, тогава какво става с онези, които не са полудели?*

Химура погали Акане между ушите.

— На какво точно са те научили на борда на „Мидори“?

— Как да търкам, пера, шия и да избягвам летящи тенджери.

– Летящи тенджери?

– Срецахме ги по-често, отколкото можеш да си представиш. – Умът на Курара все още жужеше.

– Значи тогава не знаеш, че Създателите са притежавали шикигамита?

– Притежавали? – Курара смяташе, че ако отново чуе думата „шикигами“, няма как да не си помисли за Хару, и идеята, че някой може да го е *притежавал*, накара стомаха ѝ да се обърне. Погледът ѝ се премести към отпуснатата върху главата на лисицата ръка на Химура. Той *притежаваше* ли Акане?

Създател! – Акане, която не бе почувствала нищо нередно, изписка щастливо само заради чистото удоволствие да повтори думата. – *Създател! Създател!*

– Значи вие... сте създали Акане?

Химура поклати глава.

– Никой не знае какво в действителност са шикигамитата или как се правят. Вече не. Създателите са сътворили шикигамитата преди много векове, но с времето това знание се е изгубило. Това, което знаем, е, че след много векове съзнанията на шикигамитата се износват. Те изгубват себе си, забравят кои са и започват да буйстват по земята, нападайки и унищожавайки всичко по пътя си. Това се е случило с повечето шикигамита, за които чуваш в днешно време.

Той се усмихна, но погледът му беше мрачен и изпълнен с тъга по отминали времена. Курара прекрасно разбираше това чувство. То беше копнеж за нещо, което никога не си познавал наистина. Носталгия по неизживяно минало.

– След като изгубят себе си, не ни остава друго, освен да ги унищожим. Това правим ние на „Орихиме“. Подай ми ядрото от торбичката, за да го погледна.

Курара се поколеба. Споменът за случилото се в гората прелетя през ума ѝ като кама. Беше нейно задължение да предпази Хару. Тя извади ядрото, но го задържа на една ръка разстояние от Химура. Никой освен нея не можеше да докосва Хару.

– Виждаш ли тези символи? – Химура посочи към плетеницата от червени линии, които се извиваха по ядрото. – Когато пишем с кръвта си по тях, това създава връзка, която кара шикигамито да ни се подчинява. Връзката действа като котва и предпазва шикигамито да не изгуби ума си. Без господар... Е, вече знаеш какво става. Видя онзи дракон в „Мидори“. Беше се изгубил напълно.

Видял си дракон? – Акане започна да тича в кръг около краката на Химура. – *Господарю, защо не ми каза? Акане също искаше да види дракон! Защо ме остави?*

Лисицата започна да се мята по пода, сякаш това, че не бе видяла дракона, беше най-трагичното нещо на света. Курара не можеше да се насили да откъсне поглед от нея. Такива ли трябваше да бъдат шикигамитата? Тя се замисли за онези, които бяха изгубили господарите си, които бяха оставени да се скитат по земите стотици години само за да може някой нов Създател да ги подчини на волята си. Беше ли болезнено? Или бяха благодарни, че са били избавени от живот, изпълнен с насилие?

– Не обръщай внимание на малката кралица на драмата. – Химура се намръщи на Акане, която все още се въргалаше по татамито. – Време е да се залавяме за работа.

И Акане ще помогне! – Лисицата подскочи, забравила за дракона, докато гледаше към Курара, ухилена твърде по човешки.

Курара мълчеше. Умът ѝ бе изпълнен с мисли за Хару, за това как гореше наскоро в гората. Искане да се научи как да бъде по-добър Създател, но не беше сигурна, че ще успее да използва тези умения, за да ловува, както искане Химура.

Не, трябваше да бъде силна. Беше видяла дракона, който бе нападнал „Мидори“. След като едно шикигами се изгубеше, нямаше друг начин.

Химура дръпна парче хартия от гривната си. То се завъртя на върха на пръста му и бавно започна да се сгъва във формата на вълк. Курара наблюдаваше, очарована и изпълнена със завист, докато вълкът беззвучно започна да вие.

– Огънят е единственият начин, по който можеш да нараниш едно шикигами, но то няма просто да си стои и да чака да го запалиш. Там се намесваме ние. Използваме хартия, за да задържим шикигамито и да се уверим, че няма да избяга. Защиатаваме екипажа и кораба и чакаме възможност да нападнем. Всеки глупак с две ръце може да направи оригами, но Създаването е контролът над хартията, без да я докосваш физически. А хартия в ръцете на Създател се нарича офуда.

Хартиеният вълк се превърна в орел с разперени крила, след това в елен, който галопираше по дланта на Химура.

– Офудата може да прави три неща: да променя формата и размера си, да се движи и да става по-силна. Има предел на това, което можеш да постигнеш с един-единствен лист хартия. Но с подготовка и умение можеш да заобиколиш тези ограничения. Аз съм тук, за да те науча на това.

И Акане! – изписка лисицата.

Игнорирайки шикигамито си, Химура изпъна хартиения елен в един лист хартия, захапа го и духна.

Отпуснатият лист изведнъж стана остър като игла. Все още приличаше на хартия, но Химура внимателно го извади от устата си, опасявайки се, че краищата ще срежат устните му. Метна го към стената.

Листът хартия изсвистя, докато прорязваше въздуха. Когато стигна до другия край на стаята, предната му част се заби дълбоко в стената. С доволно изражение Химура отиде да го вземе, след което го протегна към Курара, за да го докосне. Изумена, тя се пресегна предпазливо. Хартията беше остра като нож.

Когато се замисли за „Мидори“ и колко доволна беше от хартиените си животни, се почувства глупаво. Нейните оригами творения изглеждаха толкова нищожни в сравнение със силата на Химура. Беше като жаба, блажена от водата в кладенеца си, която не знае нищо за морето.

– Колко... колко добър трябва да бъдеш, за да впечатлиш принцеса Цукими?

– От най-добрите – отвърна Химура. – Трябва да бъдеш от най-добрите.

Курара преглътна звучно. *От най-добрите, разбира се.* Лесна работа, няма що.

– Първо – продължи Химура, – трябва да се научиш да контролираш офудата само с мислите си. Двама Създатели не могат да контролират едно и също парче хартия едновременно. След като поемеш контрол над нея, твоя е. Понякога друг Създател ще каже или направи нещо, за да се опита да те разтърси, да те накара да изгубиш концентрация, за да превземе контрола над твоята офуда. Затова е важно да си съсредоточена въпреки всичко.

Той ѝ подаде купчина хартия.

– Покажи ми какво умееш.

От начина, по който Химура я гледаше, Курара разбра, че той няма да толерира провал. Какво щеше да ѝ направи екипажът, ако не успееше? Щяха ли да я изхвърлят от кораба? Може би нямаше да си направят труда да кацнат в някой близък град и просто щяха да я изритат от „Орихиме“, докато все още лети, на стотици километри над земята.

„Лотосите растат само в калта“, беше ѝ казал веднъж Хару. Курара беше лотос, разцъфващ спокойно над калните мисли и тревоги в живота ѝ. Можеше да се справи.

Без да докосва хартията, тя се съсредоточи върху това да раздвижи първия лист.

Божур. Представи си как изглеждаха венчелистчетата му, основата на цвета, нежната извивка на листата му. Ъгълчетата на хартията се повдигнаха и започнаха да се прегъват. *Рак.* Следващият лист хартия се вдигна във въздуха. *Заек.* Като онзи, който бе държала в стаята им на „Мидори“. Един по един листовите започнаха да се реят във въздуха.

Химура наблюдаваше напрегнато творенията ѝ, сякаш бе решил, че изведнъж ще се размърдат като живи, ако ги гледаше достатъчно внимателно.

– Някой учил ли те е на това преди?

Курара поклати глава.

– Допреди да ви срещна, никога не бях виждала друг Създател.

Химура се намръщи още повече.

– Способността ти да променяш формата е по-развита, отколкото бях очаквал. – Звучеше донякъде колеблив да го признае. Преди Курара да изпита гордост, той добави: – Но способността ти да движиш хартията е ужасяваща. Трябва да се научиш как да правиш повече неща с тях, не само да ги караш да кръжат във въздуха.

Ръцете на Курара стиснаха плата на полата ѝ. Не биваше да го разочарова, не и ако искаше да запази мястото си тук. Не и ако искаше да спаси Хару.

– Мога да местя повече от един лист хартия едновременно! – С едно движение на пръстите си тя пое контрола върху хартията около себе си. Купчината офуда подскочи. Книгите на Химура се изстреляха нагоре.

Курара не възнамеряваше да движи *цялата* хартия в стаята, но всичко излетя във въздуха и излезе от нейния контрол. Повдигнати за страниците им, тежките томове на Химура се блъснаха в тавана с такава сила, че оставиха малка дупка над нея. Прах и трески заваляха върху главата ѝ.

Бум! – Акане скочи на крака. Курара направи грешката да погледне шикигамито в очите. То скочи към нея, лапите му се блъснаха силно в корема ѝ, докато езикът му се люлееше между кучешките му зъби. – *Бууум! Като фойерверк! Обичам те, Създателско кутре! Обич...*

Преди да довърши мисълта си, Акане беше прекъсната от още падащи трески. Лисицата подскочи и изписка, като щастливо размахваше опашка високо във въздуха и реवेशе: – *Бум, бум, бум!*

Курара се обърна, за да погледне Химура смутено, докато книгите му се строполяваха по пода.

– Та... представете си, че таванът беше атакуващо шикигами...

Химура не удостои оправданието ѝ с отговор. Част от гривната се разви от ръката му, за да приеме формата на дълга метла с бял четинест край. Подаде ѝ я.

– Залавяй се за работа – нареди Химура.

ПЕТНАЙСЕТ

ЗВЪНЕЦЪТ за закуска прозвуча, докато Курара приключваше с почистването на каютата на Химура. Главата ѝ пулсираше, сякаш някой беше набутал енциклопедия в мозъка ѝ. Искаше единствено да се плъосне на футона си и да спи, но когато чу звънеца, стомахът ѝ изгъркори в отговор.

Курара никога не се бе чувствала така преди – този възел от безсилие, нетърпение и вълнение, който заседна в гърлото ѝ и обсеби ума ѝ. Искаше бързо да се качи горе и да се заеме с всички неща, които умееше Химура. Искаше да кара хартията да танцува, както я караше той.

Гладът ѝ за знание можеше да се мери единствено с глада в стомаха ѝ. Когато наближи трапезарията, видя закачената на металните врати табела, забраняваща с големи червени букви:

БЕЗ ПИСТОЛЕТИ В ТРАПЕЗАРИЯТА!

Над нея някой беше окачил друга:

СЪЩО ТАКА БЕЗ НОЖОВЕ,
МЕЧОВЕ И ЕКСПЛОЗИВИ,
МОЛИМ И БЛАГОДАРИМ!

Курара се поколеба. Можеше да чуе хора от другата страна. Беше ли готова за това? Да се запознае с един или двама души, докато е с Томое, беше едно, но съдейки по звуците, които долитаха през вратите, целият екипаж беше в трапезарията.

Коремът ѝ изръмжа да се размърда. Тя опита да се успокои и отвори вратата.

Вътре имаше общо дванайсет души, пръснати по масите. Курара разпозна няколко лица от вчера. Макар екипажът да не беше много голям, хората бяха толкова шумни, че достойно се конкурираха с индустриална пещ на левит. Мъже и жени приказваха ентусиазирано, смееха се шумно, докато споделяха новините от снощи. Доктор Юриха стоеше сгушена в един ъгъл и залагаше с тесте ханафуда**.

Курара беше съвсем наясно, че всички са я забелязали да влиза. Не спряха да говорят, но тежестта на погледите им се усещаше, докато вървеше към плота с храната и се присъединяваше към опашката за сутрешното ядене.

Закуската представляваше купичка воднисто окаю и много тънко парченце риба на грил. Зад дървения плот една приятно закръглена жена с черна коса, която ставаше сребриста покрай ушите ѝ, се усмихна на Курара.

– Виж ти, виж ти! Как сте, госпожице Курара? – Имаше дълбок, рязък глас, сякаш говореше през усилвател. – Мадам Чиоко. Главен готвач. Радвам се, че сте сред нас! – Тя плъосна още едно парче риба в купичката ѝ.

– Б-благодаря. – Курара се изчерви, не беше изненадана, че екипажът вече знае името ѝ.

– Имаш ли някакви любими лакомства? Ще се радвам да ти приготвя нещо специално – продължи жената. – Сушени сливи? Сушени водорасли? Сушен телешки език?

Някой в дъното на опашката се изкашля силно.

– Желирани сливи? Сладкиш от червен боб? Пържена сепия?

Преди Курара да успее да се измъкне, мъж в син гащеризон я подмина, смеейки се с цяло гърло, и я плесна по гърба толкова силно, че тя едва не изпусна всичко от таблата си.

– Здравей, малка Създателке! Ще ни помогнеш да изкараме много пари, нали? Ще разсейваш онези шикигамита, докато ги изгаряме.

Курара отвори уста, но не знаеше какво да каже. Чувстваше се като слон, влязъл в овощна градина, пълна с птици: бавна и тромава в сравнение с ярките весели същества около нея. Как копнееше за същата непринудена благосклонност, за увереността, която се излъчваше от членовете на екипажа, докато се смееха, разговаряха и залагаха.

На Хару тук страшно щеше да му хареса. Той би се радвал да бъде заобиколен от толкова много нови хора, живеещи на кораб, който ще ги вози из цялата страна на грандиозни приключения. Въпреки че в трапезарията имаше толкова много хора, Курара беше самотна без него.

– Добро утро! – Томое се появи зад нея без предупреждение и я стресна, като я върна към реалността. – Как беше първата ти тренировка с Химура? Запозна ли се с Акане най-после?

– Откъде знаеш, че сме тренирали? – Курара с радост позволи на Томое да я отведе до една празна маса.

– На кораб с този размер клюките се разпространяват бързо. – Томое седна в ъгъла. – Ако имаш някакви тайни, по-добре ги кажи отсега. Рано или късно екипажът ще разбере всичко!

При споменаването на „тайни“ пръстите на Курара докоснаха торбичката на Хару. Не знаеше дали Химура е разказал на някого друго за сделката им, но тя самата още не беше готова да говори за Хару. Спомените бяха твърде пресни.

Преди да успее да каже нещо, вратите на трапезарията пак се отвориха и Сайо Сорано влезе, присвила очи към светлината, сякаш току-що я бе обидила. Дрехите ѝ бяха измачкани, а косата ѝ стърчеше странно на места.

– Ей, Сайо! Насам! – махна ѝ Томое. Лакътят ѝ бутна чашата и разля горещ чай върху лявата ръка на Курара.

Тя потръпна, но не изпита болка. Дори докато навиваше ръкава си, не можеше да усети материята на кимоното да се докосва до кожата ѝ.

– Извинявай! Извинявай! О, небеса, нека те заведе в лечебницата! – Томое пребледня при вида на белезите на Курара. Няколко души се обърнаха, за да ги погледнат.

– Не, не! Всичко е наред, съвсем наред – настоя Курара, засрамена от суматохата, която Томое създаваше. – Изгорих ръката си при един пожар. Добре съм. Сериозно. Изглежда по-страшно, отколкото е. Нищо не усещам.

Тя вдигна подгизналия си ръкав, от който капеше горещ чай върху масата. Поне казваше истината – не чувстваше нищо. Въпреки че не беше красива гледка, успокояваше се, че поне все още можеше да използва ръката си.

Освен това не искаше да пие повече от гнусните отвари на доктор Юриха.

– Не съсипвай новобранката още в първия ѝ ден. – Сайо се пхна на мястото срещу Томое и си наля чаша чай.

Томое изглеждаше смутена.

– Стана случайно, Сайо! Не ми се мръщи така – ще си развалиш красивата физиономия! Защо вместо това не ми кажеш как беше твоята сутрин?

Лицето на Сайо приличаше на презрял домат. Курара не знаеше, че нечие лице може да добие толкова яркочервен цвят. Ъгълчетата на устните на навигаторката бяха увиснали надолу в раздразнена гримаса. Томое, реши Курара, беше изключително смела, за да дразни човек, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще извърши убийство.

– Четох доклади за военните, които тормозят преминаващи кораби на сорабито – изръмжа тя. Избягваше погледа на Томое. – Аз се опитвам да ги отбягвам, а всички останали непрекъснато ме разпитват колко бързо ще стигнем до Голямото течение.

– Голямото течение? – Курара за малко да изпусне пръчиците си за хранене. Спомни си как Хару споменаваше кораб, пълен с войници, който се връщал до Микошима през Голямото течение. Искал бе да отидат заедно с нея да слушат разказите им.

Обръщайки се към Курара, Томое се ухили.

– Мислех, че знаеш. Там ще е следващият ни лов.

– Затова беше наета *ти* – намеси се Сайо. – За големия лов.

Хватката на Курара около пръчиците за хранене се стегна. Химура ѝ беше казал за лова, но не бе споменал нищо за това, че ще се провежда при Голямото течение. Хората твърдяха, че там ветровете са толкова силни, че за минути биха разкъсали кораб на парчета. Беше самоубийство. Смъртоносен капан.

– Там има едно известно шикигами, наречено Сузаку – обясни Томое. – За щастие, не напуска района, но никой не е успявал дори да го докосне, откакто се е появило. Ветровете ще унищожат дори най-силния кораб, ако не внимаващ. Повярвай ми, знам го от опит. Летели сме близо до Голямото течение и преди.

– Това е... – *Самоубийство. Малоумие. Чиста наглост.* Курара не беше сигурна кое да избере.

– Лудост, нали? – Томое удари с юмрук по гърдите си с гордост. Разбирането ѝ за думата „лудост“ очевидно носеше повече позитивно значение, отколкото това на Курара. – Знаеш ли, ние *видяхме* Сузаку! Само за секунда, преди ветровете да ни изхвърлят обратно! Беше птица! Огромна птица, голяма колкото небесен кораб! Като феникс, само дето беше чисто бяла и, нали се сещаш, шикигами. Беше прекрасна.

Курара никога преди не беше чувала човек да нарича някое шикигами прекрасно. Но пък поначало сорабито имаша малко странни чувства към птиците. За втори път през този ден тя се зачуди дали наистина ще може да се насили да се бие. Правилната реакция спрямо шикигамитата беше ужас, но Курара изпитваше единствено съжаление. Шикигамитата, които нараняваха хора, трябваше да бъдат спрени, но тя не можеше да ги вини за действия, които

бяха извън техния контрол.

– Всичко ще бъде наред! – Томое я плесна по гърба толкова силно, че едва не набута лицето ѝ в купата. – И след успешния ни лов на Сузаку хайде да отидем в Сола-Ил, за да празнуваме!

Курара се въодушеви при споменаването на небесния град. Летният дворец на принцеса Цукими беше в Сола-Ил.

– Това зависи от капитана – каза Сайо.

– Така е – Томое махна едно зрънце ориз от ъгълчето на устните си, – но ти можеш да говориш с него, нали? Да го препоръчаш? Все пак ти си навигаторът. Моля те, Сайо? Много, много те моля, плюс допълнителни петстотин ко като добавка?

Гримасата на Сайо можеше да разтопи лед. Курара не разбираше защо тази физиономия кара Томое да грее, сякаш е уцелила правилните бутони за комбинация, която единствено тя виждаше. Или защо Сайо изглеждаше толкова измъчена и въпреки това не ставаше, за да отиде и да седне другаде. Сякаш двете играеха някакъв странен танц, чиито стъпки не знаеше никой друг.

– ... Ще видя какво мога да направя – измърмори Сайо в чашата си.

Томое възкликна от щастие.

– Дааа! Страхотна си, Сайо!

Страните на Сайо отново почервеняха като домати, изражението ѝ представляваше смесица от раздразнение и доволство.

– Връщам се в контролната зала. – Тя изпи чашата си до дъно, преди бързо да започне да се отдалечава. – Идва буря.

 ** Вид японски карти за игра. На лицевата страна на всяка карта има изображение на растения, животни, птици или създадени от човека предмети. – Б. р.

ШЕСТНАЙСЕТ

КАКТО предсказа Сайо, небето се смрачи и насъбралите се облаци набъбнаха като кълбести китове. През цялата първа седмица на Курара, както и през следващата яростни мусонни дъждове удряха по прозорците и обливаха палубата с толкова много вода, че беше опасно да се припари навън. Нощем бушуващите ветрове блъскаха кораба като отмъстителен дух, който вие да бъде пуснат вътре.

Курара се бе подслонила в сърцето на кораба, макар че продължаваше да чува тътена на гръмотевиците над главата си и да усеща как ветровете люлеят „Орихиме“. За щастие, обучението отвличаше ума ѝ от бурята. Тя се упражняваше три пъти на ден преди ядене, като се вмъкваше в стаята на Химура за уроците си.

Химура беше строг учител, не беше лесно да му се угоди и все я критикуваше, но тя ценеше неговата вискателност. Оставена сама, нямаше да знае дори откъде да започне. Под зоркия му поглед бързо преминаваше през основите на промяната на формата и към по-големи, по-сложни творения – огромна змия, която изпълваше дължината на стаята на Химура, сегментирано тяло на богомолка, древни оръжия и пъзели с часовников механизъм.

Всяко малко подобрение идваше с искра външение, рязко чувство на удовлетворение, когато най-сетне успееше в някоя трудна част на процеса по Създаването. Скоро щеше да стане достатъчно силна, за да си спечели аудиенция при принцеса Цукими.

В мрака на вечерите, докато правеше хартиени цветя до възглавницата си, знаеше, че не се старае толкова много само заради Хару. Малка, егоистична част от нея се наслаждаваше на напредъка просто защото чувството да ставаш все по-добър в нещо, което обичаш, беше приятно. Чисто удоволствие. Удоволствие, което тя ценеше.

След като бурята премина, Курара се присъедини към Томое отвън за глътка силно необходим свеж въздух. Хладен летен ветрец духаше в платната на „Орихиме“. Слаба слънчева светлина сгряваше палубата, макар небето да си беше все така сиво. Докато Томое се оплакваше от последния си разговор със Сайо, Курара се съсредоточи върху това да доизкусури един малък джобен часовник, направен от хартия. Пипкави детайли като колелцата на часовник или перата на механична птица винаги бяха най-трудни и най-удовлетворяващи, когато най-накрая ги направиш правилно.

– И след това попитах Сайо: „Ако кълбестите китове не са в действителност китове, тогава защо ги наричаме така?“. И знаеш ли какво ми каза тя? Каза, че са мекотели! Нали се сещаш, като голите охлюви! Кълбестите китове имат онази странна прозрачна кожа, нали така? През нея поглъщат въздух. Всъщност нямат кости. Въпреки че и без тях ще те разкъсат на парчета, ако се приближиш твърде много до стадото.

Томое не спираше да бърбори, докато се занимаваше с някакъв малък механичен уред. Да се опитва да се съсредоточи върху своята офуда, докато слуша приказките на момичето, си беше своеобразен вид упражнение. Курара никога не беше срещала друг човек, който да може да говори колкото Хару.

– Имат зъби – отбеляза Курара. – Зъбите са кости.

Томое отвори уста да спори, когато камбаните на кораба изведнъж започнаха да звънят. Сякаш призована от звука, Сайо излезе от рулевата рубка и забърза по палубата. Изражението ѝ беше сериозно. По-сериозно от обичайно.

– Какво става? – попита Курара.

– Не е твоя работа.

– Ако нещо се случи с кораба, това е работа на всички ни – намеси се Томое.

Сайо се предаде. Курара леко се подразни от това колко лесно споделяше с Томое, но не и с нея.

– Вахтените са забелязали да приближава кораб. Военен кораб.

Томое изсъска през зъби.

– БОМБИ ли търсят? – попита.

Курара подскочи. *Бомби?*

Сайо кимна. Камбаните продължаваха да звънят, докато Сакурай излизаше на палубата, въоръжен с наръч документи. Химура вървеше до него, Акане след тях. Той направи знак с ръка на Томое да се прибира под палубата. Курара тръгна след нея, но капитанът вдигна ръка.

– Ти не, госпожице Курара – каза ѝ.

Тя нямаше време да възрази. Иззад облаците се появи без никакво предупреждение дълъг, сребрист кораб. Прозорците му бяха затъмнени. Черно знаме със златен божур в центъра се вееше на вятъра. Курара бе виждала много кораби, създадени от наземници, но едва сега успя да оцени разликите между военните и построените от сорабито съдове. Там, където „Орихиме“ беше тънък и цветен, корабът на наземниците приличаше на скала от чиста стомана. Ръбат и тромав, той си пробиваше път през въздуха с напъващи се двигатели.

Сакурай въздъхна и прелисти купчината хартии в ръцете си. *Документи за регистрация*, осъзна Курара.

– Не се притеснявай. Просто изненадваща инспекция. Ще се справим с няколко отегчени войници. Остави ги да си попридават малко тежест. Позаеквай и потрепери малко. Това им харесва.

Курара се надяваше, че войниците искат само това, макар да не можеше да се отърси от спомена за последната си среща с военните и с мъжете, които бяха изгорили Хару жив.

Когато се плъзна в пространството зад тях, корабът се извиси над „Орихиме“. Акане залегна зад Курара и краката на Химура, докато войници хвърляха подвижен мост, който да свърже двете палуби. От другия кораб към тях тръгна офицер в тъмносиня униформа, придружен от няколко въоръжени мъже. Той носеше бастун, макар да не изглеждаше като човек, който се нуждае от него, и го използваше единствено за да го забива в земята. Черната му коса беше идеално оформена като раковина, зализана назад с всевъзможни видове мазила. Курара бе срещала подобни войници на „Мидори“: присмиващи се човечета, пристрастени към звука на собствения си глас и опиянението от властта.

Офицерът погледна „Орихиме“ и изсумтя, сякаш се опитваше да прогони някаква неприятна миризма от носа си.

– Хората казват, че никой не строи кораби като сорабито. Самата истина е. Никой друг не строи подобни боклуци.

– Гласът му беше тънък и носов, говореше през стиснати зъби, сякаш се опитваше да говори, без да се налага да диша същия въздух като останалите.

Курара усети как Сайо настръхна.

– Добре дошли на „Орихиме“. – Сакурай непоклатимо остави обидата да се плъзне покрай него. – Трябва да ви информирам, че на моя кораб работят...

Без да го изчака да довърши, офицерът кимна на хората си и излая:

– Претърсете товара им! Чувал съм, че кораби на сорабито, минаващи оттук, са приютявали членове на „Сома“. – Той се обърна към Сакурай със самодоволна усмивка.

– Я чакайте! – Курара пристъпи напред, препречвайки пътя на войниците. – Не можете просто да нахлуете тук без доказателства!

Усмивката на офицера запади, тлеещ огън в стомаха ѝ. Изгаряше я, когато си помисли за всеки артист, усмихвал се учтиво на мъже като него, за всеки прислужник, който им беше сервираше вино в замяна на ругатни, и за слугите, които трябваше да оправят бъркотията след тях.

Тя се замисли за екипажа, който не беше извършил никакво престъпление, освен факта, че бяха сорабито.

Сайо ѝ изсъска, но в съскането нямаше никакъв плам. Очите на офицера се разшириха. Той тръгна към Курара, като при всяка стъпка силно забиваше бастуна си в земята.

Спри! – Акане изскочи отзад. – *Не се приближавай!*

– Шикигами! – Офицерът подскочи при звука от гласа на лисицата. Ръката му хвъркна към катаната. Извади меч и размахна стоманата във въздуха. Ръбът на острието закачи муцуната на Акане и сръза страната ѝ.

– Акане! – Курара застана между офицера и шикигамито.

Другите войници се запрепъваха към края на палубата, далеч от лисицата. Химура излая заповед да замръзне и тялото на Акане моментално се подчини, но очите ѝ останаха ококорени и изпълнени с болка.

– Имате шикигами на борда? – Погледът на офицера, в който пламтеше ту гняв, ту паника, се местеше от лице на лице, преди да се спре на това на капитан Сакурай. Гласът му граничеше с истерия. – Къде е господарят на нещото? Къде е вашият Създател?

– Щяхте да знаете това, ако наистина слушахте, вместо да прекъсвате! – извика бясна Сайо.

– Това, което се опитва да каже моят навигатор...

– Акане се опитваше да ме защити. Не е направила нищо лошо! – Курара приклепна до шикигамито, като постави ръка на хълбока му, за да го предпази. Гневът течеше във вените ѝ. Лисицата не беше виновна, че офицерът е страхливец.

– Ти ли си Създател? – Офицерът присви очи към Курара. Акане, все още замръзнала на място от заповедта на Химура, я гледаше тревожно.

Курара кимна.

За момент тя помисли, че позицията ѝ като Създател ще го подплаши достатъчно, за да отстъпи, но вместо това

офицерът се пресегна към бедрото си и препасания пистолет.

Курара се вцепени. Този пистолет... беше същият модел, който бяха използвали войниците в гората.

Гърлото ѝ внезапно пресъхна. Палубата, войниците – дори Акане и Химура – заплуваха пред погледа ѝ. Тя се опита да се съсредоточи, но всичко, което можеше да види, беше как Хару гори, гори под свод от дървета.

Страхът в очите ѝ вдъхна увереност на офицера да направи крачка напред.

– Щом работиш на кораба на небесен плъх, вместо да служиш на императорското семейство, не може да си кой знае какъв Създател. Как слабачка като теб е получила шикигами, след като само на най-елитните Създатели на императорското семейство се оказва такава чест? – подсмихна се той.

Курара не каза нищо. Ами ако офицерът изгореше Акане заради това?

Окуражен от мълчанието ѝ, той се приближи до нея, размахвайки бастуна си. Очите му светеха от гняв. Химура понечи да пристъпи между тях със стисната челюст, сякаш се опитваше да преглътне отрова, но Курара го избута настрана.

– *Недей* – каза тя безгласно. Беззвучна молба. – *Не влошавай нещата допълнително.*

Офицерът отметна ръка назад и я зашлеви през бузата.

Курара чу как Химура изръмжа, видя как Сакурай се напрегна, а Сайо трепна, когато звукът отекна по палубата. Препъна се, а главата ѝ звънтеше от силата на удара.

Всичко е наред, каза си. Това не беше по-различно от наказанията на „Мидори“. Тя стисна зъби и преглътна унижението и гнева си. Години наред бе живяла под управлението на мадам Ито. Знаеше как да издържи.

– Конфискувайте половината им храна и гориво! – излая офицерът на войниците си.

Сякаш ударени от гръм, мъжете скочиха, козируваха и изчезнаха в кораба. Никой не каза нищо, нито се опита да ги спре.

Офицерът премести вниманието си от Курара към Сакурай. С подла усмивка каза:

– Насочили сте се на юг, нали? Ако оцелеете след планините Кумокири, със сигурност ще кажа на приятелите си офицери да се оглеждат за вашия кораб. Ще ви *посрещнат топло*.

– Кумокири? – Тонът на капитана остана спокоен въпреки заплахата на мъжа. – Случило ли се е нещо близо до планините?

Офицерът се изкиска.

– Всички сорабито ли сте толкова глупави? Не знаете ли, че стадо кълбести китове тази година са избрали да гнездят сред планинските мъгли? Знаете колко защитнически настроени са покрай малките си. Птиченца като вас могат да бъдат погълнати доста лесно. Би било жалко да загубим такава прекрасна мишена – ах, извинете... искам да кажа кораб.

– Ще внимаваме. – Сакурай се поклони. Сякаш последните няколко минути офицерът не беше пердашил човек от екипажа му. Сякаш не взимаше половината от запасите им.

Корабът се отдалечи. Щом изчезна зад облаците, всички веднага се раздвижиха.

Акане, освободена от заповедите да стои неподвижно, предпазливо облиза кокалчетата на Курара. Едва когато усети хартиения ѝ език по кожата си, тя осъзна, че ръцете ѝ треперят. Не ѝ беше непозната несправедливостта, но от доста време не се бе чувствала толкова безсилна.

– Е, това беше глупаво от твоя страна. – Гримасата на Сайо се отпусна в дяволита усмивка. – Но поне показва някаква твърдост все пак.

– Добре ли си? – Химура я хвана за брадичката и вдигна лицето ѝ, за да може да огледа добре бузата ѝ. – Не трябваше да се бъркаш. Остави Акане. Шикигамитата забравят болката достатъчно бързо. Сега ще трябва да отидеш при доктор Юриха.

Курара се изтръгна от хватката му.

– Но този човек... той беше толкова ужасен! Не исках просто да стоя там. Акане можеше сериозно да пострада! Не ти ли пука за твоето шикигами?

Беше толкова несправедливо. Искаше ѝ се да бе направила цял рояк хартиени оси, които да прогонят офицера и хората му от кораба, макар да знаеше, че това само щеше да влоши нещата.

Очите на Химура потъмняха от гняв. Когато я погледна, Курара усети, че под кожата му клокочи гръмотевична буря.

– Трябва да променим плановете за маршрута си – въздъхна Сакурай. – Никога няма да стигнем до Голямото течение само с половината храна и гориво. Ще трябва да направим аварийно спиране и искам да избегна прохода Кумокири.

Челюстта на Сайо се стегна.

– Със сигурност не вярваш на онова, което каза онзи наземник.

– Той нямаше причина да лъже.

– Но най-близкият небесен град е...

– Знам. – Капитанът се обърна, за да погледне небето, посивяло от обещанието за още дъжд. – Сайо, задай нов курс. Отиваме до Сола-Ил.

СЕДЕМНАЙСЕТ

ТАЗИ нощ Курара се въртеше на фугона си, здраво прегърнала ядрото на Хару. Под кожата ѝ се загнезди безсилие заедно с тревожен пристъп на паника. Все още не можеха да отидат в Сола-Ил. Тя не беше готова! Мислеше, че ще има цяло лято – и лов междувременно, за да тренира, преди да стигне до града... и до принцесата. Макар Химура да я увери, че не е необходимо да се срещат с принцеса Цукими в момента, в който кацнеха в Сола-Ил – нито принцесата, нито градът щяха да отидат някъде, – тя знаеше, че не може да чака. Не можеше да остави Хару без тяло за по-дълго време, отколкото се налагаше. Искаше да спаси Хару сега. Ако отиваха в Сола-Ил по-рано от очакваното, тогава тя също щеше да овладее силите си по-рано от очакваното. Всеки друг вариант оставяше горчив вкус в устата ѝ.

Тя не беше единствената, на която ѝ бе криво.

След „изненадващата инспекция“ Сакурай нареди дневните им дажби да бъдат намалени наполовина. От сега нататък топлата вода беше нормирана, за да могат да използват горивото за захранване на двигателите, а месо трябваше да се сервира само веднъж седмично. Настроението на „Орихиме“ беше също толкова лошо, колкото отварите, които доктор Юриха нареди на Курара да изпие, и колкото ужасно миришещия мехлем, с който ѝ даде да натрие парещата си буза.

Курара зарови лице във възглавницата си, за да заглуши стоновите си. Тя просто искаше Хару да се върне обратно. Защо всичко трябваше да е толкова трудно?

– Прелитането през прохода Кумокири би било по-бързо. Но китовете... Този проклет наземник... – Гласът на Сайо се носеше из каютата им, докато девойката работеше и след часа за гасене на осветлението, преглеждаше карти и чертаеше новия им курс на светлината на една-единствена маслена лампа.

Не ставаше. Курара се завъртя на една страна и после по гръб. Не можеше да заспи. Дори това, че накара стадо овце оригами да скача над главата ѝ, не успя да я приспи. Войниците, кацането в Сола-Ил, срещата с принцеса Цукими – твърде много неща се тълпяха в ума ѝ, всяко притеснение се свързваше с друго във въртележка от нещастие. Имаше нужда от разходка и чист въздух.

Измъквайки се от каютата, Курара си проправи път към мъжкото крило на етажа. Когато почука на вратата на каютата му, Химура все още беше буден, излегнал се под прозореца с малка купчина книги до себе си. Акане седеше до глезените му и тихо пееше.

Умираща звезда падна от небесата и от тази звезда порасна дърво. Лисицата знаеше само една песен, приспивна песен, която Курара беше сигурна, че е чувала някъде преди.

– Не можеш да спиш? – Химура затвори книгата, която четеше, и грижливо я остави върху купчината.

– За какво четеше? – Курара изведнъж се почувства изключително детински, задето бе дошла. Все едно беше дете, което имаше нужда от по-големия си брат или сестра, за да го успокои след кошмар.

– За шикигамитата. – Химура внимателно постави длан върху твърдата корица. – Опитвам се да разбера нещо повече за онези като твой приятел, но тук има толкова малко информация. Това, от което имам нужда, са книгите в библиотеката на принцеса Цукими.

– Сигурно ще можеш да заемеш книги от нея, когато я видим.

Лицето на Химура се разкриви в измъчено изражение.

– Това е *личната* ѝ библиотека. На обикновените хора не е позволено да четат такива неща. *Особено* на мен и теб. Пълно е с ръководства за шикигами, разкази от древни майстори, които някога са управлявали тази земя. Книги, които Императорът вярва, че са твърде опасни за четене от Създатели. Ами ако станем много повече, отколкото сме сега? Ами ако използваме това знание, за да убием императорското семейство? Въпреки че това знание ни принадлежи. Въпреки че кроят *нашето* минало от нас.

В гласа му се долавяше негодувание. Ромолеше под думите му като тъмно скрито поточе.

Курара си спомни, че Химура бе срещал принцеса Цукими преди. Беше ѝ казал, че Цукими е трудна и непредвидима. Това я изнервяше. Едно беше да тренираш усърдно и да се провалиш, но ако принцеса Цукими

откажеше да ѝ помогне поради причини, които не зависеха от нея... Курара не знаеше как би се справила с това.

– Как се запозна с принцесата? Толкова ли беше зле?

Изражението му стана непроницаемо. Очите му не издаваха нищо.

– Тя ми каза да я впечатля, а аз се провалих.

– Как така си се провалил? Какво не ѝ хареса?

– Не съм в настроение да ти разказвам истории, Курара. Ядосан съм ти.

– Ти? На *мен*? – запелтечи тя. Какво беше направила *тя*?

Химура не се държеше по-различно от обикновено, така че първоначално Курара не му повярва. Едва когато той стана на крака, тя забеляза свирепия му поглед.

– Това, което направи днес, беше глупаво. Един Създател никога не бива да се жертва заради шикигами.

Шикигамито е заменимо. *Ти* не си.

– Ако ядрото им остане, знам, че могат да получат ново тяло – каза Курара, – но ако...

– Има много шикигамита по света.

– Но никое от тях не е Акане! – извика Курара, докато възмущението нарастваше в гърдите ѝ. Беше дошла тук за утеха, не за кавга. – Ако шикигамитата са толкова заменими, защо ми помагаш да спася Хару?

Никое шикигами никога не можеше да заеме мястото на Хару в сърцето ѝ.

– Това беше специално – изпуфтя Химура. – Въпреки че в края на краищата шикигамито е предмет, сътворен от хартия и кръв. Невероятни са. Удивителни. Но са просто инструменти, направени от Създатели, за да им служат.

Курара си пое рязко дъх. Като го чу да казва това, я заболя повече, отколкото можеше да си представи. Би предпочела да я беше ударил.

– Ако мислиш, че това, което върша, е глупаво, тогава не си прави труда да ми помагаш! Ще напусна „Орихиме“. Ще се науча сама как да бъда велик Създател и ще отида при принцеса Цукими сама!

– Никога не съм казвал такова нещо. Излишно се палиш – сопна ѝ се Химура.

– А ти се държиш твърдоглаво!

Късно е! – Акане скочи между тях, гласът ѝ бе ясен и висок. Върхът на пухкавата ѝ опашка замаха във въздуха като бяло знаме, докато обявяваше: – *Акане ще изпрати кутрето обратно до стаята му!*

– Не се размотавай, Акане – нареди Химура.

Разбира се, че няма, господарю! – Акане го погледна с обожание.

– Отърваваш ли се от мен? – Курара вирна нос. – Хубаво! Оставям те на скъпоценните ти книги. Може би някоя от тях ще успее да те научи как да имаш сърце!

– Курара – подвикна Химура, докато тя наближаваше вратата. Курара се обърна и го видя да седи под прозореца, заровил нос в една книга. – Не се успивай. Утре все пак имаме уроци.

Ноздрите ѝ се разшириха от яд. Затръшна вратата и тръгна тежко и гневно по коридорите. Акане припкаше до нея и я наблюдаваше мълчаливо.

– Химура! – изръмжа името му като проклетие. Трескаво възмущение препускаше по вените ѝ. Този забравен от небесата човек! Щеше да види той. Щеше да стане сто пъти по-умна и по-добра Създателка от него и тогава нямаше да има избор, освен да я слуша, когато говори.

В прохладния мрак на коридора тя извади парче хартия от гънките на обито си. То се превърна в хартиена лисица като Акане. Курара я гледаше как подскача по ръката ѝ, докато не се успокои. Когато си спомни как Химура се бе опитал да застане между нея и офицера, как беше погледнал с тревога, след като войниците си бяха заминали, гневът ѝ намаля, но не изчезна.

– Наистина ли не те дразни? Когато Химура говори така за теб? – Тя сведе очи към шикигамито.

Лисицата я погледна странно. Изражението ѝ нямаше нищо общо с обичайното ѝ глуповато ухилване. По устните ѝ плъзна онази усмивка, твърде подобна на човешка.

Защо да се разстройвам? Истина е. Акане е създадена да служи.

Коремът на Курара се сви. Не подчинението я притесняваше – все пак тя беше живяла на „Мидори“, – а готовността на Акане да бъде кукла на конци в ръцете на Химура. Лисицата не беше безмозъчен инструмент. Убедена бе в това.

– Но ти все пак имаш свои мисли и чувства! Химура не ти нареди да ме защитиш и въпреки това ти скочи, за да ме предпазиш от онзи войник. Имаш емоции, нали? И неща, които харесваш и които не харесваш!

Усмивката на шикигамито изчезна. Изглеждаше объркано.

Акане забравя коя е била – каза то. – *Спомени заминали. Сега ги няма.*

– Какво? – Курара спря на място. – Какво значи това?

Акане бе озадачена от тревогата на Курара.

Просто е. Изтрий части от ядрото, за да изтриеш спомени!

Лисицата продължи да припка, но Курара не помръдна.

– Искаш да кажеш, че ти... си изтрила собствените си спомени?

Не Акане! Предишен господар на предишен господар! – В гласа на Акане нямаше нотка на гняв, но спокойствието на шикигамито само засили ужаса на Курара. Не беше смятала, че е възможно, но пък Химура бе казал, че ядрото е сърцето и мозъкът на шикигами. Ако хората могат да загубят паметта си след няколко удара по главата, защо шикигамитата да не могат също да я загубят? Замисли се за Хару. Въпреки че се бе опитала да не мисли за това, тя знаеше, че ако той беше шикигами, тогава в някакъв момент трябва да е имал и господари. В гората той се бе опитал да ѝ каже нещо. Дали имаше връзка с това? Курара не успя да си спомни точните му думи. Онзи Хару, когото познаваше, бързо избледняваше.

– Защо някой би го направил?

Може би за да не е Акане толкова тъжна? Няма ли кутрето нещо, които би искало да забрави?

Хару, който гори в гората. Офицерът, който беше взел запасите им. Мадам Ито, когато беше бясна. Курара трепна. Да, имаше много неща, които би предпочела да забрави, но това не означаваше, че трябва да заличи спомените.

– Ти беше ли съгласна, Акане? Искам да кажа това ли искаше? Щастлива ли си? Наистина ли си...?

Колкото повече мислеше за това, толкова повече умът на Курара продължаваше да се оплита. Спомените бяха твърде важни, за да бъдат изтрети като петна от мастило. Спомени... като тези, които Курара нямаше. Като дома, който не познаваше, и цветовете на лотосите, които не можеше да си спомни. Болка прониза черепа ѝ. Коя е била Акане, преди да изгуби спомените си? Коя беше тя?

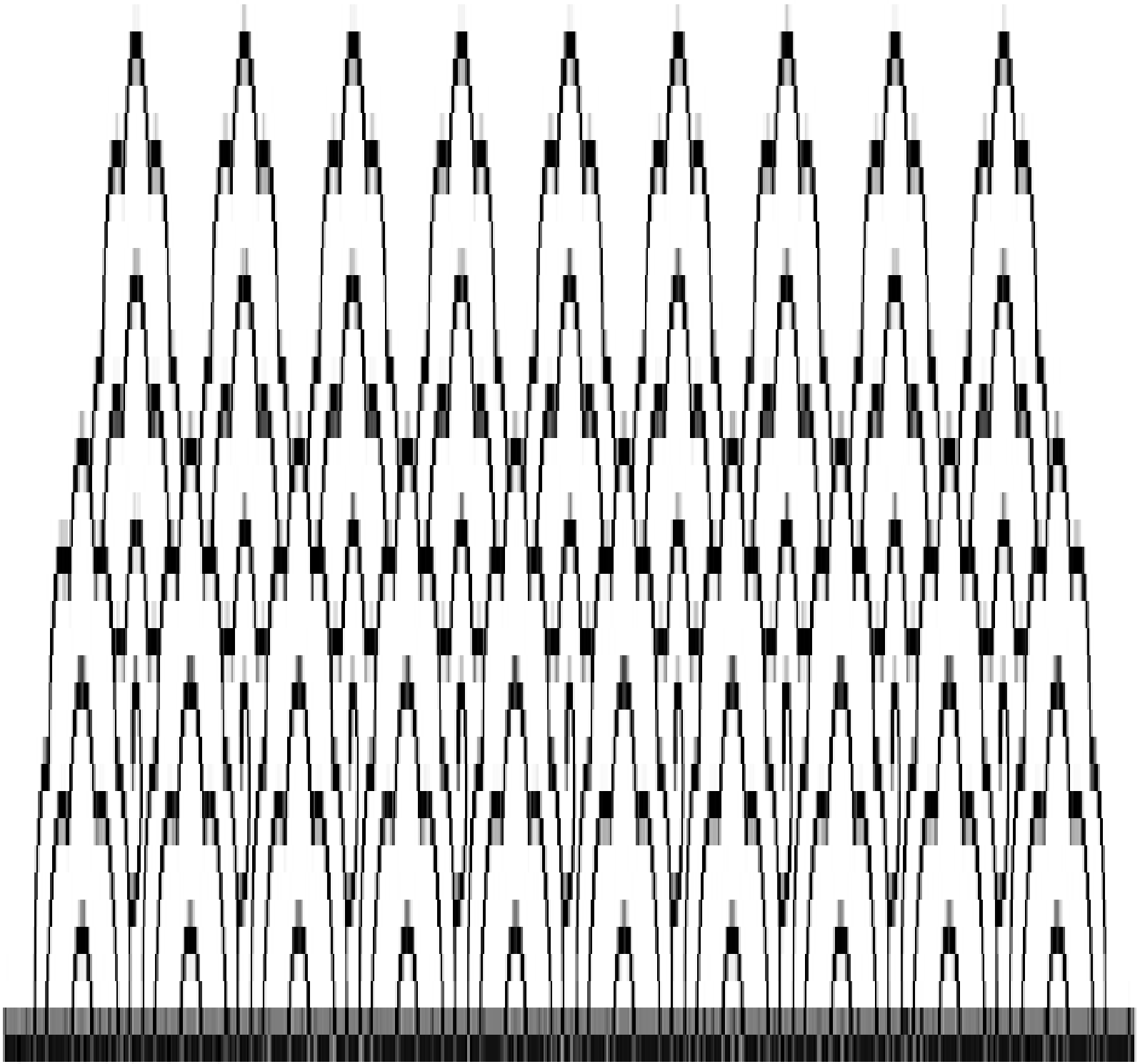
Кутре? – Акане я побутна с муцуната си. – *Курара?*

– Курара? – Тя трепна, когато главата ѝ започна да пулсира. – Така ли се казвам?

Някой веднъж ѝ беше казал, че името ѝ означава едновременно радост и страдание, макар че тя не можеше да си спомни кой. Не знаеше защо собственото ѝ име внезапно ѝ се стори грешно, като палто, което беше така разтеглено, че ръкавите вече не ѝ ставаха. Нещо кухо и гладно гризеше сърцето ѝ. Отново си помисли за Хару в гората, когато бе на ръба да рухне. Какво се бе опитал да ѝ каже тогава?

Акане задраска с лапа по крака ѝ.

Умираща звезда падна от небесата и от тази звезда порасна дърво, пееше лисицата, за да я успокои. Позната приспивна песен, която обитаваше коридорите на нейната памет.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Завържи връв към звездите,
нека се изкача до небесата.
О, копнея да съм у дома.*

песен на търговците сорабито

Т Оноса на „Хишаку“ Рей Казено гледаше надолу към множеството кораби. Доковете на Сола-Ил бяха огромни и подобни на пещери, способни да поберат повече от хиляда кораба наведнъж. „Хишаку“ влезе, воден от мигащи жълти светлини, и нещо в гърдите на Рей се изду. Въпреки че не беше роден в Сола-Ил, това беше първият небесен град, построен някога. Независимо от всичко винаги щеше да го чувства като свой дом.

Корабът се приземи с леко разтърсване. Целият полет беше упражнение за здрави нерви. Макар Инуи да бе обещала, че драконът ще остане спокоен, Рей не ѝ беше повярвал напълно. Прекарал бе по-голямата част от полета, без да мигне, чудейки се дали шикигамито внезапно ще изскочи от сандъка си и ще избие всички.

Надявам се принцеса Цукими да умре мъчително. Това беше единствената мисъл, която можеше да му донесе утеха след такова изнервящо пътуване. *Надявам се принц Угецу да спази обещанието си и да даде свободата на небесните градове, а след това незабавно да се задави до смърт със зърно едамаме при коронацията си.*

Поне най-накрая беше стигнал до Сола-Ил. Още малко и можеше да се отпусне, знаейки, че всичко е готово за голямото покушение.

– Тази гледка никога не ми омръзва. – Нао се присъедини към него до парапета. Въпреки че Рей се дразнеше от компанията му, това беше корабът на Нао и той можеше да идва и да си тръгва, когато си поиска. Той беше този, който превози дракона дотук. Дори и да се намираше тук само защото Инуи го бе въвлякла в този заговор зад гърба на Рей.

– Гледката ще ми харесва много повече, след като наземниците бъдат прочистени от нея – отвърна Рей.

Нао отклони поглед, както правеха дъщерите му всеки път, когато се разгорещеше твърде много.

Прекалено мекушав си, искаше да му каже подигравателно Рей. Всички членове на „Сома“ трябва да бъдат готови да си изцапат ръцете. Иначе няма да има независимост.

Долу работниците на дока застопориха кораба на мястото му. Страж в синьо-златна униформа се приближи към тях отстрани и извика с весел глас:

– Привет, „Хишаку“. За фестивала ли идвате?

Рей се напрегна. Това не беше един от стражите, на които хората му бяха платили предварително.

– Привет – отвърна той. – Простете ми, но вие не сте човекът, когото очаквах.

– А, да, всички други инспектори са заети в момента. Знаете как е по време на фестивала. Не се безпокойте, няма да ви задържаме далеч от веселбата за дълго – засмя се мъжът. – Моля, свалете подвижния мост, за да можем да проверим товара ви.

– Какво ще правим? – паникьоса се Нао. Нямаше как да скрият *огромен дракон* от инспектора. Ако мъжът се качеше на „Хишаку“, щеше да открие сандъка и шикигамито вътре.

Рей погледна нагоре към тавана на зоната за скачване. Въоръжени мъже патрулираха по гредите в горната част на дока, готови да открият огън при най-малкия проблем. Налагаше се да мисли бързо. Трябваше ли да настоява проверката да бъде извършена от хората, на които беше платил? Или може би щеше да успее да подкупи и този страж.

– Мостът, моля! – извика мъжът. Започваше да се изнервя.

– Рей, ако открият дракона, смятай, че сме мъртви. Знаеш ли какво правят войниците, когато докопат членове на „Сома“? – Нао сграбчи ръката на Рей.

– Успокой се! Ще ни издадеш! – изръмжа той, но Нао не го слушаше.

– Погребват ги! Живи! В земята при червеите!

Двамата се мотаеха, което събуждаше подозренията на инспектора. Рей го видя как повика и други мъже и се пресегна към оръжието си.

Нао също забеляза оръжието. При вида на проблеснала стомана той веднага спусна моста с ритник и побягна.

– Спри! – викна Рей. Глупакът се беше паникьосал. Щеше да провали всичко!

– Стой! – кресна инспекторът, докато Нао бързаше към вратите на дока.

Мъжете, които патрулираха по гредите, се прицелиха и стреляха, куршумите им пропуснаха Нао на косъм, докато се измъкваше от зоната за скачване. Докато наблюдаваше, ръцете на Рей се вкопчиха в парапета, кокалчетата му бяха побелели. Искеше да крещи и да проклина този глупак. Затова се старееше никога да не замесва Нао – той беше абсолютен страхливец.

– Спри! – долетя строг глас. Един от въоръжените мъже от гредите скочи на палубата на „Хишаку“. Насочи оръжието си към Рей. – Горе ръцете.

– Какво става тук? – прекъсна ги познат глас.

– Л-лейди Инуи! – Стражът подскочи. – Какво правите тук?

Рей се вцепени. Инуи бе казала, че ще ги посрещне в Сола-Ил, но той не беше очаквал да се появи толкова внезапно. Сивото кимоно и тежкото наметало, които обикновено носеше, бяха заменени с яркочервено кимоно и черна хакама, но лицето ѝ беше също толкова призрачно, колкото и преди. Бяла фестивална маска на млада жена стоеше под ъгъл в горната част на главата ѝ като второ лице, израстващо от черепа ѝ. Тя изглеждаше твърде възхитена от гледката на мъжа, който бе насочил пистолет към главата на Рей.

Коланът ѝ от хартиени ръце извиваше пръсти към стража по начин, който щеше да преследва Рей в сънищата му тази нощ. Той вдигна поглед и се взря в лицето ѝ. Рязката ѝ усмивка и светлите ѝ замъглени очи бяха като на дъвен звяр, който примамва глупави хора в чакащите си челюсти.

– „Хишаку“ пренася много специален товар за принцеса Цукими. Не можем да я караме да чака, нали? – Широката ѝ, престорена усмивка разкри ред жълти зъби.

Стражът изглеждаше неспокоен.

– Но онзи мъж...

– Той е собственикът на кораба. Екипажът и аз сме просто наемници. Проверете документите за регистрация на кораба, ако не ми вярвате – каза Рей.

Инуи махна с ръка презрително.

– Аз ще инспектирам кораба. Сигурно е имал основателна причина да побегне. Може би е закъснявал за водещата си роля в днешния парад? – изкикоти се тя, като май твърде много се забавляваше на собствената си шега. – Съсредоточете се върху намирането му. Не занимавайте красивите си главици с „Хишаку“. Ако нещо се случи, аз ще поема пълна отговорност.

Стражът потръпна, но кимна.

Рей заведе Инуи вътре за „инспекцията“. След като слязоха под палубата, той се обърна и изръмжа:

– Какво правиш тук? Не е ли подозрително?

Една от хартиените ръце на колана се откачи, за да отметне кичура коса, който висеше пред лицето ѝ.

– Стига! Казах, че ще се видим в Сола-Ил. Някой трябва да се увери, че драконът ще изпълни представлението си.

– Не спомена, че ще дойдеш на доковете. Тук, пред толкова много свидетели. – Рей кипеше от гняв. Не можеше да се отърси от чувството, че беше паднал опасно в орбитата ѝ и бе придърпван от прищевките ѝ.

– О, не се тревожи! – отвърна Инуи. – Ако става дума, самата аз измислих плана за цялото това покушение. Аз бях онази, която информира принц Угецу за него. Знам какво правя.

Рей заби нокти в дланите си. Нямаше значение на кого бе хрумнала идеята да убие принцесата с шикигами, принц Угецу бе поверил плана на *него*. Свободата на небесните градове зависеше от това.

Без да обръща внимание на начина, по който устата на Рей се отваряше и затваряше в безмълвен гняв, Инуи сложи една хартиена ръка на рамото му.

– Остави на твоите хора да преместят дракона. Трябва да открием другаря ти, преди някой да го хване и да го разпита.

Фестивалът вече беше в разгара си. Светлините на фенерите осветяваха целия път от пристанището през търговския център на града и надолу към вятърните паркове, никнещи в покрайнините като гигантски цветя. Из въздуха се носеше барабанен ритъм. Въртящи се акробати танцуваха след шествието в черни наметала, които блестяха с хиляди звезди, следвани от мъже, дишащи огън, и жени със стоманени крила. Големите дървени платформи, изобразяващи сцени на млади девойки, яздещи на гърба на гигантски птици, бяха невъобразимо красиви. Те напомниха на Рей защо се гордее, че е сорабито.

– Насам. – Инуи развали момента, като го хвана в скелетната си ръка и го дръпна към алеите.

Малките улички бяха тесни и подобни на лабиринт, с извисяващи се от двете им страни дървени сгради, които сочеха към небето. Отне им по-дълго време да открият Нао, отколкото Рей се беше надявал. Мъжът се бе прегърбил

до една дървена стена и се бореше за глътка въздух. Нямаше и следа от стражите, но преди Рей да успее да направи още една крачка, Инуи внезапно го избута зад един ъгъл. Точно навреме, за да се скрие от мъжа, който се спусна от небето.

Един Създател се приземи на уличката пред Нао. Хартиените крила се свиха зад гърба му, преди да се разтворят в хартиена вихрушка, която се носеше заплашително край него.

Още един от имперските Създатели на принцеса Цукими. Рей притисна гръб плътно към стената и промърмори нова ругатня.

– Стой! – Създателят носеше същата униформа в черно и червено като на Инуи. – Видях те да бягаш от стражите, злодей такъв. Какво престъпление си извършил?

Рей подаде глава иззад ъгъла и чу един глас да кънти като ехо в главата му.

Тук съм. – Боботеше като приближаваща гръмотевична буря.

Рей замръзна. Говореше шикигами.

Стъпки шепнеха по камъка, бавни и зловещи като тихите крачки на палач. От сенките зад Създателя се появи голям бял тигър. Въпреки че беше напълно бял, равномерни изпъкналости по тялото му създаваха впечатление за ивици.

– Руки. – Създателят протегна нежно ръка.

Кой е това, господарю? Враг? Твой враг? Какво да правя с него? Нарани ли те? – Тигърът Руки се отърка в господаря си. Беше двойно по-голям от нормален тигър и се наложи да прибере плешките си, за да влезе в уличката. Пристъпи към Нао. Бели, немигащи очи се присвиха по посока на плячката.

– Чакай! – викна Нао. – Моля те, не ме убивай! Ще призная! Имам информация, която ще ти бъде от полза!

Проклетият Нао! Сърцето на Рей спря да бие. Той сграбчи дръжката на катаната си.

– *Шииит!* – Инуи сложи ръка върху рамото му и пристъпи на открито.

– Фуджиуа. Руки. Какво става тук? Кой е това? – Тя се престори на човек, който нищо не разбира. Сякаш не знаеше какво става.

Нао се ококори, когато я разпозна. Той хукна към Инуи с облекчение.

– Лейди...!

– Махни се от мен! – Тя се отдръпна. По-бързо, отколкото Рей успя да примигне, тя превърна офудата си в острие и преряза гърлото на Нао.

Кръв бликна от раната.

Рей извърна поглед от случващото се, но можеше да си представи изненаданото изражение върху лицето на Нао, докато тялото му се строполяваше на земята.

– Инуи! – Създателят се приближи към нея вбесен.

– Щеше да ме нападне.

– Не беше в никаква опасно...

– Кой беше това, така или иначе? – прекъсна го Инуи. – Някой обикновен престъпник?

– Не зная – отвърна Създателят. – Видях стражи да го гонят от доковете. Беше намислил нещо. Тъкмо щеше да си признае.

– Тогава трябва да докладваш на принцесата. Ще разпитам стражите на доковете какъв е бил проблемът.

– Хубаво – отвърна троснато мъжът. – Хайде, Руки. Да вървим.

Рей отново надникна иззад ъгъла точно навреме, за да види как огромният тигър тръгва след господаря си на излизане от уличката. Инуи се взря след шикигамито със странен, далечен поглед. След като изчезнаха, Рей излезе на открито. В далечината парадът продължаваше. Весели мелодии отекваха по улиците, без да обръщат внимание на току-що настъпилата смърт.

– Горкият Нао. – Инуи коленичи до падналото тяло. – Е, изпълни предназначението си.

Рей сви ръце в юмруци, за да спрат да треперят. Не смъртта на Нао беше това, което го тревожеше; никога не го беше харесвал. Тревожеше го по-скоро чувството, че не бе имал контрол върху нищо от случилото се току-що. Нямаше контрол върху появата на Инуи, върху смъртта на Нао, дори върху начина, по който другият Създател беше отклонен.

Инуи се изправи и изтупа пръстта от кимоното си. Отпред имаше петна кръв. Кръвта на Нао.

– О, хайде сега, не прави тази физиономия. Трябва да дойдеш с мен.

Рей кипеше. Всичко това беше *неговият* план, който трябваше да изпълни, неговият заговор, който трябваше да разгърне, както намереше за добре. Той не беше ничия марионетка.

Но знаеше, че ако откаже, Инуи може да го принуди да я придружи, и той предпочете да не бъде влачен по улиците от хартиените ѝ ръце. Последва я и двамата излязоха от уличката. С всяка стъпка усещаше невидимите струни в края

на многобройните хартиени пръсти на Инуи, които го караха да танцува.

ОСЕМНАЙСЕТ

ОСТАВАХА им пет дни. Пет. Химура бе проверил втори и трети път плана за полета със Сайо, докато девойката не му се беше сопнала да я остави на мира, въпреки това числото винаги беше същото. Нямаше достатъчно време. Ако Курара трябваше да научи всичко необходимо, преди да се срещне с принцеса Цукими, щеше да се наложи Химура да ускори уроците. Нямаше място за провал.

Всеки час тренировки беше безценен и въпреки това Химура осъзна, че крачи из стаята си в очакване на Курара. Часът за закуска дойде и отмина, утрото се превърна в ранен следобед и тя все така не почукваше на вратата му. Минутите минаваха, всяка от тях го правеше все по-раздразнителен. Курара обичайно нямаше търпение да тренира. Още ли спеше? Беше ѝ казал да не стои до късно.

– Акане, ела! – С цъкване на езика си той тръгна към женското крило. Щеше да се постарае днешният им урок да бъде особено изтощителен.

Но когато почука на вратата ѝ, само Сайо му отвори.

– Играе си с Томое! – Торбичките под очите ѝ бяха толкова тъмни, че приличаха на синини. – Може ли да не ми пречиш? Не виждаш ли колко маршрута имам да изчислявам? И горивото! Трябва да проверя наличностите!

Размахала картите си като побъркана, Сайо затръшна вратата в лицето на Химура.

Господарю. – Акане се ухили. – *Може ли и ние да играем?*

Курара си играеше, така ли? Химура си пое въздух и усети как раздразнението му нарасна десетократно.

Облаците, които се носеха над палубата, бяха злокобно сиви. В далечината Химура виждаше планините, за които ги бе предупредил военният офицер – две тъмни стени от камък, обградени от мъгла като портите към крепостта на гигант. Монотонна песен на китове ехтеше в далечината.

Той излезе от кораба през балконската врата. Докато вървеше надолу по стълбите, чу ликуващ вик.

– Мятай! – Томое вдигна някаква сламена кошница и изкрещя към членовете на екипажа, събрани покрай нея.

В същия момент четирима души хвърлиха по една медна монета във въздуха.

Курара пристъпи пред Томое с гръб към останалите хора, които образуваха полукръг покрай нея. В секундата, в която монетите полетяха във въздуха, тя се завъртя. С една-единствена смачкана топка хартия чукна монетите, летящи във въздуха. Две от тях се приземиха в кошницата на Томое. Другите две не улучиха и отскочиха от металната палуба, по която се търкулнаха и спряха.

Химура се ококори. Не беше уцелила кошницата, но контролът ѝ над офудата беше по-добър, отколкото бе очаквал. Знаеше, че Курара я бива да променя формата, но до този момент не бе осъзнавал, че талантът ѝ обхваща и друго. Бързо се учеше.

Изумително! Малкото кутре е добро почти колкото теб! – подсвирна Акане.

– Доста силно казано – изсумтя той. Не беше добра колкото него. Никак даже.

Но, обади се едно тънко гласче в ума му, скоро ще бъде. Неща, които той бе научил след месеци, Курара бе усвоила за по-малко от седмица. Нямаше да стане просто по-добра. Можеше да го надмине.

– Мятай! – кресна отново Томое и други четирима души хвърлиха монетите си. Този път Курара уцели кошницата само с една, но другите три бяха близо и отскочиха от ръба ѝ.

Екипажът ѝ ръкопляскаше.

Със спокойна усмивка Курара се поклони. Изглеждаше довольна от себе си. Очарована от вниманието на екипажа. Те никога не бяха молили Химура да играе подобни глупави игрички с тях. Не смееха. Той беше знатен Създател. Би било обида да хаби дарбата си, като прави забавни номера.

„Много отдавна ние, Създателите, сме владеели тези земи. Много отдавна сме били къде-къде повече от това, което сме сега“, бяха му шепнали родителите му. Щяха да останат възмутени, ако видеха как Курара използва уменията си.

– Ти не си проклето животно от цирка – викна той и тежко затрополи по останалите стъпала.

Екипажът се вцепени, когато той се приближи.

Курара се обърна с разочаровано изражение.

– Забавлявахме се.

– Ще пристигнем в Сола-Ил точно навреме за Фестивала на Седмата звезда. Всички трябва да са празнично настроени! – намеси се Томое.

Химура не ѝ обърна внимание.

– Ако искаш да се присъединиш към пътуваща трупа от изпълнители, заповядай. Но ако искаш да се научиш да бъдеш велик Създател, тогава стой до мен – каза на Курара.

Имаше нещо непокорно в погледа ѝ, което не се харесваше на Химура. Трябваше да го отреже в зародиш, преди да се е превърнало в проблем.

– Оставете ни! – сопна се на екипажа. Един-единствен поглед ги накара да се разтичат и да изчезнат. Обърна се пак към Курара. – Ти си горд Създател. Не опозорявай себе си и своята офуда с циркови номера.

– Ако аз съм позор, тогава как би нарекъл разговора ни снощи? – измърмори Курара под носа си. – Знаеше ли, че Акане няма спомени от създаването си?

Химура повдигна вежда. Не беше очаквал това. Емоцията в гласа ѝ го стресна. Не разбираше защо е толкова разстроена.

„Шикигамитата са били създадени, за да служат на Създателите. Това е причината да съществуват“, шепнеха родителите му нощем.

Какъв беше смисълът да се занимава със спомените на Акане? Лисицата се справяше чудесно и без тях.

– Когато за пръв път установих връзка с Акане, си мислех, че ще мога да я питам за информация за предците си и за шикигамитата, но тя не знаеше нищо – въздъхна той. – Какво от това обаче? Господарите могат да правят каквото поискат. Шикигамитата нямат собствена воля. Държат се като отделни същества, но всичко в личността им е създадено от символите върху ядрото им. Не са човешки същества. Не са хора.

Освен това той не беше лош господар. Дори и понякога да се държеше троснато с лисицата, като цяло беше добър с нея. Това бе достатъчно, нали?

Очите на Курара бяха светнали от гняв, но преди да успее да каже нещо, лисицата скочи помежду им.

Акане мисли, че вие не бива да се карате – каза шикигамито мрачно.

– Акане е права. Нямаме време за губене. – Химура свали гривната от китката си. – Срещата с принцесата не е шега работа. Слабостта е обида, а принцеса Цукими се справя с обидите много бързо. Отиди подготвена или не отивай въобще.

Първия път, когато се срещна с нея, той не беше подготвен и гордостта му още беше наранена от онази среща.

– Тогава ще отида подготвена – каза Курара.

Химура не знаеше какво да мисли за огъня, който гореше в погледа ѝ. Гордост и безпокойство се бореха за вниманието му. Курара беше продукт на неговите уроци, решителността ѝ – отражение на уменията му, но той все така не можеше да се отърси от чувството, че тя се подготвя да изтича напред, като го остави зад гърба си.

Когато Химура най-сетне се обърна, слънцето се беше скрило зад облаците. Отиде до кошницата, която Томое бе оставила след себе си, вдигна я и я хвърли високо над главата си. Докато тя се носеше през въздуха, офудата му се стрелна към нея. С шракване на пръстите му хартията се събра, за да създаде ястреб, който хвана кошницата за ръба и се понесе към палубата.

Птицата пусна кошницата върху главата на Курара. Тя я хвана с обиден писък.

– След като вече си доста умела в променянето на формата, време е да продължим с уроци по движение – заяви Химура.

Курара не го гледаше. Беше свела глава и се взираше в палубата. Химура усети леко раздразнение, докато не погледна надолу и не осъзна, че тя наблюдава облачетата бял дим, които пълзяха по пода.

Не, не беше дим, а мъгла. „Орихиме“ навлизаше в море от мъгла. Стелеща се мъгла, която скриваше света от очите им.

Той погледна нагоре и едва успя да различи едната страна на скалиста стена. Бяха близо до планините Кумокири, но вместо да ги заобиколят, бяха влезли в планинския проход.

Но Сакурай каза...

Преди да успее да довърши тази мисъл, нещо се блъсна в кораба. Точно толкова силно, че Химура да усети как палубата леко се отмести. В момента, в който дойде на себе си, последва ново бутване, този път по-силно.

– Какво беше това? – изписка Курара и Акане изскимтя предупредително.

Мъглата се отърка в десния борд на кораба. Не, не беше мъгла. Ужасът на Химура се усили, когато забеляза едно голямо черно око да го гледа от тялото на мъглата.

Бяха се пъхнали право в гнездо на небесни китове.

ДЕВЕТАЙСЕТ

ПРЕДУПРЕДИТЕЛНИТЕ камбани забиха над палубата, когато Курара усети как нещо друго се блъсна в кораба.

– Нападат ни – поясни Химура мрачно. Думите му накараха сърцето на Курара да се свие. Припомниха ѝ за „Мидори“ – писъците, пламъците, разбитите прозорци.

Тя се взря в мрака, докато не успя да различи голямата, надвиснала каменна стена, която обграждаше кораба. Мъглата беше толкова гъста, че не я бе забелязала, когато бяха влезли в прохода Кумокири. Защо летяха през планините? Капитан Сакурай беше казал, че ще заобиколят.

Налягането спадна. Остра, металическа миризма изпълни ноздрите ѝ: познатата миризма на буря. Мъглата скриваше всичко с изключение на скалистите стени, но въпреки тъмнината Курара виждаше как през нея се движат сенчести форми. Натрапчиви гласове пееха монотонно в мрака.

Кълбести китове. Курара можеше да ги различи, ако примижеше. Тънка, полупрозрачна кожа, склонна към пропукване, покриваше обемисти коремни, които съдържаха облаци. Черните очи се визираха тъпо от сплесканите глави, а перките гребяха във въздуха. Понякога някой от китовите отваряше уста, разкривайки няколко реда пожълтели зъби.

Бяха обезпокоили едно стадо. Офицерът ги беше предупредил за гнездото. Фактът, че беше прав, остави лош вкус в устата на Курара.

Когато „Орихиме“ премина с отгъркване до един кит, сблъсъкът разтrese животното като желатин. Кожата на корема му се спуска и освободи внезапен порой.

Другите китове отвърнаха със скърцане на зъби и остри като бръсначи плавници. Огромни кътници се затвориха върху носа на кораба, счупвайки тарана на две. Остри перки пронизаха парапетите.

Китове! Китове! – Акане разтревожено подскачаше нагоре-надолу.

– Вземи това! – Химура подаде на Курара шепа хартия. – И ми помогни!

– Н-но водата!

– Водата не влияе толкова зле на офудата, колкото огънят. Просто гледай хартията да не подгизне! – Офудата на Химура се преобрази в пасаж лъскави небесни риби с дълги елегантни опашки и подобни на крила перки. – Надявах се, че ще имаме повече време за упражнения. Но изглежда, че ще трябва да се учиш в движение.

Една прозирна опашка наклони „Орихиме“ настрана. Курара политна, коремът ѝ се заби в парапета. Едва не се прекатури през него, но ръцете ѝ го сграбчиха точно навреме. Държеше се с всички сили, докато корабът се накланяше. От дъжда металът ставаше хлъзгав и се изплъзваше от ръцете ѝ.

– Какво да правя? – извика тя.

Планините не позволяваха на кораба да се измъкне. Още един удар, този път от опашката на кит, плъзгащ се под тях. Курара чу скърцането на дървото и стоновите на метала, когато ударът остави вдлъбнатина в кораба. Тя погледна към рулевата рубка. Сайо ли беше човекът, когото виждаше да насочва кораба през резки завой, от които ти се свиваше стомахът, опитвайки се да отгъси китовите от кърмата му?

– Протегни пръстите си и накарай офудата да те последва. Ето така. – Хартиените риби на Химура танцуваха около него, стрелкайки се насам-натам, докато той движеше ръцете си. – Дръж вниманието си разпределено поравно върху всяко парче офуда. Ще трябва да ги накараш да се движат като едно цяло. Всичките.

Курара имитира движенията му. Нейните хартиени риби изглеждаха точно като неговите, но не се стрелкаха толкова бързо или толкова далеч, колкото тях. Всеки път, когато се отдалечаха на повече от два метра, контролът ѝ ставаше несигурен и те започваха да се отделят.

Един кит се блъсна в корпуса. Курара падна назад и се претърколи по палубата. Концентрацията ѝ се пропука за миг и хартиените ѝ риби отново се превърнаха в обикновени листове хартия, които бяха грабнати и захвърлени настрана от вятъра.

– Създаването изисква да се съсредоточиш! Ако изпаднеш в паника, ще загубиш контрол. Запази спокойствие! –

извика Химура над виещата буря.

Лесно му беше да го каже. Как се очакваше да се съсредоточи, когато едва се държеше на краката си? Тя се надигна и сграбчи офудата от въздуха, след което я събра до себе си.

Китове! – извика Акане предупредително. Перките на един преминаващ кълбест кит се закачиха за предпазните парапети и ги отнесоха. Когато корабът изстена, прозвуча така, сякаш небето се разкъсваше надве.

Преди да успеят да нанесат повече щети, хартиените риби на Химура прелетяха точно пред носовите на китовите. Те потанцуваха насам-натам предизвикателно, после се стрелнаха встрани от кораба. Някои от китовите се отдръпнаха, за да ги преследват с отворени усти, надявайки се да похапнат.

– Мисли за офудата като за продължение на тялото си. Гледаш ли краката си всеки път, когато правиш крачка? Мислиш ли за краката си, когато отиваш от едно място на друго? Твоята офуда е *част от теб*! – натърти той и се втурна към носа на кораба, за да отвлече вниманието на събиращите се там китове.

Курара си пое дълбоко дъх. Уроците ѝ в каютата на Химура бяха чудесни, но това тук беше реалността. Тя трябваше да защити кораба. Нямаше спасителни совалки. Ако „Орихиме“ паднеше в боя, същото се случваше и с екипажа му.

Ръцете ѝ трепереха, а сърцето ѝ биеше силно като барабан, но тя не можеше да позволи на притеснението си да надделее. Парче по парче нейната офуда се превърна в небесни риби. Курара протегна ръка и рибите последваха върха на пръста ѝ.

Кълбестите китове се втурнаха към нея. Огромните им усти зееха като бездънни пропасти.

– Не ги привличай към нас! – изкрещя Химура. – Отпрати ги!

Курара побягна. Хартиените риби я последваха до носа. Както и китовите. Когато стигна до предната част на кораба, тя протегна ръка, за да отпрати рибите, но досущ като деца, които не искат да напуснат майка си, те не се отдалечиха достатъчно.

Един от китовите се стрелна напред, за да лапне рибите, като едва не отхапа огромно парче от кораба.

– Движете се! – извика Курара. Защо беше толкова трудно? Тя се взря в своята офуда, съсредоточавайки се все повече и повече, докато задната част на очите ѝ не запулсира и тя не започна да чувства черепа си така, сякаш някой се опитваше да го разцепи надве.

„Твоята офуда е част от теб“, беше казал Химура.

Курара си пое дълбоко дъх.

Пусни я. Стига си я насилвала. Пусни я.

Изливайки се подобно на разрушен язовир, хартиените риби се издигнаха в небето. Курара не знаеше дали да се смее, или да ридае от облекчение. Нейната офуда се стрелна около китовите, привличайки вниманието им и изтегляйки ги далеч от кораба във весело преследване.

– Акане, донеси ни още хартия! – изрева Химура.

Лисицата бързо се подчини.

Хару, никога няма да повярваш, когато ти разкажеш това! Офудата на Курара се носеше във въздуха. Въпреки че това караше черепа ѝ да пулсира, тя беше твърде развълнувана, за да позволи на едно малко главоболие да я спре. Огромна усмивка се разля по устните на Курара, докато рибите се носеха напред-назад по небето, стрелкайки се и завивайки около скалистите издатини и стърчащите храсти, растящи по стените на планинския проход. Китовите вече не изглеждаха толкова чудовищни, когато можеше да ги води за носа.

Беше толкова въодушевена, че не беше подготвена за внезапната изгаряща болка, която избухна в черепа ѝ.

Аки, не прехранвай рибата! Глас – спомен – отекна в главата ѝ. Той закъртя в черепа ѝ, толкова подобен на гласа на шикигами, че в началото Курара се зачуди дали няма някое наблизо. Тя отскочи назад. Хартиените ѝ риби се разпаднаха за миг, разпръсвайки се във въздуха.

Разгневени от изчезването на храната им, кълбестите китове се обърнаха назад и блъснаха кораба. „Орихиме“ се наклони и върховете на мачтите му остъргаха скалната стена, но Курара беше твърде замаяна, за да направи нещо друго, освен да се хване за главата. Какво беше това? Халюцинация? Блян? Макар и за кратко, имаше чувството, че някой стои пред нея, като ѝ говори с глас, който тя не разпознаваше, но въпреки това ѝ се стори болезнено познат.

– Съсредоточи се, Курара! – извика Химура. Макар тонът му да беше суров, начинът, по който неговата офуда пърхаше наоколо, издаваше тревогата му.

– Не... Имаше нещо... – Тя направи крачка напред. Светът се залюля под краката ѝ.

Един кит се хвърли към нея. Ред жълти зъби, покрити с лепкава слуз, в която видя отражението си.

– Назад! – Химура я издърпа от пътя му, преди да се превърне в храна за китове.

– Добре съм! Добре съм! – рече задъхано Курара. Главата все още я болеше и когато примигна, можеше да се закълне, че видя сенките на риби кои, които плуваха във вода. Изтласка тази мисъл от ума си. Нямаше време да

мисли за това. Не и когато трябваше да спасява кораб.

„Орихиме“ продължи да се провира през планините, като караше Курара да се препъва при всеки рязък завой. Въпреки мъглата тя виждаше края на прохода.

Акане се върна с купчина хартия между зъбите.

Слънчева светлина си проби път през завесата от скали. Курара и Химура отвлякоха вниманието на последните кълбести китове, докато корабът не премина от другата страна. Китовете нямаше да стоят далеч от планините; те не се отделяха от гнездата си. Докато „Орихиме“ излизаше от прохода, китовете се върнаха сред планинските мъгли.

Изтощена и прогизнала до кости, Курара се завъртя, за да погледне Химура невярващо. Гордост разцъфна в задъханите ѝ гърди. Беше го направила. Беше помогнала да спасят кораба.

Химура също я гледаше, напълно подгизнал, и дишаше тежко. В този момент нещо премина между тях. Той се ухили самодоволно.

– Не беше зле – каза.

Курара се изкушаваше да му направи гримаса, но в следващия момент Акане се хвърли върху нея, заподскача нагоре-надолу с триумфално изражение, опитвайки да оближе дъжда от лицето ѝ.

Браво, кутре! Браво! Глупави китове – този номер нямаше да заблуди Акане!

Засмяна, Курара избута лисицата от себе си.

Чу се силен пукот.

– Всички ли си заминаха?

Един малък телескоп се търкаляше по палубата; лещата се беше разбила на мястото, на което се бе блъснала в метала. Курара вдигна поглед и откри Сайо, застанала пред нея, очите ѝ бяха ококорени от страх.

– Китовете. Със сигурност ли ги няма?

Преди Курара да успее да отговори, балконската врата се отвори с трясък. Капитан Сакурай застана на върха на стъпалата с мрачно изражение. Зад него се виждаха недоволните физиономии на останалите хора от екипажа, наредени покрай вратата.

– Сайо – усмивката на капитана беше тънка, навита като пружинка, – мисля, че ти казах да минеш *покрай* планините.

ДВАЙСЕТ

АТМОСФЕРАТА на палубата беше напрегната като тетивата на лък. Сайо стоеше пред Сакурай – ръцете ѝ свити в юмруци, погледът ѝ забит в пода. Коленете на Курара трепереха. Беше изморена, беше ѝ студено и всичко я болеше, но не смееше да помръдне.

– Би ли ни обяснила какво точно се случва, Сайо?

Останалите от екипажа ги гледаха, мълчаливи и възмутени. Ноктите на Курара се забиха в дланите ѝ. Преди мразеше, когато мадам Ито ги подреждаше в кухните, за да слушат крясъците ѝ към друг слуга. Тя не беше загазила, но напрежението във въздуха я изпълваше с желание да изпъзни нанякъде и да се скрие.

Капитан Сакурай не викаше и не хвърляше тенджери. Дори не изглеждаше ядосан, само разочарован и това беше по-лошо. Сто пъти по-лошо.

– Запасите ни от храна и гориво намаляват. – Думите на Сайо трябваше да бъдат измъкнати насила през стиснати зъби, сякаш някой вадеше огромни камъни от дъното на кладенец. – Ако бяхме минали покрай планините, имаше риск да ни свърши горивото, преди да стигнем до Сола-Ил.

– И това беше риск, който бях готов да поема. – Сакурай бе спокоен, но в тона му се долавяше непоколебимост.

Очите на Сайо горяха непокорно.

– Но аз успях да ви прекарам през прохода с минимални щети и спестих гориво! Резервоарът беше наполовина празен. Не можехме да си позволим да губим левит на по-дълъг полет. Аз съм добър навигатор! Знам, че е така! Колко пъти съм чертала курс за този кораб без проблеми?

– Не ни прекара *ти* с минимални щети – каза Сакурай. – Химура и Курара го направиха.

– С-сър...! – гласът на Сайо потрепери.

– Аз помолих Сайо да ни прекара през прохода Кумокири!

Шокиран шепот премина през екипажа, докато Томое пристъпваше напред. Дългата ѝ червена коса се увиваше около лицето ѝ, докато държеше главата си високо вдигната.

– Да, аз бях! – извика тя. Очите ѝ проблясваха драматично. – Помолих Сайо да ни прекара през планините, за да успеем да стигнем до Сола-Ил навреме за Фестивала на Седмата звезда! Защо, питате вие?

– Томое... – Усетил накъде вървят нещата, Сакурай се опита да я прекъсне.

Със завъртане на главата момичето посочи към Курара.

– Беше заради нея!

– Заради мен? – Курара подскочи и едва не се подхлъзна на подгизналата палуба.

– Заради теб! – Сайо се намръщи.

– Да. Заклучено на борда на „Мидори“ през целия си живот, горкото момиче никога не е присъствало на фестивал на сорабито! – Томое размахва бясно ръце към удивената си публика. – От този факт не ви ли идва да заплачете? Що за студено, мъртво сърце трябва да имате, за да не изпитате грам съчувствие към любимия ни Създател?

– *Любим* Създател? – промърмори Химура.

– Е, другари, аз не съм от камък! Трябваше да се уверя, че Курара няма да пропусне първия си фестивал. Набийте ме с камшика! Вържете ме за мачтата! Дайте ме на червеите! Направете каквото трябва, но няма да се извиня!

– Томое, да те вземат сините небеса, замълчи! – Сакурай хвърли изпепеляващ поглед на екипажа, когато някой се изкиска. Той започна да разтрива горната част на слепоочията си с вид на човек, който е влязъл в залата по средата на представление на театър кабуки*** точно когато изпълнителят на главната роля е подпалил сцената. Обръщайки се към Курара, той попита: – Знаеше ли за това?

– Ъъъ... – поколеба се тя.

Двете със Сайо не бяха приятелки. Имаше дни, в които едва си разменяха по две думи, но Курара си спомняше как бе гледала колко упорито работи Сайо, за да ги доведе тук, стоейки будна посред нощ, за да чете метеорологичните карти на светлината на лампа и да чертае маршрут на полета. Такава лоялност трябваше да се цени високо.

Зад гърба на капитана Томое кимаше енергично.

– Да?

Сакурай въздъхна и отпусна рамене.

– Е, радвай се, че минахме през това изпитание живи. И все пак трябваше да ти е ясно, че не бива да нарушаваш заповед, Сайо. И Томое, Курара, повече не мога да позволявам да правите каквото ви скимне. Така че... – погледът му мина по тях трите – ... всички ще бъдете наказани. _____.

– Ще ми се да не бях казвала нищо.

Ръцете на Курара я боляха. Слънцето жареше врата ѝ, но тя не можеше да помръдне. Стоеше напълно неподвижно, твърдо стъпила на палубата, стиснала част от парапета с изтръпнали ръце от усилието да го държи изправен, докато Сайо го заковаваше отново на мястото му с голям чук.

Това беше мъчение. Абсолютно жестоко и необичайно наказание. Капитан Сакурай изобщо не се бе церемонил, когато им бе наредил да се заемат с поправките на кораба. Курара се печеше жива. След планините и мусонните дъждове небето се беше прояснило. Слънцето сякаш сега си бе спомнило, че е лято, и прежурияше палубата. Потта се стичаше по лицето на Курара и се събираше между ключиците ѝ. Ръкавите ѝ вече бяха влажни, защото бършеше с тях челото си. Офудата ѝ, оформена като огромно хартиено ветрило, довяваше въздух към нея, но не я разхлаждаше. Въздухът беше плътен, всяко вдишване бе като отпиване от супа.

– Къде отиде Томое? – Тя погледна към другия край на палубата. Механичката беше отишла да им донесе „леки освежителни напитки“ и вече я нямаше от половин час. Курара не смяташе да ѝ позволи да пропусне ремонтните работи. Томое беше виновна, че тя се бяхти тук под палещото слънце.

Лицето на Сайо беше червено като домати, бузите ѝ се издуваха с всяко удряне на чука.

– Щом имаш сила да се тревожиш за Томое, значи имаш сила и да държиш парапета по-високо! – извика тя.

Курара изсумтя, ръцете ѝ трепереха под тежестта на металното перило. Зрението ѝ започваше да се замъглява. Навярно жегата също така бе изпържила мозъка ѝ, защото можеше да се закълне, че вижда лотоси в краката си.

Палубата избледня. Тя стоеше на върха на тревист хълм, от който се виждаше малко селце.

– *Аки!* – извика някой. – *Аки!*

– А? Какво? – Курара вдигна глава. Палубата изплува на фокус.

Жегата ли я караше да халюцинира? Същото се бе случило, докато се бореше с китовете. Да не би да се разболяваше? Разгърна офудата над главата си, оформяйки голям чадър против слънце, който ѝ осигуряваше малък кръг сянка.

– Казах – сопна се Сайо, – че не съм прекарала кораба през прохода Кумокири ей така за удоволствие. Взех решението, което смятах за най-добро. Освен това – добави тя тихо – онзи наземник каза да не минаваме оттам, а аз правя всичко възможно да не слушам наземници. Те са лъжци и измамници, до един! Не може да се вярва и на една тяхна дума.

– Така биха казали и онези от „Сома“. – Томое подаде глава през палубния люк.

Курара изпусна парапета от изненада. Пресегна се, за да го хване. Когато металът се удари в горната част на ръката ѝ, тя се радваше, че не усеща нищо с лявата си ръка. Ако беше дясната, в момента щеше да вие от болка.

– Къде беше? – сопна се Сайо. – Взимай един чук и идвай да помагаш или ще стоим тук през цялото време, докато не стигнем Сола-Ил!

– Донесох ви вечеря! – Томое остави чиния с нудли помежду им. *Тя*, забеляза Курара с кисело изражение, не беше зачервена и подгизнала от пот. – Специалитет на Томое: студена соба с телешко без телешкото!

– Значи просто нудли. – Сайо взе чифт пръчици за хранене от Томое.

– Оплакваш ли се? Сайо, нагърбвам се със задачата да те спася от най-силния гняв на капитан Сакурай, нося ти вечеря и това е благодарността, която получавам, така ли? Разбиваш ми сърцето!

Сайо я погледна с безразличие.

– Какво каза за „Сома“?

– Само че трябва да запазиш мнението си за себе си, когато стигнем в Сола-Ил.

– Лошо ли е да говорим за „Сома“? – Курара остави парапета настрана и се присъедини към другите за вечеря. Ако оставеше двете да продължат така, щяха да се скарат за нула време. Или по-скоро Томое щеше да каже разни неща, които щяха да накарат Сайо да се изчерви и да откачи, което само щеше да подтикне Томое да продължи да я дразни със странна песен и танц, които почти се бяха превърнали в техен ритуал.

– Ами Сола-Ил е част от империята. А всичко в империята принадлежи на наземниците. Ето защо кметът и полицията на Сола-Ил са наземници. Също така това е причината принцеса Цукими да може да нахлуе там и да си построи дворец в центъра на града, без да попита първо нас, сорабито. Това е *нашият град*, но ние нямаме право на мнение как да бъде управляван. Да се говори за бунтовническа групировка, която наземниците мразят, определено не е препоръчително. – Томое се плъосна на палубата като котка, която се припича на слънце. – А по време на

Фестивала на Седмата звезда военната полиция ще бъде двойно по-стресирана и изнервена.

Курара почти беше забравила, че пристигането им ще съвпадне с фестивала на сорабито. Беше толкова погълната от тренировките, че това напълно се бе изплъзнало от ума ѝ.

– Няма нищо нередно в „Сома“ – заяви Сайо.

– Мисля, че забравяш всички убийства. И манията им за чистотата на сорабито – отвърна Томое студено. – За тях полусорабито трябва да бъдат изтребени до крак и всеки, който се е оженил за наземник, трябва да бъде екзекутиран.

Като никога тя не изглеждаше да се шегува. По лицето ѝ бе изписана болка.

– Ти обаче няма защо да се притесняваш. – Томое се обърна към Курара. – Военната полиция там е свикнала да machка сорабито, но не знаят как да се държат със Създатели. Няма да те закачат. А и принцеса Цукими е известна със слабостта си към твоя вид. Макар да не съм сигурна, че „слабост“ е правилният израз. По-скоро иска да ти сложи нашийник на врата и да те превърне в кралското си кученце.

Усмивката на Курара беше измъчена. Не че искаше да скрие плана си да посети принцеса Цукими; все пак държеше ядрото на Хару в торбичка, завързана за обито си, на показ пред всички. Просто не знаеше как да повдигне темата. Екипажът си изкарваше прехраната с лов на шикигамита. Макар да преследваха само агресивните, щяха ли да разберат, ако Курара им кажеше, че най-добрият ѝ приятел беше шикигами? Щяха ли дори да приемат толкова странно и необичайно шикигами като Хару?

– Мисля, че съм по-скоро подгизнал помяр – промърмори.

Смехът на Томое беше ясен като камбанен звън. Курара се отпусна назад, почувства болката в мускулите си и как собата пълни стомаха ѝ. Неподвижният летен въздух ѝ се струваше много подобен на затишието преди буря.

*** Класическа японска танцова драма. Театърът кабуки е известен със стилизацията на драмата си и със сложния грим, носен от някои изпълнители. – Б. р.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

— АКИ, трябва да бягаме!

— Хару! — Курара подскочи и се събуди. Отвори очи. Седна в леглото задъхана.

Отклоняването през прохода Кумокири бе съкратило графика с няколко дни. Преди да стигнат до Сола-Ил, Курара беше прекарала малкото останало време в тренировки с офуда, слушайки разказите на Томое за небесния град и опитвайки се да не изпада в паника.

Когато се събуди на последния ден, Курара беше нервна и неспокойна. Не бе спала добре, твърде развълнувана и разтревожена, за да затвори очи дълго след като изгаснаха лампите. Странни сънища я бяха преследвали в съня ѝ, ехо от гласове, кънтящи в съзнанието ѝ, но когато стана, изобщо не се чувстваше уморена. Всъщност беше по-будна от всякога.

Днес е, днес е, днес е! Краката ѝ бяха изтръпнали, когато се качи на палубата. Пеперуди пърхаха и предизвикваха вихрушка в стомаха ѝ. Не можеше да прецени дали се вълнува, или е притеснена, но се радваше, че ще има какво да прави с неистовата енергия, която клокочеше в нея.

Тягостното лятно слънце изгаряше кораба. Когато Курара излезе навън, въздухът сякаш се превиваше и гънеше под жегата. Високо над главата ѝ кресяха птици. Платната на кораба се движеха като червени вълни, дърпайки въжетата, които ги държаха закрепени към мачтите, докато слънцето блестеше срещу наклонения метал с обещанието за дълъг, великолепно светъл ден.

Химура я чакаше в средата на палубата. Офудата му кръжеше около него, издигаше се и се спускаше като листа, уловени от ленив бриз.

Кутре! Днес ще се забавляваме много! — обеща Акане като превъзбудено дете, нетърпеливо да покаже играчките си на възрастен човек.

Курара кимна, докато пружинираше на пети. Нямаше търпение да започне урока — последния, преди да срещне принцеса Цукими. Все още имаше толкова много да учи и трябваше да научи всичко сега.

— Помниш ли какво ти казах, когато за първи път се качи на борда на „Орихиме“? — Офудата на Химура се усука около тялото му. — Офудата е способна на три неща. Променяне на формата.

— Движение — допълни Курара.

— И сила — завърши Химура.

Неговата офуда образува здрава стена, която се понесе на няколко сантиметра над палубата. Когато замахна с юмрук към нея, хартията не се намачка. Вместо това звукът от удрянето на кокалчетата на пръстите му в хартиената стена предизвика кухо метално ехо като удар на гонг.

— Последната част е тази, която прави един Създател истински могъщ. С хартия можеш да създадеш меч, по-остър от стомана, или щит, здрав колкото желязо. Като те гледах как отвлечах вниманието на кълбестите китове, аз самият осъзнах нещо...

Стената се смачка и изви във формата на дълъг прът. Без предупреждение той я удари, замахвайки с такава сила, че Курара усети тласъка на въздуха секунда преди прътът да я уцели право в стомаха.

— Много по-бързо се учиш, когато си принудена да го направиш.

Курара се олюля назад, задъхана. По-късно от това щеше да ѝ остане синина. Ужасяваше се от мисълта отново да изпие някоя от гадните отвари на доктор Юриха.

— Създаването отразява реалния живот — каза Химура. — За да направиш офудата по-силна, помисли за металните парапети на кораба, помисли за меч, който разрязва коприна. Представи си желязо, представи си стомана.

Избягвайки втори удар, Курара събра своята офуда, за да създаде бариера между себе си и Химура.

Представи си желязо, представи си стомана.

Когато Химура замахна надолу с пръта, оръжието му се удари в щита с трясък. Силата от удара отблъсна ръцете му назад и той за момент се заклати на пети. Курара също я усети. Силата вибрираше през здравата ѝ ръка. Лявата ѝ ръка както обикновено не почувства нищо.

Химура изръмжа от изненада. Курара блокира още един замах към главата си. Щеше да стане по-силна от Химура, по-силна от всички останали Създатели на света. Достатъчно силна, за да впечатли принцеса Цукими.

Докато той спускаше пръта, тя превърна щита си в катана и блокира удара. Оръжията им издадоха стържещ звук, когато се сблъскаха.

Кутре! – викна Акане притеснено.

– Не се бъркай, Акане! – Химура нареди на шикигамито да остане на място.

Курара насочи удара си към корема му, но Химура се стрелна встрани. После скочи върху парапета и събра офудата пред себе си, за да създаде платформи, които се рееха във въздуха. Той започна да скача по тях, докато стигна най-високата, след което протегна крак напред. Още хартия се втурна, за да създаде стълбище под ходилата му, извивайки се спираловидно нагоре във въздуха.

– Какъв е проблемът? – Той седна с кръстосани крака на върха на плаващите стъпала, докато Курара зяпаше с отворена уста към него. Подпрял глава с едната си ръка, той се взираше надолу към нея с развеселеното усещане на крал, който оглежда простолюдието под себе си. – Не можеш да ме стигнеш ли?

От гърлото на Курара се изтръгна рязък смях, подобен на излайване. Офудата ѝ се събра около краката ѝ и образува стъпала, водещи нагоре във въздуха. Когато стъпи върху тях, те се напрегнаха да я задържат, но като тичаше отгоре им, успя да се изкачи достатъчно високо, за да замахне с катаната си към Химура.

В очите му проблесна тревога, когато хартиеното острие разреза въздуха на сантиметри от лицето му. Курара се ухили триумфално. Това щеше да го научи да не я подценява!

Химура скочи обратно на палубата, използвайки офудата, за да смекчи падането си. Курара скочи след него само за да го завари как размахва пръта си към нея. Тя вдигна щит точно навреме, но ударът беше по-тежък отпреди, по-силен и я изтласка няколко крачки назад с чистата сила на замаха.

Химура вече не си играеше.

Дватама си разменяха удари в продължение на няколко минути, като никой от тях не искаше да отстъпи пред другия. Курара се изгуби в ритъма на битката и шумоленето на хартията. До този момент създаването никога не ѝ се бе струвало толкова вълнуващо. Сякаш офудата ѝ танцуваше.

Химура хвърли пръта си към нея като копие, но Курара цял живот се бе упражнявала да избягва тенджери на борда на „Мидори“. Тя се наведе точно когато той изсвистя над главата ѝ.

В последната секунда прътът се разпадна на малки парчета офуда, изви се около нея и се събра зад гърба ѝ.

Нямаше време да се обърне. Усети как оръжието я удря в рамото, а след това зад коленете. Краката ѝ се подкосиха. Друг удар се заби в лявата ѝ ръка. Този път поне не усети нищо.

Изгубила равновесие, тя залитна към Химура. Офудата му се върна в ръката му, като образува същия прът, с който я удари в корема. С две бързи крачки той скъси разстоянието помежду им и се приготви да нанесе удар.

Виждайки как ръцете му замахват, Курара се втурна напред.

Тя сви лявата си ръка в юмрук и го стовари право в лицето му.

Курара не усети момента, в който нанесе удара. Не почувства абсолютно нищо, но чу звука от забиването на кокалчетата на пръстите си в плътта, приглушеното изпукване, което се изтръгна от устните на Химура, когато той залитна назад.

Тя замръзна.

Оох! – зави Акане. Обикаляйки в кръг около тях, лисицата се кискаше. – *Оох!*

Химура не загуби време за възстановяване. Офудата му се уви около глезените ѝ. За секунда хартията се нави нагоре по тялото ѝ, заключи ръцете ѝ отстрани и събра коленете ѝ едно до друго. Курара извика притеснено, докато се строполяваше на палубата с болезнено тупване.

– Аз спечелих. – В думите на Химура се долавяше облекчение. С триумфален блясък в погледа той ѝ се ухили. Носът му беше леко разкървавен.

Курара се намръщи. Беше я изненадал. Това не беше честен бой.

Тя остана на земята дори след като Химура я освободи. Използването на офуда беше психически изтощаващо. Чувстваше се така, сякаш някой е натъпкал главата ѝ с памук. Акане изприпка към нея. Когато шикигамито облиза бузата ѝ, тя усети единствено суха хартия и съчувствие.

– Достатъчно. – Химура излъчваше явна гордост, докато я вдигаше на крака. – Учиш се бързо. Почти прекалено бързо, бих казал – добави той тихо, така че Курара едва го чу.

– Това не е нещо лошо, нали? Трябва да бъда подготвена за срещата с принцеса Цукими. – Курара се изтръска от прахоляка.

– Не, изобщо не е лошо. – Химура изглеждаше дълбоко замислен. Офудата му се разкъса на десетина парчета и запърха край него, като се въртеше подобно на спътници в орбита около звезда. Момичето гледаше с удивление,

докато той оформяше хартиена галактика – комети се стрелкаха в пространството между двете му ръце, луни се въртяха, мъглявини се разширяваха и свиваха и избухваха в звезди.

Мислеше за нещо, Курара го виждаше. Тя оформи своята офуда като астероидни пояси, които се движеха покрай планети, и позволи на двете им творения да се смесят. Химура не можеше да командва думите така, както владееше хартията, но говореше свободно безгласния език на офудата. От начина, по който хартиените му луни се въртяха в орбита, тя разбра, че има нещо, което занимава мислите му.

Преди да е успяла да проникне твърде дълбоко, Химура дръпна ръцете си, отнасяйки звездите със себе си. С едно движение на китката си той раздели своята офуда надве. Едната половина се върна, за да оформи обичайната му гривна, сякаш се и се втвърди на китката му. Курара се стегна, когато останалите дванайсет парчета се увиха около врата ѝ, за да образуват тънка бяла огърлица, идентична по цвят и текстура с неговата гривна.

С едно щракване на пръстите му огърлицата се усука и преобрази. Под нея се оформи малка кръгла висулка. Като гравюри върху камък по кръга от хартия се появиха форми – лице с големи гъсти вежди и мустаци, които се разливаха от намръщените му устни; в центъра на кръга останаха две дупки, където трябваше да бъдат очите му.

Представляваше дарума – хартиен талисман, който в малкото си крило тяло съдържаше мечтите и желанията на своя собственик. Курара никога не беше притежавала дарума, но ги бе виждала в каютите на артистите: еднооки кукли, които я гледаха от празните рафтове. Мадам Ито казваше, че даваш първото око на куклата, когато си пожелаеш нещо, и второто, когато това желание се сбъдне.

Курара никога не беше виждала дарума с две очи.

– Знам, че имаме разногласия по някои въпроси – заговори Химура.

– Струва ми се меко казано.

Химура я погледна безизразно. Курара знаеше, че той се опитва да обсъди проблема с шикигамитата, без да навлизат в нов спор.

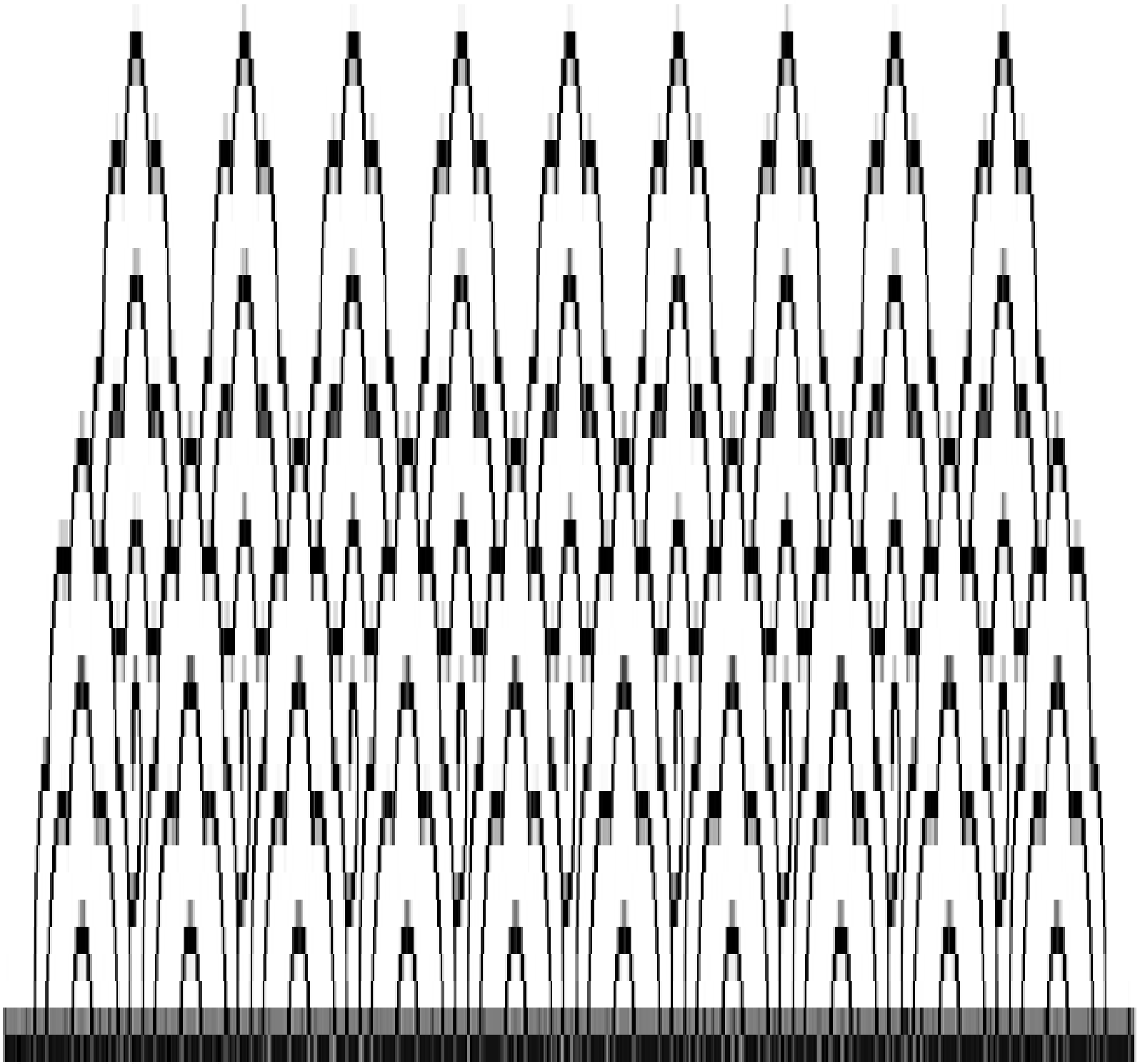
– Това, което се *опитвам* да кажа, е – продължи той, – че и двамата все пак сме Създатели. Никога няма да ти обърна гръб. Обещах, че ще ти помогна, и ще го направя. Тази огърлица е доказателството. – Той посочи към дарумата. – Ще се постарая да накарам принцеса Цукими да оправи шики... приятеля ти. Каквото и да стане.

– Благодаря. – Курара се помъчи да съдържи леката си усмивка. Беше трогната. Освен Хару никой никога не ѝ бе давал нищо. Пръстите ѝ притиснаха висулката. Тя даде на талисмана първото му око, оставяйки другото празно и в очакване да бъде запълнено.

Преди Химура да успее да отговори, внезапен вик: „Сола-Ил!“, проехтя над тях от командната кула. „Сола-Ил е на хоризонта! Всички по местата и се подгответе за влизане в дока!“

Курара подскочи. Бяха подранили или просто бе изгубила представа за минаващите часове. Тя се обърна, когато екипажът развълнувано се заизсипва на палубата. Уловено в люлка от облаци, нещо блестеше на фона на синьото небе.

Небесен град. Сола-Ил.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Ехо от радост,
бащата на нацията
се усмихва на всички ни.*

от „Слава на нашата империя“
(одобрено от Службата на патриотите)

ИНУИ не си направи труда да се погрижи за тялото на Нао. Остави го на уличката, за да го намери военната полиция, и махна на Рей да я последва до военното пристанище.

Той настръхна, докато гледаше как Инуи с едно проблясване на хартия и бегъл жест към униформата си минава безгрижно покрай всеки охранител на доковете, който извършваше проверка за сигурност. На Създателите им беше лесно. Какво ли не би дал Рей, за да накара войниците да скачат и треперят пред него, както правеха пред Инуи.

– Лесно бих могла да използвам офудата си, за да сваля всички ни долу, но ми се струва, че предпочиташ комфорта на кораба пред хартиените ми крила. – Суха усмивка играеше на устните на Инуи, докато ги насочваше към земята в стар военен кохан.

Превозното средство кацна в сянката на Сола-Ил до старите мини за левит, които някога бяха снабдявали града с гориво. Мините тънеха в разруха. Стари бараки, където някога бяха живели работници, стояха празни, а счупени ховърподи бяха оставени да ръждясват. Вътре беше по-зле. Тунелите караха Рей да се чувства като плъх, затворен в лабиринт.

– Отпусни се. Никой не идва тук – каза Инуи. – От тези тунели е изкопано почти всичко, за да поддържат Сола-Ил във въздуха. Единствените останали левитени жили са твърде опасни за извличане. Достатъчно е само едно докосване на открит пламък, за да експлодира цялата тази пещера. Сега дръж това нещо стабилно. Освен ако не искаш да направиш „бум“.

Тя посочи към фенера, който му беше дала в началото на мината. Една-единствена свещ гореше в метална поставка, восъкът се стичаше надолу и се събираше на дъното ѝ. Мините под Сола-Ил бяха направени от тесни тунели като в мравуняк, които навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в земята, колкото повече вървиш, и се разделяха и събираха по такъв начин, че да се следи пътят, се превръщаше в предизвикателство. Бледи сини линии от левит светеха леко по каменната стена и хвърляха ледено сияние по обветреното лице на Инуи.

– Ще ми кажеш ли какво правим тук? – Рей държеше фенера внимателно.

– Казах ти вече. Изненада е. – Инуи приклекна, когато дървени греди, които трябваше да държат тавана да не се срути, увиснаха над главите им.

– Нао е мъртъв. Ти го уби.

От липсата на въздух на Рей му се виеше свят. Мината вонеше на мокра пръст, като се разнасяше и характерната металическа миризма на кръв. Той се надяваше, че идва от левита.

Инуи се изкикоти.

– И ти щеше да направиш същото, ако имаше подобна възможност. Благодарение на мен той не издаде плановете ни.

Вярно беше, Рей щеше да го убие, но не това го разстрои. Засегна го фактът колко безпомощен се бе почувствал. Как всичко сякаш се развиваше така, както бе искала Инуи. Мразеше чувството, че всичко му се изплъзва от контрол.

Вдигна фенера, за да огледа стените.

– Принцеса Цукими знае ли, че си тук?

Инуи се засмя.

– Що се отнася до всичко, различно от шикигами, вниманието на принцесата се задържа колкото това на една муха! Не се тревожи за нея.

В гърдите на Рей се надигна безпокойство. Имаше ли човек, зачуди се той, когото тя да не лъжеше? Какво друго криеше от него? Инуи беше жена, пълна с тайни. Тайни, които, както подозираше, щяха да го доведат до гибелта му.

– А онзи Създател? – Човекът с гигантския тигър за шикигами не изглеждаше от хората, които лесно зарязват

нещата.

– Фуджиуа ли? Опасявам се, че вероятно е конфискувал „Хишаку“. Сигурна съм, че твоите хора са успели да преместят сандъка с дракона, преди той да стигне до доковете. Но когато му дойде времето, ще трябва да намериш друг начин да напуснеш Сола-Ил. – Инуи го поведе по-дълбоко в пещерата, по-далеч от слънцето и небето. – Не се тревожи. Просто бъди добро момче, следвай ме и всичко ще бъде наред.

Рей кипна. Не за пръв път си представи как увива ръце около крехкия ѝ, подобен на пилешки, врат и стиска, докато не го чупи.

Не още. Още имаше нужда от нея, за да държи дракона под контрол. По-късно. Щеше да го направи след нападението.

Тунелите се свиха като гърло на бутилка, преди да стигнат до по-широка пещера. Леденосини сталактити висяха от тавана на пещерата. Макар да не му се искаше да го признае, в това място имаше някаква неземна красота. В центъра се намираше малко огнище; тухлите лежаха една върху друга, образувайки кръг около студена купчина пепел. Напукани хартиени сфери, покрити със странни символи, бяха пръснати по земята. Някои бяха напълно смачкани; други бяха пропукани в средата и от тях се сипеха пепел и кости.

– Какво е това? – Рей спря пред голям изкоп – лисича дупка, запълнена с още пепел. Покрай изкопа блестяха жилки левит.

– Една от лабораториите на принцеса Цукими. На пътя си ми. – Инуи го избута настрана, за да може да стигне до стената зад него. Коланът ѝ се раздели на десетина хартиени ръце, които се вкопчиха в един голям камък до стената на пещерата и го задържаха назад.

Чу се тътен. Камъкът се изтърколи настрана, за да разкрие малка ниша. Вътре, едва докосната от светлината на фенера ѝ, лежеше снежнобяла птица с размера на голяма карета.

Рей ахна. Шикигами. Беше оковано за краката към земята. Хартиени пера блестяха под светлината. Така се бе свило, че Рей не можеше да познае каква птица е, знаеше само, че вижда крила, клон и хищни нокти. Шикигамито, също като пещерата, беше красиво по начин, който караше човек да забрави за способността му да унищожи всеки, изпречил се на пътя му.

– Това е едно от създанията на принцесата. Не се лъжи по външния му вид. Макар да прилича на истинско шикигами, то е просто провал. Не се подчинява на никого, дори на Създатели. Принцесата скоро ще се отърве от него. – Инуи сложи ръка върху главата на птицата. Звярът се размърда. Рей улови погледа му. Страхът, който се четеше в очите му, беше толкова човешки, че го накара да направи крачка назад.

Сенки рисуваха чудовищни образи по лицето на Инуи. Хартиените ръце се носеха покрай нея, всяка от тях сочеше към Рей.

– Има промяна в плана.

Окото на Рей трепна. Тя го правеше отново. Решаваше нещо и не му казваше за това, като очакваше той да играе по свирката ѝ.

– Не, няма. Няма промяна в плана, защото *аз* решавам какъв е планът!

Устата на Инуи се изви в радостна усмивка. Смахът ѝ закърня по стените.

– Момченце, закъде щеше да си без мен? Можеше ли да нападнеш „Мидори“? Можеше ли да уловиш шикигамито след това? Ако не се бях намесила, тези стражи щяха да открият дракона. Твоят приятел Нао щеше да те издаде и в момента главата ти щеше да бъде забита на кол.

Рей трепереше от ярост. Не можеше да си спомни някога да е изпитвал подобен гняв – нажежена ярост, която заплашваше да го ослепи.

– Доста си ми задължен, не мислиш ли? – продължи Инуи нехайно. – Рискувах всичко, за да измисля този план. Ако не бях аз, вие с принц Угецу щяхте да седите някъде, да си клатите краката и само да си *мечтаете* за смъртта на принцеса Цукими. След всичко, което направих за теб, смея да кажа, че и ти можеш да направиш нещо мънишко за мен.

Хиляди грозни мисли изпълниха ума на Рей.

– И какво точно искаш?

Беше грешка да дойде тук. Забравил бе, че да останеш насаме със Създател, е като да си насаме с бесен вълк. Човек никога не знаеше кога може да му се метне към гърлото.

– Драконът – каза Инуи. – Знаеш ли как го държах спокоен през цялото това време? Разбира се, че не знаеш. Не знаеш нищо за Създателите и шикигамитата, нали? – продължи тя, преди Рей да успее да отговори.

Той настръхна.

– Имам връзка с него. Макар умът му да е повреден и духът му да е труден за контролиране, моята кръв е върху ядрото му – обясни тя. – Мой е.

Мой.

При тази дума шикигамито изведнъж подскочи и се оживи. Надигна глава притеснено и опъна веригите в опит да избяга.

– Макар винаги да съм искала шикигами, бях готова да жертвам дракона в името на плана. Обаче сега има нова възможност.

Инуи погледна към птицата с отвращение. Хартиените ѝ ръце дръпнаха веригите на шикигамито, избутвайки го насила до каменната стена.

– Няколко пъти опитвах да се свържа с това тук, но дори и с кръвна връзка то просто не ми се подчинява. Има нещо нередно в ядрото му, нещо липсва. Така че нека направим размяна. Използвай това шикигами за атаката на летния дворец, а аз ще задържа дракона. Ако пуснеш птицата в двореца, гарантирам, че ще причини същото опустошение, което би причинил и драконът. Пак ще можеш да убиеш принцеса Цукими, а аз най-накрая ще имам шикигами, което ми приляга повече. Всички ще бъдат щастливи.

Рей излезе от нишата. Той не знаеше как Създателите получават своите шикигамита, но беше странно, че имперски Създател като Инуи няма свое. Особено когато онзи друг Създател имаше толкова голям и впечатляващ тигър, който да му служи.

– Ако толкова много искаш шикигами, защо не помолиш принцесата си за едно?

Инуи се изкикоти.

– Носи ми се... славата, че ги изразходвам твърде бързо. Принцесата спря да ми дава, след като и петото ми умря. Шикигамитата все пак са толкова *скъпоценни*.

Пет шикигамита... Рей потръпна. Какво ли трябваше да направи човек, за да убие подобни зверове?

– Съвсем естествено е един Създател да иска шикигами. Те ни принадлежат. Бих казала, че не сме истински Създатели, ако нямаме шикигами. – Инуи изтръгна едно перо от крилото на птицата. Шикигамито изграчи от болка и се опита да клъвне очите ѝ, но тя не му обърна внимание, въртейки хартиеното перо между пръстите си, сякаш беше интригуваща играчка.

Рей не можеше да го направи. Търпението му се изчерпа. „Сома“ беше негова, този план беше негов, независимостта щеше да бъде негова... но Инуи щеше да провали всичко. Не можеше да ѝ се вярва.

– Не. – Той направи още една крачка назад, като за малко не се спъна в изкопа в земята, който бе наполовина скрит от пепелта, покриваща пода. Фенерът се залюля в ръцете му, докато Рей се опитваше да запази равновесие.

– Не можеш да откажеш. – Хартиените ръце, които се носеха над главата на Инуи, започнаха да се движат към него. До нея птицата се мятеше и веригата ѝ скърцаше. – Нуждаеш се от мен.

Рей вдигна фенера пред лицето си.

– Не се нуждая от никого. Можеш да гориш в Йоми.

Точно когато хвърли фенера към Инуи и върху една оголена левитена жила, чу звук от счупена верига. Рей не остана да гледа как птицата се освобождава. Той хукна да търси прикритие и падна в лисичата дупка точно когато шикигамито разби тавана на пещерата и отлетя. Миг по-късно светът около него избухна.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

ДЪХЪТ на Курара спря. Забравяйки тренировките си за момент, тя забърза към края на палубата. Ръцете ѝ докоснаха дарумата на врата ѝ. Най-сетне бяха тук. Най-накрая тя щеше да получи своя шанс да се срещне с принцеса Цукими.

Докато „Орихиме“ приближаваше, Курара разбра защо екипажът наричаше Сола-Ил „Гордостта на небесата“. Градът се издигаше върху кръгли плочи, образуващи шест купола, подредени във формата на вишнев цвят. Централният купол беше свързан с околните чрез мостове, извити като дъги. Тънки плочи от перлено стъкло се простираха над града като прозрачна черупка. Навигационни кули, извисяващи се като внушителни парчета слонова кост, пронизваха небето.

Под града съществуваше необитаема джунгла от кабели и шахти: огромни двигатели, които го поддържаха във въздуха. Въртящи се слънчеви панели блестяха като люспи. Оживени вятърни ферми движеха перките си, наподобяващи детски въртележки. Ярки знамена се вееха на вятъра с мотото на града, пламтящо отгоре им: „Небето е тук“.

– Хару... – Курара стисна здраво торбичката, докато се втурваше към предната част на кораба.

Най-накрая успяха.

Внезапната ѝ радост бързо беше заменена от силно чувство на загуба. Не бяха успели. Тя беше успяла. Хару не беше тук, за да види това с нея. Той не беше тук, за да я хване за ръцете и да посочи дъждоуловителите, които блестяха на слънцето, нито пасажа небесни риби в далечината. Нямаше спор за това какво трябва да направят първо – да ядат или да разгледат, нямаше развълнувано бърборене, никакви възторжени писъци.

Въпреки екипажа около нея никога не се бе чувствала по-самотна.

– Всички по местата! – изрева вахтеният.

Членовете на екипажа се разпръснаха, за да приготвят кораба за кацането. С учтиво кимване Химура потупа Курара по рамото, преди да слезе на долния етаж с Акане.

Сега вече наистина беше сама.

Курара стоеше на кърмата, загледана надолу към града. Тук, отвисоко, можеше да види езерата и нивите, пръснатите сгради, скупчени една върху друга като кули, протегнати към слънцето. Жици за кабинков лифт пронизваха небето. Пушекът от фабрики се издигаше във въздуха и се блъсваше в стъклените стени на купола. Приближаваха се.

Имаше толкова много нови гледки. Дори районът около Сола-Ил ѝ беше интересен. В сянката на града се бяха прострели мини, далеч под нея. От разстояние изглеждаха като дълги белези върху напуканата кожа на земята. Военни казарми бяха струпани около мястото, малките им червени покриви бяха единствените пръски цвят на фона на монотонните кафяви колиби и миньорските бараки.

Внезапна експлозия от светлина заслепи очите ѝ, последвана от оглушително „БУМ!“.

Поривът на вятъра я удари толкова силно, че за момент тя си помисли, че някой я е нападнал. Ушите ѝ звънтяха. Корабът се разлюля като лодка по време на буря, когато избликът на светлина обгърна света за миг, преди да избледнее отново в синьото небе.

Курара погледна надолу. Стълбове гъст черен пушек се издигаха от мините. Това, което някога беше поредица от змиеобразни лабиринти, сега се бе превърнало в кратер. Сред казармите и бараките бяха пръснати каменни отломки. От този хаос нагоре се изстреля бял орел, извисявайки се край „Орихиме“.

Шикигами.

Камбаните на кораба започнаха да бият тревога. Слънчевата светлина удряше крилете на шикигамито по начин, който ги караше да блестят като люспи. Всяко перо беше украсено с изящни детайли, извитият му клон завършваше с толкова остър връх, че можеше да пробие стомана. Празните му бели очи излъчваха интелигентност... и жестокост.

Идваше насам.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

НОКТИТЕ на птицата се вкопчиха в борда на кораба. Орелът беше по-едър от кон, устата му бе достатъчно голяма, за да погълне цяло дете. Парапетите изскърцаха и се огънаха под натиска на обгорените му и полусчупени крака. Курара се хвърли на пода точно когато поривът на вятъра от крилете му я връхлетя като топовен изстрел.

Алабастровите му очи приковаха Курара.

Бягай, малката. – Гласът му отекна в главата ѝ, силен, после тих и отново силен, притискайки стените на черепа ѝ, сякаш можеше да разбие главата ѝ с правилната комбинация. Той протегна огромния си, подобен на дънер врат през палубата. Сянката му беше като планина, надвиснала над нея. – *Човеците са гладни. Ядат плътта ти с устата си; изяждат душата ти с очите си. Поглъщат, поглъщат.*

„Орихиме“ се стрелна право надолу, от което стомахът ѝ се преобърна. Курара почувства как всичките ѝ органи подскочиха на няколко сантиметра и краката ѝ се повдигнаха от пода. Корабът се отдръпваше от Сола-Ил, повличайки шикигамито със себе си.

– Курара! Залегни! – Балконската врата се отвори с трясък. Сайо стоеше на върха на стъпалата, хванала голям цилиндричен пистолет като ръчните оръдия, които използваша на „Мидори“, за да изстрелват фойерверки в небето.

Сайо запали фитила и насочи ръчното оръдие към орела. Искри погълнаха фитила. Когато Курара се втурна към стълбите на балкона, орелът се спусна към нея с разперени нокти.

– Огън! – изкрещя Сайо.

Курара запуши ушите си с ръце, когато пламъци избухнаха от дулото на оръдието. Дори от разстояние усещаше как топлината я облизва по гърба. Вълни горещ въздух пулсираха по лицето ѝ. Зад нея орелът изкряска. Горещата хартия издаваше ужасен пукащ звук.

Ядосано, шикигамито отръска горящите си пера, за да предотврати разпространението на пламъците до ядрото му. Буци пепелява хартия се разпръснаха по палубата, изпълвайки въздуха с вонята на дим. С писък птицата се хвърли към Сайо. Курара се втурна нагоре по стълбите на балкона, бутна навигатора вътре и затвори вратата със замах. Шикигамито се удари право в метала, оставяйки вдлъбнатина с размерите на гюле.

– Да тръгваме! – Курара сграбчи ръката на Сайо и побягна.

Корабът кипеше като кошер от трескава дейност. Екипажът се шураше напред-назад, доставяйки барут и гюлета в артилерийските помещения, където оръдията бяха монтирани на пода. Курара забеляза Томое при останалата част от екипажа. Косата ѝ, вързана назад в дълга плитка, се развяваше от една страна на друга, докато тя тъпчеше барут в гладните усти на оръдията.

– Сайо! Мислех, че управляваш кораба. – Томое се ококори, когато ги забеляза.

– Отивам натам. – Сайо се отскубна от ръката на Курара, сякаш не я беше стискала като в менгеме само преди секунди.

– Дим! – извика някой. По даден сигнал мъжете и жените, обслужващи оръдията, натикаха димни цилиндри в дулата, запалиха фитилите и запушиха ушите си с ръце.

Оръдията гръмнаха. Отекващото щракване и откатът на тежката артилерия разтърсиха кораба. Фина сива мъгла изригна в небето.

Орелът се плъзна покрай прозорците през булото от дим и се стрелна към тях.

– Идва насам! – Хората се отдръпнаха точно навреме, преди огромният звяр да забие глава през стената, разкъсвайки илюминаторите и захвърляйки оръдията настрани наскоро на счупено дърво. Вкопчена в борда на кораба, птицата размята главата си из помещението и зашрака с клон към екипажа.

Курара събра офудата си в дълга верига и замахна с нея към шикигамито. Когато орелът сграбчи веригата в устата си, хартията се уви около клюна му и го затвори. Птицата се гърчеше, но тя я държеше здраво, чакайки екипажът да се оттегли. Когато шикигамито издърпа главата си назад, Курара разхлаби намордника и хартията се стрелна обратно до нея, превръщайки се в боен таран, който след това момичето заби в гърдите на птицата. Орелът изпищя и полетя назад.

– Махай се! – Курара вложи цялата си мощ в следващия удар и отново блъсна шикигамито, достатъчно силно, за да откопчи ноктите му от борда на кораба. Преди да падне, главата му се хвърли напред, щракна клюна си около лявата ръка на Курара и я извлече от кораба като червей, изкаран от дупката си.

Томое и Сайо крещяха името ѝ паникьосано.

Клюнът на орела се заби в кожата ѝ. Имаше късмет, че не можеше да усети нищо с тази ръка дори когато костите ѝ се счупиха под натиска и птицата я повлече във въздуха. Усещайки как мускулите на рамото ѝ започват да се разкъсват, Курара затърси къде да се хване със здравата си ръка и пръстите ѝ се вкопчиха в шепа хартиени пера.

Краката ѝ махаха във въздуха, докато орелът я влачеше през небето. Земята беше толкова далеч отдолу, че не можеше да разбере колко време ще отнеме, за да се удари в нея, ако паднеше.

Офудата ѝ се изви край тялото ѝ. Шумоленето на всяко парче хартия отпускате нервите ѝ. Хартийките се протягаха и растяха, сливаха се в едно, за да образуват дълго копие.

„Представи си желязо...“ Оръжието се понесе във въздуха точно над главата ѝ. Курара го насочи към окото на шикигамито и го пусна да лети.

Копието беше добре прицелено. Надавайки писък от болка, орелът отметна глава назад. В следващия момент Курара падаше. Без да губи и секунда, тя призова офудата към себе си. Копието се измъкна от главата на шикигамито и се върна до нея, като се намачкваше в десетки парчета хартия. Подобно на ято малки бели птици, те се събраха на палубата и заеха формата на голяма гъба. Курара се приземи върху офудата си, хартията се наду, за да омекоти падането ѝ.

Момичето се претърколи на палубата. Вятърът блъскаше кораба, въздухът бе натежал от миризмата на барут. Шикигамито се стрелна към нея още веднъж. Докато Курара се надигаше, болната ѝ ръка изведнъж поддаде. Чу се ужасен пукащ звук, когато се счупи под тежестта ѝ.

Тя рязко си пое дъх.

Ръката ѝ се беше откъснала.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

НА няколко крачки от нея онова, което бе останало от горния ѝ крайник, лежеше на палубата и приличаше на изронила се мазилка. Вятърът издуха люспи кожа от вътрешната страна на ръката ѝ подобно на пепел, носеща се във въздуха. Зрението ѝ се замъгли. Не кървеше, макар че не разбираше как беше възможно. Непокътната ѝ ръка стисна ръкава ѝ, улавяйки единствено плат. Ръката ѝ беше на земята пред нея. Нейната ръка. На земята.

Шикигамито изкрещя към нея с издадени нокти. Курара не можеше да помръдне. Знаеше, че трябва да се махне от пътя му, но всичките ѝ крайници отказваха да се движат. В един последен отчаян опит тя измъкна възглавницата от офуда, която я беше спасила от падането, и я превърна в щит, молейки се да е достатъчно здрав, за да издържи удара.

Секунда преди шикигамито да я връхлети, едно бяло замъглено петно го отблъсна. Акане беше увиснала на гърлото на огромния орел, задните ѝ крака се вееха на вятъра, докато птицата извиваше глава назад.

Орелът успя да изтръска Акане от себе си и се хвърли върху нея, като я държеше прикована с един-единствен гигантски нокът. Лисицата започна да вие и да се гърчи, когато клонът на орела прониза опашката ѝ.

– Разсейвай го, Акане! – Химура изскочи на палубата. Офудата му се въртеше около него, хартийките се сляха една с друга и образуваха дълго копие, което той метна към звяра. Когато орелът обърна глава, копието се издигна във въздуха и прониза крилото му с такава сила, че птицата полетя назад и се озова прикована към палубата.

Орелът изпищя. Химура тръгна към него, офудата му танцуваше. Второ копие разкъса другото крило на орела. Хартиени вериги се привързаха към краката му и го дръпнаха.

Птицата се бореше, крилете ѝ плюяха безпомощно по земята. Виковете на орела отекваха в костите на Курара. Очите му бяха широко отворени. Тя разпозна този поглед. Беше го виждала в очите на момчетата войници, когато посещаваха „Мидори“ след първата си битка, изразенията им бяха измъчени от нещата, които бяха видели.

Ти не си луд; ти си уплашен, осъзна момичето. Мисълта беше като мълния, която удари от небесата. Тя разцепи на парчета всичко, което Курара си мислеше, че знае.

Когато Химура се приближи, той драсна с клечка кибрит по парче втвърдена офуда.

– Химура, почакай! – извика тя.

С едно плавно движение Химура хвърли запалената клечка към шикигамито.

Акане отскочи, когато орелът пламна. С последни сили той се хвърли напред, крилете му се късаха под копията. Части от тялото му бяха почернели като сажди и се ронеха с всяко пляскане на крилете. Пера и кожа се разпадаха, разкривайки кухите части на тялото му. Краката му се счупиха под собствената му тежест.

Бягай, малката, бягай!

Курара гледаше ужасена, докато шикигамито се гърчеше на палубата. Защо ѝ казваше да бяга? Та нали то беше в опасност.

Копията на Химура пак се издигнаха във въздуха, готови за нова атака.

Бягай, преди да са...

Копията пронизаха гърдите му, прерязвайки нишките, които обвързваха тялото на шикигамито към ядрото му.

Като кукла със срязани конци орелът се строполи на палубата и остана да лежи там неподвижно. Химура вдигна единия си крак и стъпка с ботуша си пламъците, преди да са достигнали до ядрото. Когато и последното пламъче угасна, той се обърна и закричи към Курара.

– Стой настрана! – Тя заотстъпва назад, притискайки се още по-силно в парапета. Химура не можеше да я види така. Без ръка. Без кръв.

– Какво стана? – Той забърза напред, офудата подсвиркуваше около ушите му от загриженост. – Ранена ли си?

Имаше много случаи на „Мидори“, когато на Курара ѝ се бе искало да пропълзи в някоя дупка и да се скрие. Нито един от тях не можеше да се сравни с начина, по който се чувстваше сега.

На крачка от нея Химура рязко спря. Погледът му падна върху откъснатата ѝ ръка, а след това върху самата Курара, която стискаше празния плат на ръкава си.

– Не знам как стана! Не знам какво да правя! – Лицето ѝ пламна от срам. Това получаваше, задето пазеше тайни –

задето излъга, когато каза, че е добре. Мадам Ито винаги казваше, че на малките момиченца, които лъжат, им режат езика на петото ниво в Йоми. Може би губеха и ръцете си.

Химура клекна до нея и вдигна празния ѝ ръкав, за да види останалото от ръката ѝ. Курара потръпна и се опита да го отблъсне, но той я спря и продължи да вдига плата.

При извивката на рамото ѝ кожата изглеждаше съвсем нормална, но надолу към лакътя ѝ ставаше все по-бяла и по-бяла, докато не стигнеше до чукачето на ръката ѝ. В края на лакътя ѝ, където крайникът беше откъснат, плътта беше с цвят и текстура на напукана мазилка.

Хартия. Тя беше направена от хартия.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

ПРЪСТИТЕ на Химура трепереха. Той пусна ръкава, сякаш платът го беше изгорил.

Курара го отблъсна, преви се надве и повърна на палубата. Странно, гледката му донесе миг облекчение. Докато не си спомни приятеля на Курара и мрежата от хартиени органи в иначе кухото му тяло, хартиения му стомах, пълен с жлъчка.

– И ти ли си шикигами?

Това не беше възможно. Приятелят ѝ беше различен, но Курара можеше да използва офуда, влизаше в битки, имаше собствено мнение, страхове и надежди, беше просто съвсем... съвсем като човек.

В гърдите му бушуваше някакво чувство, но той не го разпозна като паника, докато не чу Курара да си поема рязко дъх. Звукът го накара да дойде на себе си.

Трябваше да овладее емоциите си. Трябваше да направи нещо, преди някой друг да разбере.

Химура ѝ помогна да стане.

– Направи си ръка. Знаеш как.

В него вилнееше буря. Офудата му беше бурна вихрушка, която се въртеше около тялото му.

Курара събра своята офуда, за да си направи нова ръка. Тя се намести във вдлъбнатината на лакътя ѝ и девойката я привърза там, като уви още офуда на лента около ставата. Очевидно беше направена от хартия, цветът на останалата част от кожата не се беше прехвърлил върху новооформения ѝ крайник, но беше по-добре от нищо.

Химура си проправи път до мястото, където лежеше счупената ѝ ръка.

Преди някой друг да успее да види, той я стъпка и от нея останаха само късчета хартия, разпръснати от вятъра.

Веднага след като я унищожи, се върна отново при Курара.

– Химура – каза тя толкова тихо, че едва се чу от вятъра. Той нямаше представа каква гримаса е направил, но знаеше как се чувства – излъган, измамен и унижен, докато всичко, което си мислеше, че знае, се разпадаше край него.

Господарю, добре ли си? – Акане пристигна с подскочане на палубата.

– Акане, ти знаеше ли за това? – сопна ѝ се той.

Лисицата спря рязко, разпознавайки гнева в гласа му.

Господарю?

Едното му слепоочие започваше да пулсира. И Акане ли го лъжеше? Нарочно ли се правеше на глупава? Не, това не беше възможно. Едно шикигами не може да излъже своя господар, както не може да не се подчини на заповед.

Той хвана китката на Курара. Здравата. Онази, която изглеждаше така, сякаш принадлежеше на човек.

– Да вървим. – Повлече я към вътрешността на кораба.

Под палубата Химура беше посрещнат от жужене – кипеше трескава дейност. Хората от екипажа се щураха насам-натам изнервени, но облекчени. Въпреки работата, която оставаше да свършат, във въздуха витаеше празнично настроение.

– Господин Химура! Неочакван, но успешен лов! – Провикнаха се хората, когато го видяха да влиза в коридора.

– Още едно ядро! А дори не бяхме подготвени да се сблъскаме с шикигами! Ние сме най-добрите ловци на света!

Тяхната радост само помрачи настроението на Химура още повече.

– Госпожице Курара, сърцето ми спря, когато ви измъкнаха от кораба така! Добре ли сте? Изглеждате бледа – попита някой.

Тя наистина изглеждаше бледа. Всъщност изглеждаше така, сякаш силен порив на вятъра щеше да я прекатури. Химура сложи ръка на рамото ѝ и го стисна.

– Просто се престара малко. Има нужда от почивка. – Успокои притеснените и издърпа Курара нататък.

Екипажът набързо забиваше дъски над дупките в корпуса и покриваше с брезент резките от нокти по стената.

Заети като пчелички. – Лисицата наблюдаваше хората, докато работеха. В нейните очи всичко беше твърде интересно, за да бъде пренебрегнато. Сигурно бе изтощително да си толкова постоянно весел, но пък Химура

предполагаше, че шикигамитата не се изморяват по същия начин като хората.

Тогава защо Курара изглеждаше така, сякаш аха да припадне?

Стигнаха до каютата му, без никой друг да ги спре. Курара не го изчака да извади футона. Почти се срина в единия ъгъл на стаята, използвайки стената, за да се подпре.

– Какво става? – Звучеше като че ли бълнуваше, обзета от нещо средно между паника и изтощение.

– Не знам. – Химура не беше осъзнал колко е напрегнат, докато не му се наложи с усилие да отвори челюстите си, за да проговори.

– Тогава защо си толкова ядосан?

Ноктите му се забиха в кожата на дланите. Беше смятал Курара за Създател. Беше мислил, че са еднакви. Беше го грижа за нея.

Какъв глупак, изсмя му се тъничко гласче. *Как може да не забележиш, че е шикигами?*

– Лъгала ли си ме? През цялото това време?

– Разбира се, че не! Не знаех – проплака тя.

– Как може да *не си* знаела? – Химура усети, че гневът му се усилва. – Това е твоето тяло, нали? Да не се опитваш да ми кажеш, че никога през целия ти живот не ти е текла кръв? Не си се порязвала с кухненски нож? Никога не си се сбивала с някого? Ами кръвта ти на всяка луна?

– Мадам Ито каза, че просто късно ще разцъфна! – Бузите на Курара поруменияха.

Химура съвсем се обърка. Не беше ли това изчервяване доказателство за кръв, която бързо нахлуваше в лицето ѝ? Ако се опиташе, щеше ли да успее да се убеди, че просто си е въобразил всичко? Че Курара все пак наистина е човек?

Не, истината беше сила. Той никога не я игнорираше, независимо колко изкушен се чувстваше да го направи.

– Разбира се, че съм имала наранявания досега – говореше Курара, а гласът ѝ ставаше все по-истеричен. – Но само синини, удари и някоя мъничка драскотина. Не ми беше позволено да се доближавам до ножовете. Никога не съм се порязвала сериозно! Може би за теб това е странно, но е истина!

Тя лъже. Едно беше да не знае нищо за приятеля си, но как можеше да не знае нищо за себе си?

Но пък, като се замислеше, какво знаеше той самият всъщност за шикигамитата? Само малкото, което родителите му му бяха разказали, и нещата, които бе прочел в книги от черния пазар. Книги, които можеше да са фалшиви. Или грешни. Единствената надеждна информация беше в библиотеката на принцеса Цукими. Само тя щеше да знае със сигурност какво е Курара.

Изпълни го силен гняв. Защо на принцесата бе позволено да знае, а на него – не? Той беше Създател – това знание принадлежеше на предците му, на неговите хора – и все пак знаеше по-малко от човек, който приемаше неговия живот като хоби. Той знаеше по-малко, защото принцеса Цукими държеше това знание заключено далеч от него.

„Много отдавна... сме били къде-къде повече от това, което сме сега.“

Само ако беше успял да открадне книгите на принцеса Цукими... никога нямаше да бъде свърен неподготвен по този начин.

– Аз... трябва да се погрижа за други неща – измърмори той през стиснати зъби. Колкото и да беше трудно, старателно потисна неудовлетворението си. – Ще обсъдим това по-късно.

Веднага щом излезе от каютата си, Химура заби юмрук в стената. Той мразеше всичко това. Мразеше да не знае. Мразеше чувството, че има тайни, от които той не е част.

Господарю. – Шикигамито побутна опакото на ръката му.

– Млъкни, Акане. – Той не беше в настроение.

Корабът се разтресе. „Орихиме“ отново се движеше. От прозореца Химура наблюдаваше, докато приближаваха доковете на Сола-Ил. Врати в дъното на града се отвориха като зейнала уста и „Орихиме“ се понесе през входа в дълъг метален тунел.

Пристанището беше пълно с кораби. Прелитането над тях беше като прелитане над кутия с блестящи бижута.

Мъже в ярки цветни якета насочваха кораба към място за акостиране. „Орихиме“ потръпна, докато се спускаше, като най-накрая спря рязко на площадката за кацане. Две големи кули от скелета се изтъркаляха към тях, застопорявайки кораба на място. Работници в сини униформи помогнаха за закотвянето на „Орихиме“. Отгоре патрулираха стражи в яркозлатисто и синьо и от време на време надничаха надолу към пода на дока като бързи врабчета. Акане го побутна по бедрото.

Кутрето заспа. *Не исках да го смаже*.

От челюстите ѝ висеше торбичка. Тази, която Курара винаги държеше вързана за обито си, тази, която съдържаше ядрото на нейния приятел.

Химура го взе. Ядрото беше по-тежко, отколкото си спомняше. Той го извади от торбичката. Хартията беше

твърда, но деликатна като черупка, леко вдлъбната там, където някои от кървавите символи бяха размазани.

Това се съдържаше и вътре в Курара. Вътре в Акане. Те нямаха сърца, а само топка хартия, която определяше кои са и какво харесват. Те не бяха *истински* хора.

– Химура! – повика го Сакурай.

Химура вдигна рязко глава и видя, че капитанът върви към него. Той не си губеше времето с поздрави.

– Трябва да обсъдим ремонтните работи. – Усмивката му беше опъната като тетива на лък. – Нещата не изглеждат добре. Поне можем да продадем ядрото на орела.

Разбира се, помисли си Химура. Все пак те бяха ловци. Сведе поглед към ядрото на Хару. Колко ли, зачуди се той, струваше това?

Господарю?

– Стой тук, Акане – нареди той на лисицата. Преди да се обърне, за да последва Сакурай, пхна ядрото обратно в торбичката и завърза връзките към своето оби. – Ще задържа това.

Акане го наблюдаваше как се отдалечава. Ако Химура не я познаваше, щеше да си помисли, че лисицата не одобрява действията му.

Няма значение, напомни си той. *Едно шикигами трябва единствено да се подчинява.*

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

ЛЕК вятър погали страните на Курара. Тя примигна, за да премахне песъчинките от очите си. Светът наоколо ѝ беше мъгляв като недовършена картина, очертанията му се размазваха и цветовете се сливаха. Къде беше? Курара усети как отговорът се промъква покрай ъглите на паметта ѝ, където не можеше да го достигне.

Огледа се от своето място на ръба на дървена веранда. Зад нея плъзгащи се хартиени врати стояха отворени към празна стая. Пред нея се простираше добре поддържана градина. Лунната светлина блещукаше над малко езерце, докато хартиените риби лениво си проправяха път под повърхността. Небето отгоре беше с цвета на мастило. Анемични облаци се разстилаха по него, докато то ръсеше сняг като пудра захар и покриваше градината със скреж.

– Аки...

Някакъв глас я викаше, мил и все пак непознат. Гърдите я заболяха като от рана. Не знаеше защо, а от незнанието я болеше още повече.

– Аки. – Някой докосна рамото ѝ.

Курара се обърна, за да види момче на нейната възраст, коленичило до нея.

– По-добре ли се чувстваш, Аки?

Тя примигна.

– Хару?

– Това ли искаш наистина? – попита той.

Курара не знаеше за какво говори. Беше минало толкова време, откакто го бе виждала наяве. Искаше просто да го прегърне, но когато се опита, откри, че не може да помръдне.

Вместо това устните ѝ се отвориха. Сякаш някой друг контролираше тялото ѝ. Следните думи се изтърколиха от устата ѝ:

– Мислих за това. Съжалявам, че те оставям, но не виждам друг начин. – Тя взе ръката му. Беше топла, сякаш във вените му наистина течеше кръв. Пръстите му нежно докоснаха нейните.

– Ако го направиш, вече няма да бъдеш Аки. Ще забравиш всичко.

Стаята започваше да се замъглява.

– Знам – каза Курара, докато звездите започнаха да се сливат в едно. – И съжалявам.

Курара се стресна и се събуди. Докато светът идваше на фокус, дишането ѝ се успокои и тя осъзна, че се намира в каютата на Химура.

Изправи се. Беше изморена. Главата я болеше.

Какво бе видяла току-що? Имаше чувството, че е нещо повече от сън, по-лошо от кошмар.

Шикигами..., спомни си тя. *Нападна ни шикигами и после аз...*

Цялото ѝ тяло се разтрепери, когато сведе поглед. Лявата ѝ ръка беше бяла като хартия и въпреки това толкова солидна и силна, сякаш бе създадена от истинска плът и от истински кости. Пръстите на дясната ѝ ръка трепереха.

Аз също съм шикигами.

Но какво значеше това? Хиляди въпроси се завъртяха из ума ѝ едновременно. Пое си дълбоко дъх. Дали само си представяше, че дробовете ѝ се пълнят с въздух? Стомахът ѝ се сви. Дали само си представяше това чувство в стомаха? Не знаеше. Не можеше да мисли за нищо друго освен за облака от страх, който се бе настанил в ума ѝ.

Лакътят ѝ бутна купчина книги и ги прекатури на пода. Вратата се отвори и Акане изтопурка в стаята, понесла черна ръкавица в устата си.

Кутрето е будно! – Звучеше все така весело както винаги. Сякаш Курара не губеше бавно разсъдък си. Лисицата остави ръкавицата на татамито, грейнала от гордост. – *Сложи я! Акане я намери за теб!*

Курара взе ръкавицата. Материалът беше плътен, но мек, направен от някаква животинска кожа. Когато я сложи, стигаше малко над лакътя ѝ.

Трябваше да пазят това в тайна. Никой не биваше да разбира. Ако екипажът научеше, че тя е шикигами, щяха да... ами не знаеше какво щяха да направят, но и не искаше да разбира. Химура ли щеше да стане неин господар? Ако не, щеше ли след време да изгуби разсъдъка си? Щяха ли същите хора, които я поздравяваха сутрин и ѝ се усмихваха, когато се разминаваха в коридора, да изтръгнат ядрото от гърдите ѝ?

Аз съм лотос, каза си, докато блъскането на сърцето ѝ бумтеше в ушите ѝ. Аз съм лотос над водата. Мрачният свят отдолу не ми влияе. Аз съм лотос, лотос, лотос.

– Акане. – Тя присви крака към гърдите си. Всичко това ѝ идваше в повече. – Помогни ми!

Седнала до нея, Акане потри хартиеното си лице в бузата ѝ.

Не плачи, кутренце. Спокойно, не плачи.

Курара не можеше да се сдържи. Не се бе чувствала толкова съсипана, откакто загуби Хару. Беше уплашена. Всичко, което си мислеше, че знае, беше унищожено и тя нямаше представа как да се справи с това или какво да прави оттук насетне.

– Какво ми има?

Нищо – отвърна лисицата. – Кутрето е като Акане.

„Шикигамитата нямат собствена воля“, бе казал Химура, но сега Курара беше убедена, че това не може да е истина.

Акане беше тук и я утешаваше, защото тя бе мила и добра и много повече от онова, за което Химура я смяташе. Шикигамитата имаха свои собствени желания, свои собствени характери – те не бяха просто предмети. Тя беше шикигами и въпреки това отчаяно искаше да спаси Хару, да стане по-добра в боравенето си с офуда, да изследва света. Да намери онова неуловимо място, което някога бе наричала дом, и всички забравени спомени, свързани с него.

Никой не ѝ бе нареждал да се чувства така. Всичко, което изпитваше и в което вярваше, нейните мисли, нейната индивидуалност, всичко ѝ принадлежеше. Те не бяха нещо, написано с кръв от някой отдавна умрял Създател. Ноктите се впиха в ръката ѝ, докато се появиха червени следи, но когато най-накрая пробиха кожата, въпреки че следите останаха, на повърхността не изби кръв.

Курара бързо извърна поглед. Огледа книгите из стаята. Може би те съдържаха отговорите на въпросите ѝ, но от друга страна, всичко, което Химура знаеше за шикигамитата, беше дошло от тях, а той не бе заподозрял нищо за нея или за Хару. Какво знаеше наистина? На какво можеха да я научат тези книги, което да не е лъжа?

– Защо съм толкова различна?

Акане не отговори. Вместо това започна да си тананика една позната песен. *Умираща звезда падна от небесата и от тази звезда порасна дърво.*

Курара позволи на песничката да я изпълни. Тя беше шикигами. Не беше човек. Не беше наземничка или сорабито, а създание, направено от хартия. Реалността на тази мисъл потъна като камък до дъното на същността ѝ. Може би не беше толкова лошо. Все пак това просто означаваше, че е като Хару.

Ръцете ѝ се пресегнаха към ядрото му. Стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че то не е там.

Торбичката на Хару я нямаше.

С притеснен вик тя опипа корема, тялото си от двете страни и после краката си. Започна да се бори със закопчалките на своето оби, издърпвайки го така, че кимоното ѝ се разтвори. Скочи на крака и започна да рови в купчините книги и да ги хвърля настрани.

Хару беше изчезнал. Ядрото му липсваше. Ами ако го бе изпуснала? Не, никога не би била толкова невнимателна, но... всичко случило се беше много хаотично. Ако ядрото се беше изплъзнало, тя изобщо нямаше да забележи. Какво щеше да прави, ако го бе изгубила? Как можеше да бъде толкова глупава?

– Хару! Къде е Хару?

Изражението на лисицата стана непроницаемо.

Акане даде твоя приятел на господаря, за да го пази.

Вълна на облекчение заля Курара и коленете ѝ омекнаха. Тя се смъкна на пода, паниката ѝ започна да утихва. Ръката ѝ се отпусна върху колието, върху дарумата, която Химура бе направил за нея.

Слава богу. Хару беше в безопасност с Химура. Тя не знаеше какво щеше да прави, ако го бе изгубила.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

КУРАРА едва успяваше да чуе мислите си заради шума от ремонтните дейности. Чукове удряха по корпуса на кораба – постоянен ритъм, който се бе превърнал във фонова симфония на живота на „Орихиме“.

Част от нея се чувстваше виновна, че не помага, но в момента имаше по-належащи грижи. Искаше да намери Химура, за да може да си върне Хару и да планират аудиенцията си при принцеса Цукими, но също така искаше да поговорят.

Не можеше да си спомни всичко от разговора си с него, но помнеше, че той беше разстроен. Не можеше да го вини. Курара си спомни момента, в който тя бе разбрала за Хару. Откритието, че той е шикигами, я нарани – не защото не беше човек, а защото имаше чувството, че не ѝ е вярвал достатъчно, за да ѝ каже истината; че може би двамата не са били толкова близки, колкото бе смятала.

Беше се почувствала като глупачка.

Сега Курара можеше да разбере как вероятно се бе чувствал Хару в последните си мигове. Независимо дали беше съзнавал, че е шикигами, или не, тя знаеше, че никога не е имал намерение да я нарани. Само да успееше да убеди Химура в същото и за себе си.

Курара тръгна по коридорите, покрити с отломки, покрай скърцащи скелета и дълги резки в стените. Подаде глава в трапезарията и няколко пъти се върна до каютата му, но Химура беше изчезнал. Работниците на палубата, които разпитваше, докато бързаха покрай нея, не знаеха къде е отишъл. Сякаш Химура се бе превърнал във фантом, изчезнал от погледите на всички. Дори Акане не знаеше къде е отишъл господарят ѝ.

– Той каза ли ти нещо? – попита тя лисицата.

Акане поклати глава, докато подтичваше до нея.

След като претърси целия кораб, Курара се озова пред каютата на капитана. Вратата беше отворена и можеше да чуе Сакурай, потънал в разговор.

– Колко далеч можем да отидем с наличното? – Звучеше по-сериозен, отколкото Курара го беше чувала досега. Седеше до бюрото си с гръб към прозореца, лицето му бе скрито в сянка.

– До следващия небесен град. – Гласът на Сайо долетя от вътрешността на стаята.

– А корабът?

Томое прегледа бележките в ръцете си, застанала с гръб към вратата.

– Бих казала най-много два дни, докато заменим всички парапети. Корпусът и други части на кораба може би ще отнемат седмица. Проблемът е, че нямаме много пари. Всъщност, след като презаредихме цялата храна и горивото, които онзи офицер открадна от нас по време на „инспекцията“ си, бих казала, че сме направо разорени.

Точно в този момент Сакурай забеляза Курара на прага. Усмихна се и ѝ махна да влезе.

– Госпожице Курара! Чух, че сте била ранена по време на борбата. Как сте сега?

Курара отвори вратата докрай и пристъпи вътре. Томое и Сайо се обърнаха да я погледнат.

Те не знаеха каква е тя. Как биха могли? Хартиената ѝ ръка беше покрита. Курара изглеждаше точно като човек. Освен това се държеше и звучеше като такъв. Нямаше причина някой да подозира, че нещо не е наред, и все пак, когато погледите им се спряха на нея, тя почувства, че сякаш се движи по много внимателно опънато въже, което всеки момент може да се скъса.

Не ставай смешна! Всичко е в главата ти, скара се мислено на себе си. Върна се на настоящия си проблем, преглътна твърдата буца в гърлото си и попита:

– Да сте виждали Химура?

Сакурай сви рамене.

– Всъщност току-що си тръгна. И то доста забързано. Никога не съм смятал, че е голям почитател на фестивалите, но излетя оттук като ускоряващ кохан.

Акане издаде звук, сякаш това, че е била оставена на кораба, беше чисто и просто жестоко предателство. Курара прехапа устната си. Точно сега ли намери да изчезне Химура!

– *Както и да е* – прочисти шумно гърлото си Сайо, – трябва да купим още гориво. Може да имаме достатъчно, за да стигнем до следващия небесен град, но изобщо няма да ни стигне до Голямото течение.

– Е, поне имаме какво да продадем. – Сакурай бръкна в едно чекмедже на бюрото си и извади ядрото на шикигамито. На орела, който ги бе нападнал. – Томое, ти познаваш града добре. Къде е най-близкият военен пост?

– Има Служба на патриотите в хранителния район – отвърна тя.

– Добре. Вземи му добри пари.

– Ще продадете ядрото? – Курара си пое рязко въздух.

Сайо я погледна така, сякаш ѝ бе поникнала втора глава.

– Ние сме ловци, ако не си забравила.

Курара го знаеше, разбира се, но всичко вече ѝ се струваше различно. Колко пари получаваха за едно ядро? Каква беше цената на една душа?

– Да, разбира се – изграчи тя. Не можеше да се сърди на екипажа. Те ѝ бяха казали с какво се занимават и тя нямаше проблем с това, повтаряше си, че има разлика между Хару и Акане и чудовищата, които нападаха хора. Повтаряше си, че шикигамитата, които ловуваха, така или иначе, не можеха да бъдат спасени.

Дори и да беше истина, съдбата им беше тъжна и жалка.

Сакурай махна с ръка.

– Свободни сте.

С натежали рамене Курара последва останалите извън каютата.

– Ей, Курара. – Томое я хвана, преди да е успяла да си тръгне. – Искаш ли да дойдеш с мен до Службата на патриотите?

Тя поклати глава. Откакто беше напуснала „Мидори“, Курара никога не бе имала приятна среща с военните, а Службата на патриотите беше просто надутото име за място, на което мъже се занимаваха с цялата документация на империята. Щеше да бъде пълно с войници. Освен това тя имаше по-важни неща, за които да се тревожи.

– Първо трябва да говоря с Химура. – В ума ѝ нямаше място за нищо друго.

Томое сви рамене.

– Добре, но никога не си празнувала Фестивала на Седмата звезда, нали? Знам, че всичко ти изглежда мрачно и обречено, но трябва да разпуснеш, иначе ще посивееш, преди да станеш на трийсет! Защо да не отидем всички заедно? И ти ще участваш, нали, Сайо? – подвикна тя на Сайо, която ги подмина.

И Акане! – Лисицата заподскача нагоре-надолу.

– Разбира се, как някой би могъл да те забрави, Акане? – Томое се наведе, за да я погали по главата.

Шикигамитата не са домашни любимци! – искаше да викне Курара. Ядът ѝ беше толкова силен и внезапен, че я хвана неподготвена. Откъде идваше целият този гняв? С всеки дъх тя усещаше как натежава в дробовете ѝ, увива се около гърлото ѝ като лиани, които заплашваха да я удушат.

На фестивала ще има храна! И фойерверки! И забавни игри! – От вълнение езикът на Акане увисна между зъбите ѝ.

Сайо изсумтя.

– Не сме деца. Защо някой би се вълнувал от някакъв глупав фестивал?

Всички тези приказки за фестивали и веселби караха онова неприятно чувство в гърдите на Курара да расте. Всичко беше толкова банално. Имаше хиляди неща, по-важни от някакъв си фестивал. Летният дворец на принцеса Цукими беше наблизо. Химура бе изчезнал. Тя беше шикигами. Тя беше шикигами. Тя беше шикигами.

– Вие двете отидете – успя да изрече през стиснати зъби.

– Но...

– Имам по-важни неща за вършене!

В момента, в който го изрече, веднага съжали. Томое направи рязка стъпка назад, като се ококори. Сайо я гледаше гневно.

– Ей, *наземничке!* Не си изкарвай лошото настроение на Томое!

– С-съжالياвам... – измърморвайки извинението, Курара бързо се завъртя на пета. Акане заподскача след нея.

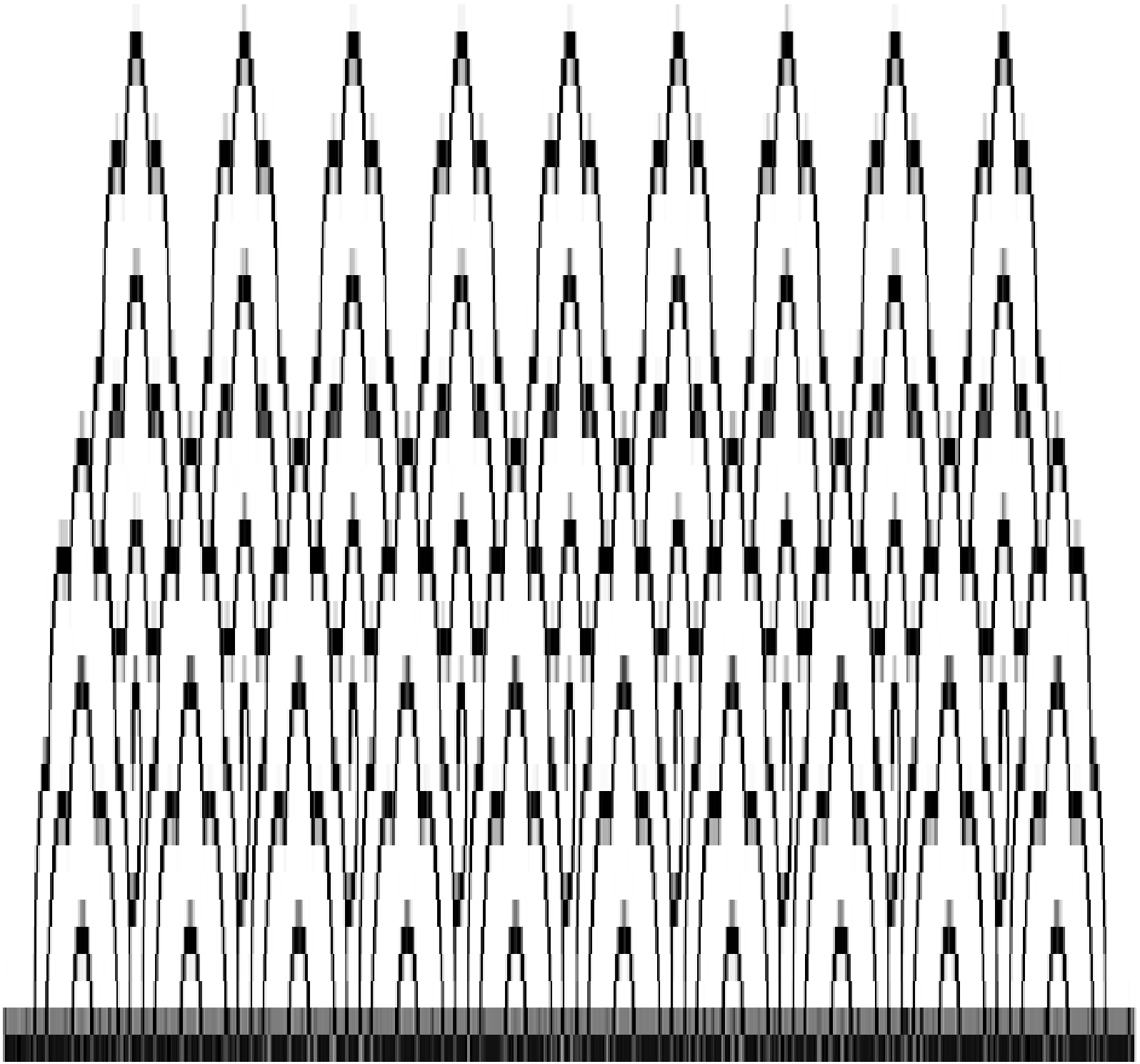
– Какво ѝ става? – чу тя Сайо да изръмжава, докато бързо се отдалечаваше от покоите на Сакурай.

– Няма нищо. Явно ще бъдем само двете – отвърна Томое.

– Никога не съм казвала...

– О, хайде! Ще бъде романтично! Изчакай ме тук! Като приключа, ще се върна до кораба и после можем заедно да отидем на...

Курара ускори крачка, докато вече не ги чуваше. Просто трябваше да намери Химура. След това всичко щеше да бъде наред.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Не ходи по земята,
ти принадлежиш на облаците и небето;
земята е нечиста,
а очите на небесата
не търпят замърсяване.*

от „Тринайсетте предписания на Теньо“,
религиозен текст на сорабито

ПЕЩЕРАТА беше взривена. Когато Рей най-накрая вдигна глава, за да надникне от лисичата дупка, всичко, което намери, бяха тлеещи камъни и отвор в тавана на пещерата, толкова голям, че изглеждаше, сякаш юмрук на гигант бе разбил върха.

Измъкна се от дупката и се изправи на крака. В ушите му отекна силен звън. Огледа се.

Камъни и парчета левит лежаха разпръснати навсякъде върху легло от пепел. Препъвайки се, Рей си проправи път към малката ниша, където беше оковано шикигамито.

Въпреки светлината, струяща от тавана, беше трудно да се различи нещо. Стените бяха пропаднали, запълвайки нишата с камъни. Ако Инуи не беше взривена, бе заровена под отломките.

Тих смях забълбука в гърлото му. Ушите му все още бучаха. Рей се остави да рухне върху скалите, кикотът му се превърна в гръмогласен смях, от който го свиваше коремът.

Беше убил Създател и бе оцелял. Беше я изгорил, смачкал, разбил на парчета. *Прав ти път!* – помисли си. Дъртата вещица беше заслужила всичко, което получи. Така ѝ се падаше, задето бе опитала да използва „Сома“. Задето бе опитала да използва *него*. Това се случваше с хората, които се осмеляваха да застанат на пътя му.

Ами ако принц Угецу разбере? Мисълта мина през ума на Рей за момент. Инуи беше онази, която помогна за уреждането на сделката между Рей и принца. Дъртата вещица несъмнено беше докладвала всичко, което Рей бе казал и направил. Ами ако принцът приемеше смъртта на Инуи като знак за предателство?

Десетки тревоги загризаха съзнанието на Рей, преди той бързо да ги пропъди. Е, в такъв случай, предположи той, ще е по-добре да се погрижи принцеса Цукими наистина да умре.

Звънът заглъхна, когато излезе от мините. Земята не беше красива гледка – дълги пукнатини бяха разкъсали повърхността, миньорските колиби и части от оборудването бяха унищожени, отломките бяха разпръснати в перфектен кръг около мястото на експлозията. Рей намери кохана, който бе използвала Инуи, за да ги откара до мините. Все още беше цял. Той го изправи и потегли обратно към града.

Рей се беше поуспокоил, когато се върна на Сола-Ил. Улиците гъмжаха от разговори за внезапното появяване на шикигамито. Свободата му бе траяла едва няколко минути, преди то да бъде изгорено от ловци.

Ама че късмет. Истеричен смях заплашваше отново да спре дъха на Рей. Дрехите му бяха обгорени. Сърцето му биеше лудо. Но боговете днес му се усмихваха.

Хубаво беше да си жив. Да си у дома. Рей спря за момент, за да вдиша рециклирания въздух и да се полюбува на града си.

Куполите се простираха над целия град и регулираха температурата и атмосферата, така че през лятото беше хладно и бе топло дори през зимата. Построени една върху друга сгради се редяха по пътя, като всяко ниво беше издигнато толкова безразборно върху предишното, че някои части стърчаха или опасно се накланяха. По всички правила дори лек ветрец трябваше да ги събори, но въпреки това те стояха на мястото си, противопоставяйки се на гравитацията, и растяха нагоре, сякаш достигането на куполообразния таван на града беше предизвикателство, с което смятаха да се справят. Цветя цъфтяха по балконите, разливаха се по стените от дърво в килим от яркооранжево, наситено лилаво и изгарящо червено. На стълбове между сградите беше проснато току-що изпрано пране, което се вееше на слънцето.

Как само го изпълваше с гордост този град.

Той тръгна покрай огромните дъждоуловители и се насочи към центъра. След като Инуи вече не беше част от

картинката, мислите му се върнаха към покушението. Най-накрая можеше да осъществи плана точно както желаше.

Военната полиция беше в пълен състав в случай на проблеми и Рей ускори крачка. Лесно бе да изчезнеш в тълпата. Подобно на вълнуващото се море, центърът представляваше непрекъснато променящ се лабиринт от магазини и улични сергии. Пеещ уличен търговец сочеше къде може да се купи разнообразие от екзотични небесни риби. До него големи плакати, разпръснати по стените, пласяха: „Магазинът за чай на мадам Тай – над седемстотин вкуса чай! Късметлийският червен пазар! Днес: рачешко сумо. Минимален залог от двайсет ко“.

Рей се опитваше да не докосва никого, докато се провираше с усилие през тълпите. Пазарът беше пълен с търговци от цялата империя – не само сорабито, но и северняци с подправки от далечните колонии и с вълна от Изтока. Наземниците тичаха наоколо като плъхове. Улиците воняха от тях.

В един тих ъгъл на центъра, далеч от шума и суетата, се намираше паянтова работилница с дебели сини прозорци. Някой се беше облегал на провисналата врата. За случайния наблюдател той беше съвсем обикновен, но бе точно човекът, когото Рей искаше да види.

– Юзо. – Той се приближи до работилницата. – Всичко готово ли е?

– Засега транспортирахме дракона до един от складовете. Извадихме звяра от сандъка му и го оковахме.

Мъжът кимна отсечено и му подаде регистъра на корабите, акостирали в градското пристанище през последната седмица. Без Нао или „Хишаку“ на Рей и хората му щеше да се наложи да избягат с някой от корабите в дока. Рей взе документа, като отдели миг да огледа набързо младия мъж.

Когато бе вербувал Юзо, той имаше вид на някого от лудите, които с радост биха се втурнали под дъжд от куршуми за каузата. Сега тъмнолилави кръгове очертаваха хлътналите му очи. Изглеждаше така, сякаш не се бе къпал повече от седмица, а кимоното му беше смакано и покрито с петна.

– Какво има?

Юзо въздъхна и прокара ръка през рядката си коса.

– Нао даде живота си, за да разсее наземниците. Знаеш ли какво се случи след парада? Знаеш ли какво направиха с тялото му, след като беше заловен?

Изражението му стана още по-измъчено.

– Погребаха го! – изрече ядно той. – Погребаха го под пръстта, където птиците не могат да стигнат до душата му!

Той организира тайно всичко, за да ни доведе тук. А виж сега какво се случи с него.

Ех, горкият Нао. Рей щеше да го съжалява повече, ако не беше такъв страхливец. Нао бе избрал съдбата си в момента, в който побягна.

Пристъпвайки напред, Рей хвана Юзо за раменете.

– Точно поради такива причини правим това! Нао заслужаваше много повече и все пак какво са направили тези наземници? Виж как оскверняват мъртвите ни. Дори не могат да оставят душата му да почива в мир! Нао беше един от нас. Той беше приятел! Ето защо не можем да спрем. Защото *те* няма да спрат, докато не смажат духа ни и не ни превърнат в послушни марионетки на империята! Ето защо съществуваме... ето защо съществува „Сома“. Няма да спрем, докато и последният плъх наземник не бъде премахнат от нашия град!

Не можеше да позволи плановете му да бъдат съсипани заради нисък дух. Докато говореше, виждаше как думите му започват да въздействат на мъжа. Юзо кимна, увереността му явно нарасна.

– Впрочем – поколеба се той, когато Рей го пусна – преди няколко часа драконът започна да се бунтува. Не знам докога ще остане спокоен. Имаме нужда Инуи да дойде и да овладее проклетото създание отново!

Рей цъкна с език от раздразнение. Не можеше да каже на Юзо, че Инуи е мъртва – това само щеше да го накара да се паникьоса, – но без дъртата вещица трябваше да действат бързо. Нямаше да бъде от полза, ако драконът започнеше да напада хората му.

От устните му се отрони въздишка на разочарование. Той отвори регистъра. Преглеждайки списъка с кораби, погледът му забеляза познато име. Днес боговете наистина му се усмихваха.

– Складът, в който сте скрили дракона... е точно до летния дворец, нали? – попита Рей.

– Да – потвърди Юзо.

Това беше добре. Вилнеещите шикигамита бяха като разярени бикове. Те винаги атакуваха онова, което беше най-близо до тях.

– Чакай ме тук! – Блъсвайки регистъра в гърдите на Юзо, Рей забърза обратно през центъра и към доковете.

Пристигна точно навреме, за да види как отварят портите. Хората се изсипваха от пристанището и тръгваха по павираните улици. Рей се стрелна през тълпата, оглеждайки всяко преминаващо лице. Тя беше тук. Трябваше да бъде – решението на всичките му проблеми.

Преди да успее да стигне до портите на пристанището, с периферното си зрение той зърна познатото движение на

червена коса. Момичето тръгна от пристанището надолу по главния път.

Боговете наистина го ръководеха.

Сърцето му заби в унисон с крачките му, докато Рей напасваше темпото си според нейното. Колко време беше минало? Тя все още изглеждаше същата, както когато беше напуснала дома си – непокорната ѝ червена коса блестеше на слънцето, бадемовите очи бяха пълни с плам, тантото, което той ѝ бе дал, висеше на кръста ѝ.

Без да знае, че някой върви по петите му, момичето тръгна по улици, от двете страни на които имаше сергии за храна, към голямо сиво имение в горната част на пътя.

Службата на патриотите беше грозна сграда, пълна с грозни хора. Личеше, че не е създадена от сорабито.

Изглеждаше напълно различна от тънките дървени конструкции около нея – затворено имение от скучен сив камък, простиращ се настрани, вместо нагоре като архитектурата на сорабито около него. Статуи на тигри, а не на птици украсяваха входа; черна желязна ограда опасваше територията. Издължените правоъгълни прозорци изглеждаха отблъскващо.

Мъжете, които стояха на пост, носеха черни униформи с високи яки и златни копчета във формата на божури, които блестяха на светлината като очи на демони. Те се втрениха в момичето, когато то се приближи. Разпитваха го по-дълго от обикновено, но в крайна сметка го пуснаха да мине. Макар и не без ехиден коментар и подсмиване.

Забравени от небесата червеи! Рей запази дистанция, представяйки си как забива върха на катаната си в гърлото на някого от стражите.

Той тръгна да се разхожда по страничния път, далеч от погледа на стражите, и зачака. Когато девойката се появи отново, имаше малка торбичка, пълна с ко, и буреносно изражение.

Рей я последва по улиците и по тесните алеи. Възрастни мъже спяха в малки кабинки, издълбани в стените на сградите. Изчака я да се отдалечи от тях по по-тихи пътища, където никой нямаше да го види. Въжетата за простиране висяха отгоре им, полюшвани от изкуствения вятър.

Миризмата на презрели плодове се носеше от близкия прозорец, напомняйки на Рей за прасковите, които дъщерите му му даваха в опит да си спечелят внимание, преди да научат, че единственото нещо, което го интересува, е дали са готови да кормят наземници заедно с него.

– Знам, че ме следиш. Видя ме да излизам от Службата на патриотите, нали? – Момичето спря рязко. Без да се обръща, ръката му се придвижи към тантото. Рей не беше сигурен кога момичето го бе забелязало, но се стараше да стои на достатъчно разстояние от него. – Е, имам лоши новини. Продадох им ядро на шикигами и гадните наземници ми дадоха само джобни. Лъжците имаха наглостта да твърдят, че е проклет боклук!

Рей се изкиска при мисълта, че тя го е взела за обикновен крадец на дребно. Плановите му бяха доста по-грандиозни от това да извърши прост обир.

При звука на смеха му момичето рязко се обърна. Облеци се.

– Здравей, Томое. – Рей се усмихна на дъщеря си.

Томое зяпна.

– Хайде да поговорим.

Тя замръзна. Ръката ѝ остана на дръжката на оръжието.

– Да поговорим? За какво?

– За това как ще ми помогнеш да убия принцеса Цукими.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

ХИМУРА се промъкваше през тълпите покрай сергии, блещукащи от евтини бижута, и будки, където мъже се редяха на опашка, за да стрелят с коркови куршуми по плъзгащи се мишени. Хората почти не го докосваха: тялото му се извиваше встрани от пътя им, заобикаляйки безгрижната група деца, тичащи пред краката му. Торбичката и ядрото в нея висяха на бедрото му, тялото и умът му натежаваха от тях.

Онези, които забелязваха бялата гривна около китката му, го заобикаляха отдалеч. Други го избягваха поради простия факт, че той очевидно не беше сорабито. Химура се чудеше дали Курара ще преживее същото, когато най-накрая излезе в града. Щом тази мисъл го споходи, той я пропъди.

Извърна се от тълпата и тръгна по тесни улички, мина покрай тъмните прозорци на празни купчини сгради. Имаше нужда да бъде някъде на тихо място, сам с мислите си.

Краката му го отведоха до покрайнините на летния дворец. Голямо езеро заобикаляше още по-голямата плаваща скала, върху която бе построен дворецът. Сини жилки левит, вградени дълбоко в скалните стени, светеха в тъмнината. Водата преливаше от краищата и се вливаше надолу в езерото, създавайки завеса от водопади.

„Впечатли ме“, бе му казала принцеса Цукими с подигравателно изражение, когато той я бе помолил за кралското ѝ благоволение преди години. Химура се чудеше дали Курара е подготвена за унижението, което принцесата може да ѝ сервира. Не че за него вече имаше някакво значение. Курара можеше сама да отиде и да помоли принцесата за помощта ѝ.

Пръстите му докоснаха торбичката. Ядрото на кръста му навярно бе по-ценно от всичко, което преди бяха ловували на „Орихиме“. Това беше ядрото на вероятно някое от най-първите шикигамита, създавани някога. Ако Курара го покажеше на принцеса Цукими, то определено щеше да я впечатли. Може би щеше да остане толкова довольна, че да даде на Курара всичко, което пожелае – тялото на приятеля ѝ, всичкия ориз, който може да изяде, кралските бижута. Власт. Знание.

Химура пристъпи назад, за да огледа по-добре летния дворец. Беше строго охраняван. Плаващата скала бе естествено препятствие, което повечето хора не можеха да преодолеят, но Химура все пак не беше като „повечето хора“.

Свали гривната си. Хартия се плъзна по земята. Офудата му образува чифт крила, разтегли се до хищни нокти и опашни пера, изви се нагоре в изкривен клон.

От деня, в който замина за „Мидори“, не беше правил сокол с такъв размер. Птицата наведе глава и Химура се покатери на врата ѝ. С един замах на мощните си крила соколът излетя в небето и се издигна над двореца. Под него се простираха грижливо поддържани градини. Дървета, които изглеждаха дребни покрай многоетажните пагоди до тях, протягаха клоните си към Химура, сякаш искаха да го грабнат от небето.

Стражите в кулите веднага го забелязаха и насочиха оръдията си към него. Преди да успеят да го издухат от небето, Химура се изхлузи от врата на сокола и полетя към територията на двореца долу. Птицата се разпадна и се превърна във възглавница под него, за да смекчи падането му. Той кацна точно в средата на градините и изплаши един мъж, който седеше пред езерцето с кои и хранеше рибите.

– Желая аудиенция при принцеса Цукими – каза той, преди мъжът да успее да направи нещо след стреснатия си подскок.

– Каква *недодяланост!*

Беше ред на Химура да се стресне. Не бе забелязал белия гарван, който кръжеше над него и го гледаше с празните си като мъниста очи.

Господарю, позволи ми да изкълва очите на този човек! Каква наглост! Това нищожество да иска аудиенция при Нейно Императорско Височество!

– Още не, Юи. – Създателят махна с ръка, за да пропъди гарвана. Беше едър мъж, с цяла глава и половина по-висок от Химура и с крака, които се забиваха в земята, сякаш искаше тя да трепери под него.

По кожата на Химура затанцува електричество в приветствие на силата, която позволяваше на Създателите винаги

да се разпознават един друг. Всеки от пръстите на мъжа беше украсен с хартиени пръстени.

Мъжът вдигна ръка и махна на стражите, които тичаха към тях. Изхлузвайки един от пръстените, той го превърна в късо острие.

– Ти там! – обърна се към Химура. – Кажи ми защо да не те изкормя като риба? Ако не ми кажеш, ще...

– Какво става тук, Горо? – чу се спокоен глас зад Химура. Глас, който той помнеше.

Химура никога не бе виждал такъв едър човек да подскача толкова нависоко. Завъртайки се, Създателят извика:

– Моля ви, Ваше Императорско Височество, отдръпнете се! Това е просто един натрапник. Може би...

Фойерверк се издигна в небето и избухна в дъжд от зелена светлина, която освети лицата наоколо.

Принцеса Цукими беше красива като лъвица; половината ѝ привлекателност идваше от усещането, че може да те погълне цял. Когато се усмихна, това беше само за да изложи на показ перленобелите си зъби. Дългата ѝ черна коса беше тъмна като нощта и се спускаше по раменете ѝ до кръста. Въпреки че пред себе си имаше Създател с нож зад гърба му, а над себе си – шикигами, което искаше да изкълве очите му, погледът на Химура остана прикован в принцесата. Знаеше кой от тримата бе наистина опасен.

Химура си спомни първия път, когато видя принцеса Цукими. Дори като дете му беше лесно да прескача стените на замъка „Томури“ само с помощта на шепя хартия. Влязъл бе в замъка, промъквайки се през храстите и кръжейки над пеещите подове като призрак, преди да се шмугне в кралските покои. По-рано беше видял принцеса Цукими с брат ѝ и очакваше, че тя все още е на двора, но принцесата се оказа там, в стаята си, четеше на бюрото си.

Вместо да повика охраната, тя се бе усмихнала и го беше попитала какво иска.

И Химура, като един глупак, ѝ бе отговорил.

„Това ли искаш? – Беше размахала книгата, която четеше, пред носа му. Представляваше малък том с кожена подвързия и тъмночервена корица. – Ако искаш, ще ти я дам, момченце. Чела съм я толкова много пъти, че знам съдържанието ѝ наизуст.“

Принцеса Цукими се бе усмихнала като усойница.

„Впечатли ме най-напред.“

Примигвайки, за да се отърси от спомена, Химура придаде празно изражение на лицето си. Принцеса Цукими живееше, за да провокира. Колкото по-разстроен беше човекът насреща ѝ, толкова по-голям беше нейният триумф.

– Боже, боже, при мен е дошло бездомно куче. Дом ли си търсиш, куче? Нов господар? Искаш ли да те погала и да те нахраня? – Гласът на принцесата приличаше на звън на камбанки – лек и целенасочено подигравателен.

– Помните ли ме, принцесо Цукими? – попита той.

Принцесата застана пред Химура. Фойерверки осветяваха половината ѝ лице в златиста и червена светлина, оставяйки другата половина скрита в дълбоки сенки.

– Трябва ли? – Тя повдигна вежда. Той беше възбудил любопитството ѝ, но в очите ѝ все още не се виждаше да го е разпознала. – Как се казваш?

Тя не питаше; настояваше да узнае, сякаш всеки отговор на нейните въпроси ѝ се полагаше по право.

– Химура.

– Химура – повтори принцеса Цукими, сякаш опитваше вкуса на името му.

Торбичката, завързана за обито му, го дърпаше надолу. Ядрото вътре беше като котва.

– Тук съм, за да потърся аудиенция при Ваше Императорско Височество. Искам да помоля за вашето кралско благоволение – каза той.

Принцеса Цукими се засмя.

– Разбира се. Нямам нищо против да изслушам някого от своите верни граждани! Нека никой да не казва, че не ме е грижа за народа ми! Особено за горд Създател като теб!

Усмивката ѝ беше същата като тогава.

– Впечатли ме най-напред.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

КУРАРА се бе надявала, че Химура скоро ще се върне. Сола-Ил беше огромен и тя не смяташе, че има голям шанс да го издири там наред претъпкан с хора фестивал.

И все пак, когато нощта се настани в костите на града, а той все още не се бе върнал, Курара разбра, че ще трябва да опита късмета си. Акане помнеше местата, които Химура обичаше да посещава. С помощта на лисицата може би все пак щеше да го намери.

Вратите на Сола-Ил се отвориха като планина, която се разделя надве, разливайки звездна светлина по доковете. Докато Курара стоеше на опашката, за да напусне пристанището, забеляза тълпите семейства, които също бяха нетърпеливи да влязат в града. Млади двойки, които се връщаха от посещения при роднини, ентусиазирани наземници, които обикаляха небесния град за първи път, продавачи, които товареха сандъци на ховърподи, и търговци, спорещи с пристанищните служители за съдържанието на товара си, всички те бавно пристъпваха, докато процесията се приближаваше към изхода.

Курара здраво стисна жетона си. Малкият дървен квадрат висеше на тънка връв и идентифицираше нейния кораб и мястото, където „Орихиме“ бе акостирал.

Стражите ѝ махнаха да премине. Щом излезе навън, тя си пое рязко въздух. Градът се разстилаше пред нея, извивайки се нагоре към куполовидното небе. Потокът от звезди блестеше в нощта в дълга сияйна ивица от здрачно синьо. Нещо избухна в нея. Когато вдиша, почувства гърдите си пълни.

Фестивал! Забавления! Да влизаме в града, кутре! – Акане я дръпна за ръкава.

– Да не вземеш да се изгубиш.

Курара се обърна и видя Сайо, облегната на стената на доковете, със скръстени ръце и нацупени устни. Изглеждаше различно, облечена в тъмносиньо кимоно, обшито с яркочервени и златни кленови листа, и с допълваща го червена пола с бяла дантела. Копринени врабчета почиваха върху бродираните клони на жълтото ѝ оби. Това беше най-яркото нещо, което Курара някога бе виждала да носи Сайо, но промяната не беше само в дрехите. Направила бе нещо и с косата си, Курара не беше сигурна какво, а лицето ѝ... това руж ли беше?

– Мислех, че ще ходиш на фестивала с Томое? – Външният вид на Сайо почти я накара да си глътне езика. Сайо напомняше на Курара за онези рисунки върху дървени блокчета на женски ронини, яхнали ховърподи в битка – свирепи и красиви.

Бузите на Сайо поруменяха.

– Томое още не се е върнала. Разбрахме се да се срещнем отново тук, след като тя приключи в Службата на патриотите. – Сайо погледна синкавия, подобен на натъртено, цвят на небето. – Става късно.

Курара си спомни неотдавнашното си избухване и отново се почувства виновна.

– Сигурна съм, че скоро ще се върне – каза тя.

Нещо в изражението на Сайо се промени. Раменете ѝ се отпуснаха.

– Така ли мислиш? – попита тя прекалено тихо и Курара едва я чу. – Знаеш ли за какво е Фестивалът на Седмата звезда? – Сайо посочи към небето. – Онази звезда там е Тъчакката. А тази е Пастирът. Фестивалът на Седмата звезда е свързан със събирането. Когато ято небесни риби построява мост, за да се видят отново двете звезди.

Романтично! – Акане подскачаше нагоре-надолу. – *Това е фестивал на любовта!*

– Свързан е със събирането – настоя Сайо, но бузите ѝ бяха зачервени.

Ако тази вечер бе празник на събирането, може би това беше добър знак. Разделяйки се със Сайо, Курара се насочи право към улиците с фенери от двете им страни. Пътищата бяха пълни с импровизирани сергии, по високите сгради бяха окачени плакати. Хората се провираха покрай малки щандове, на които се продаваха месингови дрънкулки и порцеланови птички.

Къде би отишъл Химура в нощ като тази? Тя се опита да остане съсредоточена, докато хиляди различни гледки и миризми привличаха вниманието ѝ – ароматът на пържена змиорка, който караше стомаха ѝ да къркори, яркочервени и златни риби, плувачи в големи аквариуми с вода, сергии с механични сови и улични изпълнители,

които ваеха със захар звездовидни облаци. Всичко беше толкова прекрасно и толкова ужасно самотно. Блещукащи цветни светлини настояваха да изпитва щастие, но Курара не можеше да се насили да се усмихне. Смазваща тежест притискаше гърдите ѝ. Първото ѝ пътуване до Сола-Ил трябваше да бъде с Хару.

Искаше отново да е до нея.

Скоро, каза си. Летният дворец беше толкова близо, че можеше да види как сянката му се простира по улиците. Мисълта за това, че ще се изправи пред принцеса Цукими, беше страшна, но тя нямаше да ѝ позволи да я спре. Каквото и да се наложеше да направи, щеше да го стори.

В купола изведнъж избухнаха фойерверки, умиращите искри и миризмата на дим падаха обратно на земята. Толкова късно ли беше вече? Курара забърза през улиците, надявайки се да забележи Химура или дори просто някой друг член на екипажа на „Орихиме“, който можеше да го е виждал.

Тя беше толкова погълната от търсенето си, че отначало не забеляза, че е единствената, която се движи свободно сред тълпите. Когато се огледа, осъзна, че хората я избягват, гледайки Акане с недоверие.

Курара тъкмо викаше лисицата по-близо, когато някой излетя от прозореца на сградата отгоре и се приземи върху сергия с платове само на сантиметри от мястото, където стоеше тя. Разпищяха се жени. Натрошено дърво и рула коприна се разлетяха навсякъде. Секунда по-късно двама мъже в черни униформи с високи яки изтичаха по стълбите от втория етаж на сградата.

– Искаш ли да повториш думите си, небесен плъх? – Първият полицай – дундест мъж с дълги, извити нагоре мустаци – сграбчи човека, който лежеше на земята, и го разтърси за кимоното.

Кутре! – Акане я задърпа за ръкава, когато Курара направи крачка назад. Гласът ѝ, начинът, по който кънтеше в главите на хората, беше непогрешим. Военната полиция и сорабито се отдръпнаха и се възряха в Курара с широко отворени очи.

Прониза я ужас. Спомни си войниците в гората, блестящите им златни копчета, ръцете им върху оръжията, докато изгаряха тялото на Хару до пепел.

Курара наблюдаваше как мъжете от военната полиция вдигат ръце...

... и ѝ козируват.

– Този човек нарушаваше спокойствието, милейди. – Полицаят, който заговори, звучеше като дете, което току-що са хванали с кал по дрехите.

На Курара ѝ отне секунда да разбере какво казва. „Милейди.“ Никой досега не я беше наричал така. Тя се втренчи в тях, но те не я гледаха. Гледаха Акане и хартиената дарума, висеща от бялата огърлица около врата ѝ. Мислеха, че е Създател. Един от Създателите на принцеса Цукими.

Веднага щом го осъзна, нещо злобно изръмжа в червата ѝ. Искаше ѝ се да направи на глупаци тези мъже, да ги изплаши точно както беше изплашена тя самата, когато се бяха появили в горите под „Мидори“. Да се държи властно с тях като човека, който беше взел провизиите на „Орихиме“.

– Разбирам. И какво точно правеше? – Курара сложи ръце на бедрата си, гласът ѝ беше възможно най-груб.

Полицаите изпънаха гръб още малко.

– Напиваше се. Притесняваше други хора, милейди!

Курара ги подуши.

– И вие самите миришете на саке.

Те не отговориха, но погледите им шареха наоколо, търсейки път за бягство.

– Кой е командващият ви офицер?

– М-м-милейди, моля ви, ние само...

– Тормозехте някакъв нещастен човек. Да, виждам. Трябваше ли да го изхвърляте през прозореца? Кой ще плати за всичко това? – Тя махна с ръка към съсипаната сергия.

Полицаите започнаха да се потят.

– Какво става тук?

Преди Курара да успее да се наслади на паниката им, друг мъж се приближи към тях. Тръпка като от статично електричество пробяга по кожата ѝ, докато той скъсяваше дистанцията. Черната хакама, вързана на кръста му, и скъпото черно хаори**** на раменете му се открояваха на фона на аленото кимоно. На реверите копчета във формата на хризантеми проблясваха на светлината. На дясното му ухо висеше бяла халка.

Зад него стоеше тигър, толкова масивен, че можеше да размаже сергиите на пазара с едно замахване на опашката си.

Курара рязко си пое въздух.

Имперски Създател. Истински.

**** Японско яке с права кройка без копчета, носено върху кимоно или хакама. – Б. р.

ТРИЙСЕТ

МАСТИЛЕНОЧЕРНАТА коса се съчетаваше добре с оттенъка на очите му. Беше красив, но нещо в него бе неприятно за гледане. Човек имаше чувството, че природата не е участвала в оформянето на лицето му, а вместо това някаква комисия е избрала смесица от добре изглеждащи черти и ги е подредила заедно. Приличаше на играчките войници, които империята продаваше на децата.

Курара погледна огромния тигър, надвиснал над него. За разлика от мъжа, в него нямаше нищо, което да напомня играчка.

– Той нарушаваше спокойствието. – Войниците посочиха мъжа сорабито.

– Военната полиция ме тормозеше! Не можете да вините човек, задето се е защитил!

Създателят прецени ситуацията с един поглед и каза строго:

– Изчезвайте. Всичките.

– Господине, сергията ми! – започна да се оплаква собственичката на счупената сергия с платове, но едно завъртане на очите ѝ затвори устата. Тълпата бързо се разпръсна, както и пияният сорабито и двамата полицаи, като всеки от тях изчезна в различна посока. Курара също се възползва от възможността да се измъкне, но огромният тигър пристъпи пред нея и тялото му блокира цялата улица.

Здравей! Аз съм Акане! – Лисицата подскочи към него. Тигърът отстъпи назад притеснено и надменно, като човек, изведнъж изправил се срещу изключително скоклива хлебарка. Курара погледна огромното му тяло. Извисяващият се тигър беше заплашителен, въпреки това тя не можа да не се възхити на тялото му – как стъвките и диплите се застъпваха, за да оформят силните му крака и широката му муцуна.

– Спокойно, Руки – каза Създателят, когато тигърът изсъска на Акане. Обърна се към Курара: – Не съм те виждал преди. Откъде си?

– Аз съм ловец на „Орихиме“, сър. – Тя поизпъна гръб.

– И какво правеше току-що?

Курара се постара да звучи спокойно. Може и да беше спипана, че се преструва на нещо, което не е, но също така бе попречила на войниците да тормозят един невинен човек. За което нямаше да се извинява.

– Тези мъже нямаха право да го бият! Опитвах се да им дам урок – не е моя вината, че ме объркаха със Създател на принцеса Цукими.

Каква безочливост! – Ръмженето на тигъра разтърси цялото ѝ тяло. Тя стисна зъби, като се надяваше, че изражението ѝ не издава страха ѝ. Колко лесно можеше да я смачка като буболечка с някоя от грамадните си лапи. Акане застана между тях, тигърът обаче не ѝ обърна никакво внимание.

– Този път ще те пусна с предупреждение – каза мъжът. Курара издиша бързо от облекчение. – Не създавай проблеми, докато си тук. Може и да си Създател, но това не ти дава право да създаваш неприятности. – Той се обърна да си върви, давайки знак на своето шикигами да го последва настрана от фестивалните сергии.

– Чакай! – викна Курара след него.

Когато си представяше пристигането си в Сола-Ил, тя си мислеше как върви към летния дворец заедно с Химура и двамата обсъждат как да отправят молба към принцесата за помощ. Нито веднъж не си беше представяла, че ще се сблъска с имперски Създател и неговото шикигами, но нямаше намерение да пропусне тази възможност. Щеше да получи аудиенцията при принцеса Цукими независимо какво трябваше да направи.

– Работиш за принцеса Цукими, нали? Моля те, ще ми позволиш ли да я видя?

Принцеса Цукими не приема всеки! – изръмжа тигърът.

Създателят сложи ръка върху муцуната на своето шикигами, за да го успокои.

– Защо искаш да я видиш? – попита той.

– Приятелят ми... той... имам едно ядро... – Тя посегна към торбичката си само за да си спомни, че не е там. Прехапа устни. – Искам да помоля принцесата за помощ, за да създам наново тялото на едно шикигами.

По лицето на мъжа премина израз на разбиране.

– А, имала си шикигами и то е било ранено, предполагам? Моите другари биха казали, че просто трябва да си вземеш ново, но шикигамитата не растат по дърветата. И разбирам какво е да се привържеш. – Той погледна тигъра до себе си и сложи ръка върху неговата лееща се на вълни хартиена козина. – Но какво те кара да мислиш, че принцесата ще ти помогне?

– Тя харесва нашия вид, нали? Чух, че принцеса Цукими винаги се интересува от срещи с нови... Създатели. – Курара преглътна мисълта, която ѝ хрумна след това: тя все още ли беше Създател, ако беше и шикигами?

– Принцесата се интересува от Създатели, които могат да я впечатлят.

В далечината кулата на градския часовник отбеляза часа. Под сянката на купчините сгради няколко сорабито изскочиха от близкия бар с порозовели от радост страни. Една жена ходеше с олюляване зад тях. За част от секундата, когато очите им се срещнаха, Курара зърна кладенеца от враждебност под опиянения ѝ поглед.

– Да гниеш в земята, Създател! Верните кучета на империята! – Жената хвърли бутилка саке по тях.

Всички, които се намираха на три метра от бара, се разпръснаха. Тигърът изрева от ярост. Докато бутилката се издигаше към тях, офудата на Курара се изплъзна от врата ѝ. Хартията се завъртя във въздуха и се прегъна, за да направи бял сокол. Стрелна се към бутилката и я грабна от въздуха, като я пусна право в протегнатата длан на Курара.

– Какво те кара да мислиш, че не мога да впечатля принцесата?

Соколът кацна на рамото ѝ, преди да се нагъне обратно в обичайната ѝ огърлица.

Ние сме най-добрите ловци в империята! – извика Акане.

Създателят повдигна вежда, на лицето му се четеше нещо средно между развеселеност и изненада.

Онази жена бяга – предупреди ги неговото шикигами.

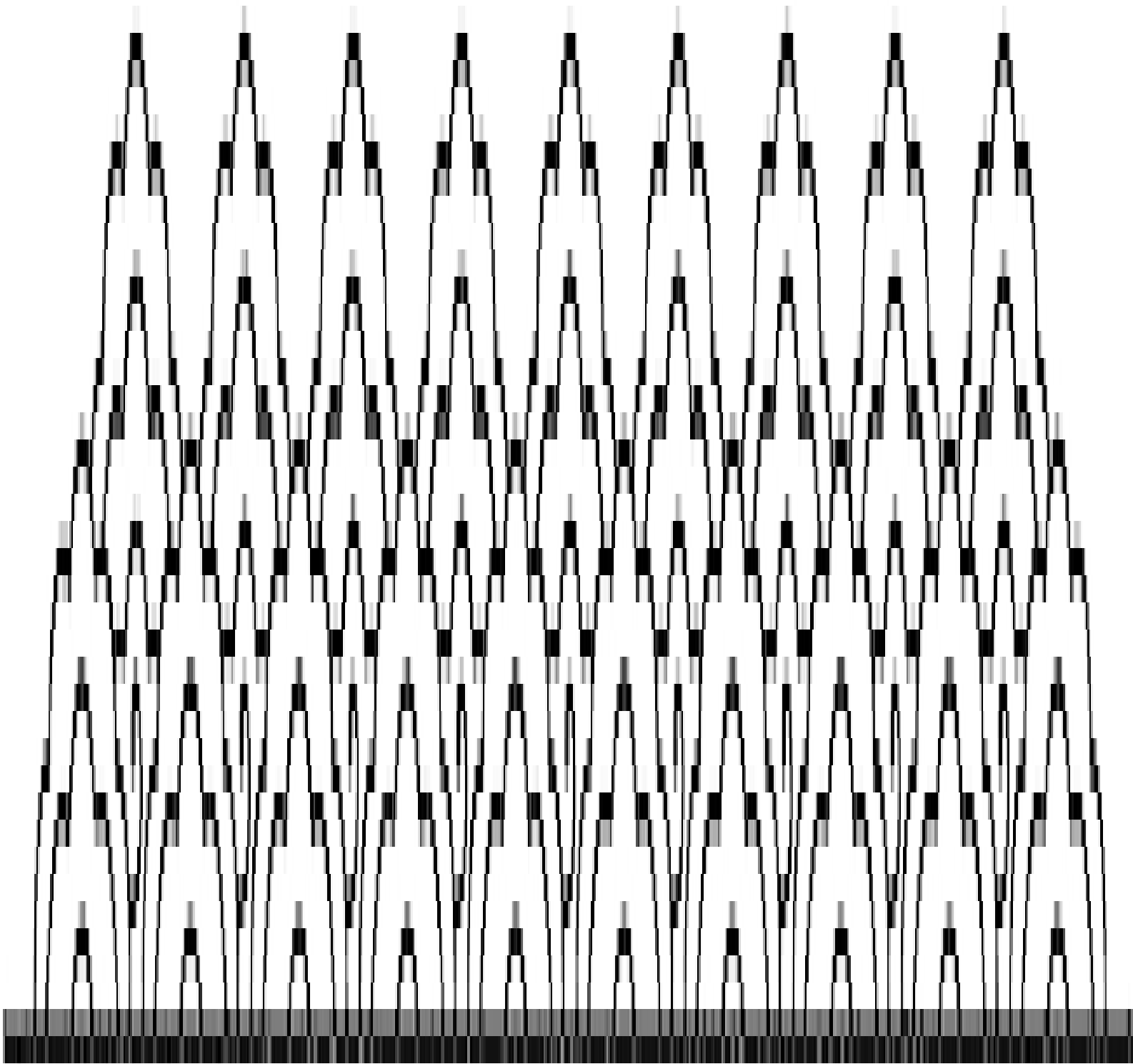
Жената наистина бягаше или по-скоро се препъваше, докато ужасени зяпачи се отдръпваха от пътя ѝ.

– Пусни я. Не си струва да арестуващ пияница. – Очите на Създателя не се отделиха от лицето на Курара дори когато шикигамито му изръмжа от недоволство. – Май не се представих, нали? Токиюки Фуджиуа. Това е Руки – каза той.

– Курара. – Тя посочи към шикигамито на Химура. – Това е Акане.

Очите на Фуджиуа се присвиха. Той я измери с поглед така, сякаш оглеждаше прасе за продан.

– Много добре – реши той. – Ще те заведа при принцесата. Ако не изостанеш.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Живеем със звездите,
при звездите ще се върнем;
всичко останало е само пръст.*

мото на „Сома“

РЕЙ знаеше много неща за дъщеря си. Повече, отколкото тя искаше да признае. Не се съмняваше, че може да я убеди да работи с него. Томое беше умно момиче – Рей не отглеждаше идиоти в дома си. Независимо от мнението ѝ за „Сома“, тя беше твърде интелигентна, за да бъде неразумна.

– Ела с мен. – Той се обърна, без да изчака тя да го последва. Точно както едно вярно куче би проследило змия през тревата, той знаеше, че тя ще дойде с него – най-малкото за да разбере какво е намислил.

Както беше предвидил, Томое изруга тихо и тръгна след него. Те се въртяха около центъра, изкачвайки се нагоре и надолу по многото стълби, които водеха покрай купчини сгради и през тесни улички. Военни плакати покриваха стените на къщите, изрисуваните лица на сияещи войници се припокриваха в отвратителен колаж. Пустни храмове, опразнени от боговете, които някога са приютявали, бяха надвиснали над пътищата и събираха прах.

– Дори боговете ни не са в безопасност – въздъхна Рей. – Виж какво са причинили наземниците на нашия град. Помниш ли...?

– Не ме интересува. – Тонът на Томое беше непримирим. – Няма да ме разкарваш из целия Сола-Ил на опознавателна обиколка, нали?

Рей потисна гнева си. Томое винаги бе говорела твърде откровено за неговия вкус.

– Майка ти ще се успокои, задето се натъкнах на теб. Знаеш, че тя и сестрите ти се тревожат как се справяш на онзи кораб.

Остана доволен, когато Томое потръпна. *Намери вената и прободи силно.* Що се отнасяше до семейството му, той знаеше как една остра дума в най-меката точка може да нанесе най-много щети.

По протежение на брега на изкуствено езеро се издигаха гръб до гръб редица складове, погълнати от сянката на летния дворец. Хората рядко се задържаха в района, отблъснати от постоянния мрак. „Сома“ беше купила това място много отдавна. На пръв поглед складовете бяха място, на което търговците да съхраняват стоките си за кратко време – един ден държаха кутии с рибни консерви, друг – каси с механични части, – но когато Рей имаше нужда от тях, те бяха идеалното скривалище.

– След като летиш къде ли не, несъмнено си чула за нападението над „Мидори“. – Рей вдигна щорите на склада.

– Нападна го шикигами. – Томое пристъпи предпазливо.

На пръв поглед в склада нямаше нищо странно. Стелажите, простиращи се по мрачния каменен под, бяха отрупани със спретнато подредени сандъци, пълни с консерви и глинени съдове. Рей бутна един от тях настрана. Стелажът се плъзна на колелцата си назад, за да разкрие капак. Мъжът чу как дъхът на Томое секна, когато отключи капака и го отвори. Зад него имаше стълба, която се спускаше долу, в мрака.

– Знаеш ли какво се случи с това шикигами след нападението? – Той тръгна да слиза по стълбите. Миниатюрни лампички, вградени в стените, осветяваха спускането му.

– Изчезна. – Томое се поколеба, преди да го последва.

Стълбището завършваше пред дискретна метална врата. Около нея нямаше нищо забележително, само камък и малка електрическа лампа, висяща до пантите. Рей спря колкото да погледне дъщеря си многозначително, след което влезе вътре.

– Засега успяваме да го задържим, но скоро ще започне да побеснява.

– „Го“? Какво си...? – Томое спря рязко. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, тя най-накрая го видя: гигантски бял дракон лежеше свит на топка, овързан и прикован към земята с вериги, предназначени да държат кораб на място.

Щом Рей се приближи, звярът опъна веригите. Беше невероятно как създание с толкова празни очи може да гледа някого с такава омраза.

– Този дракон беше... подарък. След „Мидори“ другарите ми и аз го вкарахме скришом през доковете.

Томое беше пребледняла.

– Ти си причинил нападението над „Мидори“? А след това си довел шикигами, което не можеш да контролираш, точно *тук*? Сигурна съм, че дори ти осъзнаваш колко е опасно това! Кой знае колко време ще мине, преди да избяга и да унищожи всичко! Застрашаваш целия град, като го държиш оковано тук долу!

– Заслужава си. Стига ние, сорабито, да получим свободата си, стига принцесата да умре, стига да унищожи всички наземни червеи в града ни, всичко си заслужава!

Дъщеря му поклати глава.

– *Нищо* не си заслужава да рискуваш живота на невинни хора!

Това горе-долу беше реакцията, която Рей бе очаквал. Томое беше достатъчно умна, за да знае, че начинът, по който се държат наземниците със сорабито, не е справедлив, но ѝ липсваше смелостта да направи необходимите жертви, за да се променят нещата. Тя беше като всеки друг безгръбначен страхливец. Сипеше празни приказки и безполезни оплаквания, но не притежаваше смелостта да направи нещо.

Е, сега той щеше да я принуди да направи нещо.

– Затова те моля за помощ. Ти имаш опит с убиването на разбеснели се шикигамита. Можеш да се погрижиш щетите да не са твърде много, да бъдат ограничени само до летния дворец на принцесата, а като го убиеш, ще станеш герой. Дори ще ти позволя да задържиш ядрото. Сигурен съм, че парите ще ти дойдат добре – каза той.

Томое дишаше учестено.

– Или може да не го правиш и просто да го унищожиш сега, докато все още си способен на това!

Той я погледна разочаровано. Жените бяха толкова безволеви. Щеше му се жена му да му бе родила синове.

– Томое.

– Не. – Тя беше категорична. – Не, не искам да слушам.

– Боли ме да виждам как собствената ми дъщеря е доволна да бъде окована от потисниците ни. Наземниците те мразят и въпреки това ти се усмихваш, докато те плюят – добра малка овчица, щастлива да отиде на заколение.

Томое стисна ръце, точно както правеше като дете, когато не ставаше на нейното.

– Аз... Не. Не. Омръзна ми да водя този спор с теб.

Рей тръгна към дракона, а стъпките му отекваха по каменния под. Шикигамито се размърда и изрмжа предупредително.

– Всичко, което правя, е за доброто на сорабито.

Томое го изглежда сърдито. Беше разгневена. На лицето ѝ се изписа смесица от гняв и отчаяние, изражение, което той познаваше от детството ѝ, когато тропаше с крак и рмжеше, щом майка ѝ ѝ кажеше, че не може да играе в корабостроителницата. Беше рисковано да я доведе тук. Можеше да избяга и да съобщи на военната полиция. Е, можеше да се опита, въпреки че Рей се надяваше да прояви повече разум. Винаги беше жалко, когато на един родител му се налагаше да погребее собственото си дете.

– Не проумявам как една надвиснала опасност над Сола-Ил ще донесе нещо добро на някого, най-малкото на сорабито! – изрече ядосано тя.

Рей не обърна внимание на гнева ѝ.

– Ще пуснем шикигамито в полунощ, точно в разгара на фестивала. По това време принцесата ще бъде в летния дворец, далеч от всички останали. Дали ще решиш да направиш нещо, или не, зависи от теб, но знай, че ако не предприемеш нищо, ти ще бъдеш отговорна за разрушението, което ще последва.

Томое му хвърли леден поглед.

– Ами ако унищожа това шикигами още сега?

– Мислиш ли, че можеш? – Рей погледна тантото, което тя държеше препасано в обито си. Той ѝ беше дал това оръжие – красиво острие, което се надяваше да използва, за да прерязва гърлата на наземниците, които се изпречеха на пътя им.

Ръката му целенасочено се плъзна към држката на катаната. Погледът на Томое я проследи. Рей знаеше какво си мисли дъщеря му. Преценяваше дали ще успее да прободне гърдите на дракона, докато той се мята, да извади ядрото му и да избяга, преди баща ѝ да я посече.

– Е? – подкачи я той. – Ще се пробваш ли?

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

ФУДЖИУА беше бърз. Дори с помощта на острото обоняние на Акане и на още по-острото ѝ зрение на Курара ѝ беше трудно да го задържи в полезрението си. Като се метна върху гърба на Руки, Съзателят сграбчи хартиената козина на тила му и остави мощните крака на шикигамито да го носят по улиците.

Хората се отдръпваха ужасени при вида на тигъра, който препускаше по пътя. Въпреки че присъствието на Фуджиуа на гърба на Руки сподавяше най-лошите страхове на тълпата, едно шикигами под контрол все така си беше шикигами. Гледката на всеки хартиен звяр беше ужасяваща.

Акане не бе достатъчно голяма, за да бъде яздена, въпреки че лисицата го предложи. Вместо това Курара хукна по пътя, пресичайки криволичещи улички и минавайки покрай забравени храмове. Докато тичаше след отдалечаващия се гръб на Фуджиуа, офудата ѝ се трансформира в хартиени плочки, които се вгвърдиха до камък. Когато стъпваше върху тях, плочките потъваха под тежестта ѝ, след което отскачаха нагоре като трамплин, даваха ѝ начален тласък и я запращаха напред по улицата.

Тръгни по алеята отляво! – излайваше инструкции лисицата от време на време.

Акане беше посещавала Сола-Ил с Химура и все още си спомняше някои от преките пътища. По предложение на шикигамито Курара използва офудата си, за да се изкачи до върха на купчините сгради и да тича по покривите.

Хартията летеше пред нея, образуваше платформи между сградите, оформяше въжета, с които можеше да се люлее над улиците, и стълбища, които водеха към по-високи покриви.

Беше по-лесно да следи Фуджиуа отгоре и нямаше кой да ѝ препречва пътя. Оттук успя да види как Руки прескача една сергия и се запътва към моста, свързващ куполите на Сола-Ил. Грабвайки Акане в ръце, Курара скочи долу.

Офудата ѝ се събра над улицата и се наду в гигантски балон, за да смекчи падането ѝ. Момичето се приземи пред магазин за авточасти до редица кохани с меден цвят и други антични на вид небесни кораби, вързани с вериги към метални стълбове.

– Курара?

Тя освободи Акане от хватката си, обърна се и видя Сайо да седи отвън. Изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха зачервени, а гримът по лицето ѝ беше размазан. Късата ѝ коса стърчеше под странни ъгли, сякаш току-що бе изпъзляла от леглото. Томое я нямаше никаква.

Погледите им се срещнаха, но Курара нямаше време да спре. С извинително кимване тя се втурна след отдалечаващата се фигура на Фуджиуа през свързващия мост и към следващия купол, където улиците бяха окичени с празнична украса.

Летният дворец се намирал върху скален клин, който се носеше на няколко километра височина в небето, провесен между земята и върха на купола. Внушителната му сянка падаше върху заобикалящата го земя и потапяше района в мрак. Когато Курара се приближи, погледът ѝ се насочи нагоре със страхопочитание.

Цфтящи вишневи дървета растяха между многоетажните сгради и пагоди, стоящи върху високи каменни основи. В четирите главни точки водата се изливаше през ръба на скалата и се вливаше в езерото отдолу. Откъсвайки поглед от двореца, Курара откри Фуджиуа и Руки да чакат до водата.

– Ти успя. – Впечатлен, Фуджиуа леко се усмихваше. – Прости ми, че ти създадох такива неприятности, но ако не беше достатъчно добра, за да се справиш, тогава за теб би било по-разумно да не се срещаш с принцесата. Тя не толерира слаби Създатели.

На Курара не ѝ пукаше какво толерира принцесата. Дробовете ѝ горяха. Беше раздразнена, че е била принудена да играе тази глупава игра, виновна, че е оставила Сайо, когато момичето изглеждаше така, сякаш бе плакало, и уморена от честото използване на офудата. Всичко, което искаше, беше Хару. Защо всичко трябваше да бъде толкова трудно?

– Ще... ще ми позволиш ли... да видя принцеса Цукими сега? – успя да изрече тя между тежките вдишвания.

Фуджиуа отново я огледа от глава до пети.

– Много добре – каза той с лека усмивка. – Ела с мен.

Офудата му създаде деликатен път над водата, позволявайки им да пресекат, без да се намокрят. Курара го последва към центъра на езерото, сетивата ѝ бяха нащрек за всякакви други „проверки“, които евентуално би направил. Зад водната завеса имаше асансьор – привидно неработещ. Нямахме захранване и макари, закрепени към кабината, но Курара забеляза хартията, която покриваше пода, и още хартия, напъхана в напуканите стени.

Акане я побутна напред. Докато се сместваха, за да направят място за масивното тяло на Руки, Фуджиуа пое контрол върху хартиеното покритие и вдигна асансьора във въздуха.

В продължение на няколко минути цареше само мрак. Те преминаха през центъра на скалата, а асансьорът стенеше от напрежението на тежестта им. Долната устна на Курара затрепери. Това беше. Тя щеше да се срещне с принцеса Цукими – сама.

Асансьорът ги отведе право до територията на двореца. Курара смяташе, че „Мидори“ е бил пищно място, но нищо не можеше да се сравни с летния дворец. Сгради, облицовани с червени плочи, се простираха по равната повърхност на скалата. Статуи на каменни дракони се издигаха на билата на покривите или се извиваха около стрехите. Там, където сорабито строяха нависоко, дворецът беше изграден нашироко, проектиран да заема възможно най-голяма част от скалата. Малки градини, разпръснати по територията, бяха пълни с езера с кои и мостове, извити над стичащи се потоци.

Въпреки великолепието на двореца Курара не можеше да не се почувства така, сякаш пристъпваше в бърлогата на лъв. Минаха покрай две наблюдателни кули от двете страни, когато стражите отвориха портите към голяма градина. Курара си пое дълбоко въздух. Пясъчна пътека, в която пясъкът бе идеално подравнен в прави линии, водеше до широка червена сграда със зелен керемиден покрив, висока четири етажа. Това беше. Тя беше тук.

Хару. Ръцете ѝ отново искаха да стиснат ядрото му и тя трябваше пак да си напомни, че той не е с нея в момента.

– Насам. – Фуджиуа ги поведе нагоре по стълбите в сградата и се изпречиха на пътя на млада жена, която бързаше по дървения коридор.

– Върна се, Токиюки. – Жената носеше същото червено облекло като Фуджиуа. Нейната офуда представляваше обикновена висулка с формата на капка, отпусната между ключиците ѝ. – Разбра ли вече нещо за Инуи?

Той поклати глава.

– Страхувам се, че все още не се е върнала. Ще попитам принцеса Цукими дали мога сам да я потърся.

Жената изглеждаше разтревожена.

– Може да се наложи да почакате известно време. Нейно Императорско Височество е заета.

Фуджиуа се намръщи.

– Заета?

– Заела се е с голям проект.

Акане дръпна Фуджиуа за ръкава.

Искам да видя принцесата! – настоя тя.

– Разбира се. Обещах, нали? – Усмехнат, Фуджиуа се обърна, за да потупа Акане по главата. Руки изръмжа, но Фуджиуа пренебрегна ревността на своето шикигами. Обръщайки се към жената, той каза: – Пусни ме да мина. Ще поема отговорност за това.

По лицето на жената премина страх. Мърморейки под носа си, тя отстъпи встрани. Курара се напегна. Беше стигнала толкова далеч, не искаше да си тръгва с празни ръце, но сега, когато беше тук, хиляди тревоги измъчваха мислите ѝ. Когато си бе представяла срещата си с принцеса Цукими, тя винаги бе смятала, че ще носи ядрото на Хару със себе си, а Химура ще бъде до нея, за да я съветва и насърчава на всяка крачка от пътя. В съзнанието си не се бе страхувала толкова.

Курара се стегна. Ако не рискуваш, няма да спечелиш. Тя кимна на Фуджиуа.

– Да вървим.

Следвайки Създателя нагоре по стълбите, мина покрай балкон с изглед към градините и влезе в дълъг обширен коридор. Стъпките ѝ ехтяха по полираното дърво. Малки лампи висяха от високия таван, имитирайки пътека от звезди. Златни листа обграждаха кръглите прозорци и рамките на плъзгащите се врати. Стените бяха покрити със стенописи: сцени от известни истории, одобрени от Службата на патриотите. На входовете стояха въоръжени стражи, чиято единствена емоция беше недоволство, изсечено по лицата им.

– Това е тронната зала. – Фуджиуа отвори две богато украсени врати. – В момента е празна, но вътре можеш да видиш къде принцесата изпълнява повечето от задълженията си.

Курара пристъпи през сводестия вход. Тя не беше виждала по-голяма зала от тази. Полилей във формата на греещо слънце хвърляше съзвездие от малки светлилки върху пода. Червени и златни колони поддържаха подобен на пещера таван, обсипан със звезди. Статуи на дракони бяха наредени покрай стените чак до края на помещението, където мраморни стъпала водеха към голям подиум. Върху него имаше балдахин от черна коприна, завесите бяха дръпнати,

за да разкрият златен трон. Сребърни дракони се извиваха нагоре по краката му и в горната част на облегалката.

Кураара потисна страхопочитанието си. Имаше студено величие в начина, по който тронът се издигаше над всеки, който влезеше, а статуите на дракони сякаш те следваха с каменните си очи. Декорът беше едновременно прекрасен и ужасяващ; великолепието, предназначено да сплашва.

– Токиюки? Токиюки Фуджиуа? Ти ли си?

Някаква жена подаде глава иззад един от драконите.

Първоначално Кураара не я беше забелязала, но отстрани на трона имаше врата, скрита от статуите.

– А, Токиюки, точно както си мислех! – Жената се наведе под едно каменно крило, докато приближаваше към Фуджиуа. Имаше кръгло, любопитно лице. Тъмните ѝ очи сякаш прорязваха сърцето на стаята.

– Принцесо! – Фуджиуа се поклони.

Кураара замръзна.

Пред нея стоеше принцеса Цукими, а зад нея беше Химура.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

КУРАРА стоеше като вцепенена. Беше очаквала да открие Химура къде ли не, само не и тук. Студеният шок премина в облекчение. Сега той можеше да ѝ върне ядрото на Хару и те можеха да помолят принцеса Цукими да спаси приятеля ѝ.

Химура се взираше в нея с широко отворени очи. Лицето му изгуби целия си цвят. Изглеждаше така, сякаш бе видял призрак.

Господарю! – Акане хукна към него, щастлива, че са се събрали отново. Курара също искаше да каже нещо, но си спомни къде се намира и бързо се просна на пода в знак на преклонение.

– Това твоето шикигами ли е? – Принцесата погледна Акане като малък домашен любимец. – Очарователно е.

– Много е досадно – каза сковано Химура.

С чело, опряно в студения под, Курара надникна към принцесата през завесата на косата си.

Кожата на принцеса Цукими беше толкова бледа, че имаше нещо не съвсем човешко в нея. Лицето ѝ с форма на луна, със същия цвят като офудата на Курара, беше в ярък контраст с наситената мастиленочерна коса и червилото, което оцветяваше устните ѝ в кървавочервено.

Ако Курара се бе осмелила да помръдне, щеше да се отдръпне назад. Красотата на принцесата беше тояга, просто още един инструмент на силата, с която да накара хората да ѝ се подчинят. Тя не носеше величествената, дванайсетпластова роба, както Курара би очаквала от кралските особи, но фактът, че се обличаше като обикновен човек, само накара момичето да почувства разликата помежду им още по-остро. Между тях имаше пропаст, стъгната в диплите на тъмносиньото кимоно на принцесата и в кривите линии на нейната хакама.

– Ваше Императорско Височество... – Фуджиуа прочисти гърлото си. – Позволете ми да ви представя...

– Създател! – Очите на принцесата светнаха. Тя закрачи около Курара, гледайки я като рядък екземпляр.

Имаше нещо маниакално, почти властно във внезапния ѝ ентузиазъм. Като колекционер, който не може да говори за нищо друго освен за хобито си. Натискът на погледа ѝ беше като тежест върху гърдите на Курара. Колкото по-дълго стоеше пред принцесата, толкова повече я смазваше.

„Човеците са гладни. Ядат плътта ти с устата си; изяждат душата ти с очите си. Поглъщат, поглъщат.“ Думите на орела прозвучаха в главата на Курара. По онова време това бяха просто налудничавите бръщолевения на подивял звяр. Сега Курара разбираше. Самото присъствие на принцесата я караше да се чувства като плячка, която предстои да бъде преследвана.

– Боже, какъв прекрасен екземпляр си само! – Принцеса Цукими прокара блед пръст по кървавочервените си устни. – Малка Създателке, защо си дошла? Искаш да помолиш за моето кралско благоволение ли? Като толкова много други глупаци и мъртъвци.

– Тя е един от моите другари, Ваше Императорско Височество... – изграчи Химура. – И двамата летим с „Орихиме“.

– Принцесо Цу... Ваше, тъъ, Ваше Императорско Височество! – заекна Курара. Щеше да се изложи, сигурна беше; случайно щеше да каже нещо грубо и тогава... е, имаше толкова много ужасни неща, които можеха да се случат, та не беше сигурна за кое да мисли първо. – Не съм дошла тук, за да искам нещо, но моля за вашето кралско благоволение!

В очите на принцесата отново припламна онзи леко налудничав блясък. Тя се засмя.

– Добре! Добре! Харесва ми, когато хората се молят! И какво ще ми дадеш в замяна, малка Създателке?

– Аз... мога да ви впечатля – отвърна Курара.

Очите на принцеса Цукими светнаха от удоволствие, въпреки че нещо във веселостта ѝ изглеждаше твърде опасно.

– Храбро изказване! Сигурна ли си? Приемам плащания и в нокти и части от тялото, нали знаеш – каза принцеса Цукими със звънящ смях, макар Курара да беше сигурна, че говори сериозно.

Отстрани Фуджиуа си прочисти гърлото.

– Ваше Императорско Височество, ако нямате нужда от мен, Инуи все още не се е върнала. Страхувам се, че се е

случило нещо.

Принцеса Цукими хвърли същия поглед на Фуджиуа, който може би отправяше към птици, които отказваха да пеят, или към кукли, които се чупеха, когато си играеше с тях; това беше изражение, раздразнено от свят, който не се подчиняваше безмълвно на волята ѝ.

– Щом я няма, значи я няма. Защо аз или някой от моите Създатели трябва да си губим времето с нещо толкова маловажно? – Тя махна пренебрежително с ръка.

– Но... – Фуджиуа скръсти ръце, разстроен от студенината на принцесата.

– Какво му има на лицето ти, Токиюки? Изглеждаш недоволен.

Цукими долови болката в изражението му. Тя пристъпи напред, предизвиквайки го да говори.

– Н-не, в никакъв случай, Ваше Императорско Височество – заскна Фуджиуа в отговор. Красивото му лице вече не изглеждаше свършено, а изкривено от безпокойство.

Като по сигнал друг Създател излезе от страничната стая. Той беше колкото висок, толкова и широк, плешив, с бял гарван, кацнал на рамото му.

– Ваше Императорско Височество, готово е – обяви той.

Очите на принцеса Цукими светнаха. Тя беше дете, което за миг превключваше между гняв и наслада и после забравяше и за двете също толкова бързо.

– Отлично, Горо! Почини си. Фуджиуа, трябва да ти покажа нещо. Очарователно е! Най-добрата ми работа до момента! Вие двамата... – Устните ѝ се намръщиха, когато погледът ѝ попадна върху Химура и Курара.

– Бих искала да видя най-впечатляващата работа на Ваше Императорско Височество! Чувала съм, че никой не знае повече от великата принцеса Цукими, когато става въпрос за Създатели или шикигамита!

Курара скочи на крака, преди принцесата дори да е успяла да си помисли да ги отпрати. Беше рисковано да прекъсва Нейно Височество, но Курара бе наблюдавала как артистите на „Мидори“ успокояваха и най-агресивните пияници, като ги засипваха с комплименти.

Принцесата се наду от гордост.

– Много добре. – Тя направи знак на Курара и Химура да се присъединят към нея. – Последвайте ме.

Химура изглеждаше така, сякаш поглъщаше кълбест кит.

Стаята зад трона не беше нищо повече от голям склад, в който липсваха всякакви мебели. Акварелни картини украсяваха хартиените врати около тях.

– Ето, погледнете. – Принцеса Цукими се ухили.

Погледът на Курара падна върху футона в средата на стаята и фигурата, която лежеше там.

Тя замръзна насред крачка.

Дъхът ѝ спря.

Познаваше тази спускаща се черна коса, тези тънки ръце, този леко крив нос. Момчето лежеше неподвижно със затворени очи, а крайниците му бяха разположени така, че да изглежда сякаш само спи. За един ужасен момент Курара беше сигурна, че е мъртъв. Трябваше да си напомни, че той е шикигами, че смъртта означава нещо друго за неговия – за *техния* – вид.

– Очарователно, нали? – Принцеса Цукими беше преизпълнена с вълнение. Тя отметна чаршафа, покриваш краката и тялото на Хару. Гърдите му бяха отворени. Хартиени кости и органи бяха изложени на показ, за да могат всички да ги видят. На мястото на сърцето лежеше повторно прикрепеното ядро. Беше леко вдлъбнато и шарките бяха избледнели, но хартиените нишки все пак свързваха сферата с крайниците му.

– Химура, занесъл си Хару при принцеса Цукими? Благодаря ти! – Устните на Курара се извиха нагоре в толкова широка усмивка, че тя не можа да я прогони от лицето си.

Откакто влезе в летния дворец, нервите ѝ бяха опънати като струни. Щом откри, че Химура е говорил с принцесата от нейно име, нещо в нея се отпусна. Беше толкова успокоена, та си помисли, че радостта ще я смаже.

Химура не я погледна. Тук, в най-обикновената стая в двореца, той не можеше да откъсне очи от стената.

– Химура? – Смътно усещане за нещо нередно глождеше съзнанието ѝ и нарастваше с всяка секунда. Курара чувстваше как паниката се надига в нея. – Какво поиска принцесата от теб в замяна на поправката на Хару?

– Какво съм поискала аз? – Смахът на принцеса Цукими беше тих като сребърни камбанки. – Вярвам, че тук е станала някаква грешка, това шикигами ми принадлежи. Не съм искала нищо. Твоят другар – тя посочи Химура – ми го продаде. В замяна на някои книги от моята библиотека.

Минаха няколко секунди, преди Курара да осъзнае думите ѝ, преди всичко да рухне.

Тя се обърна, за да погледне Химура. Болеше. Повече, отколкото някога бе предполагала, че може да боли от нещо.

Трябва да е станала някаква грешка. Химура не би направил това. Станала е грешка. Аз съм лотос, аз съм лотос, лотос.

Най-накрая Химура срещна погледа ѝ и всяко съмнение изчезна.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

КУРАРА никога не си бе представяла, че Химура може да направи нещо толкова жестоко. Знаеше колко много означава Хару за нея; той я беше виждал, когато тялото на приятеля ѝ се предаде. Въпреки че спореха и не бяха съгласни по много въпроси, Химура бе обещал да ѝ помогне да спаси Хару.

Висулката дарума тежеше между ключиците ѝ. Дали това, че беше шикигами, промени коренно мнението му? Толкова ли не му пукаше вече за нея, че щеше да ѝ причини това без помен от угризение?

Болката отстъпи място на гнева. Бе потъпкал надеждите ѝ, сякаш бяха нищо. Сякаш тя не означаваше нищо. Сякаш тя не беше нищо повече от инструмент без собствена воля.

– Не е ли невероятно? – Принцеса Цукими сложи ръка на гърдите на Хару, без да обръща внимание на бурята, бушуваща в тези на Курара. – С моите инструкции Създателите ми следваха плана на ядрото, за да пресъздадат външния му вид. Записите сочат, че най-първите шикигамита са били по-... естествени на вид, отколкото са днес. Възможно е това да е едно от първите шикигамита, създавани някога! Можете ли да си представите? Каква безценна част от историята падна направо в скута ми!

Курара поклати глава. Хару винаги си е бил Хару – момчето, което обичаше приключенските истории и крадеше от артистите парчета хартия, за да прави Курара оригамита. Той – не, *те* не можеше да са нещо толкова специално. Освен това Курара беше запозната с всички истории за специални хора – герои, произлезли от богове, полубезсмъртни, деца, благословени от приятелски настроени йокай. Специалните хора са живеели специален живот и са правели специални неща. Курара бе прекарала половината от живота си в търкане на тенджери на „Мидори“.

– Какво... какво смятате да правите с него? – попита тя.

Нещо се промени в изражението на принцеса Цукими. Тя се усмихна, но в тъгълчетата на устните ѝ се забелязваше нещо жестоко.

– Кой знае? Може би ще го накарам да ми служи.

– Против волята му?

– Искаш да чуеш мнението на шикигамито ли? Предполагам, че питаш и чаршафите си дали желаят да спиш върху тях? – Принцеса Цукими се изправи. Изглеждаше подражана от въпросите на Курара.

– Курара – изсъска предупредително Химура.

– Ти каза, че искаш нещо – подхвана принцесата, като пристъпи по-близо до Курара. – Какво?

Курара се напегна. Всичко, което искаше, зависеше от прищевките на принцесата. Курара се надяваше, че ще успее да устои на бурята на нрава ѝ, че Цукими ще бъде по-щедра с някого, когото смята за Създател. Слушайки я как говори за шикигамитата, Курара разбра, че каквото и да кажеше, нямаше да ѝ повлияе. Принцесата беше като дете с рядка играчка. Нищо на света не би я накарало да се откаже от Хару.

Курара не си губеше времето с приказки. Ако не действаше бързо, щеше да е твърде късно. Свали огърлицата си с едно плавно движение. В миг оформи верига, която се стрелна към принцеса Цукими. Фуджиуа реагира без колебание, като избута принцесата зад себе си. Докато той се движеше, за да блокира атаката, офудата на Курара внезапно се изви около него, заобиколи го и се насочи към безсъзнателната форма на Хару.

– Курара! Спри! – Химура сграбчи Акане, за да попречи на лисицата да скочи в битката. Офудата му се изплъзна от китката му и закръжи около него, но той не нападна. Местеше поглед от лице на лице.

Фуджиуа отклони офудата на Курара. Докато тя отстъпваше, Руки се хвърли към нея. Курара избегна масивната му помитаща лапа и се втурна през една от хартиените врати в съседната стая. Офудата ѝ се регрупира около нея и се втвърди под формата на камъни. С рев тя ги запрати към Фуджиуа и неговото шикигами, замервайки и двамата с офуда, която проби дупки в татамито и остави вдлъбнатини в стените. Докато Фуджиуа скачаше зад Руки, тя се затича към Хару.

– Курара! – Резкият вик на Химура я разсея само за момент, но той трая достатъчно дълго, за да може Руки да скочи. Шикигамито се вкопчи в лявата ѝ ръка, зъбите му потънаха дълбоко в предполагаемата ѝ плът.

Тя се подсмихна на опитите му да я спре. Не усещаше нищо в този хартиен крайник. Без никаква болка, която да я разсейва, Курара сграбчи в юмрук хартиената козина на тигъра и насочи парче офуда към хълбока му. Преди да успее да удари целта си, хартията на Фуджиуа се превърна в дълго бяло острие, което прониза лявата ѝ ръка и я преряза в лакътя.

Руки я събори на земята. Лапата му се стовари върху гърдите ѝ, счупи ребрата ѝ и я притисна като пеперуда, забодена в стъклена витрина.

Курара изпищя. Болката беше нетърпима. Гърдите ѝ горяха; беше сигурна, че костите ѝ стържат в дробовете. Ръката ѝ бе прерязана точно в лакътя, там, където преди това беше паднала.

– Защо тя не кърви? – понесе се гласът на Фуджиуа над нея.

Ръката ѝ. Курара можеше да я види как лежи на няколко метра от нея. Осени я мисъл.

С усилие на ума ѝ ръката ѝ се разпадна на парченца. Ръкавицата се спихна, когато крайникът вътре в нея се раздели на квадратчета хартия, които се понесоха по пода. Те се завъртяха над главата на Руки и се свързаха отново с лакътя ѝ, образувайки наново изгубения ѝ крайник. Докато го правеха, ръката ѝ се превърна в огромен драконов нокът. Напрягайки се, тя събори Руки от себе си и скочи на крака, а смачканият ѝ гръден кош крещеше от болка.

Не бързай толкова! – изръмжа Руки, докато тя се вгурваше към изхода.

Принцеса Цукими извади пистолет от колана на хакамата си и стреля.

Куршумът уцели Курара в корема. Болката избухна в тялото ѝ, но тя стисна зъби и я понесе. Препъвайки се напред, продължи да бяга.

Без предупреждение куршумът в корема ѝ избухна.

Гилзата се разпадна и широк шип проби гърба ѝ. Той се изви подобно на пипало около торса ѝ и нагоре по ръцете ѝ, привързвайки ги отстрани.

Курара се строполи на земята с трясък. Когато гилзата удари пода пред нея и се претърколи по земята, тя разбра какво се е случило. В металната обвивка нямаше барут, а ролка хартия. Фуджиуа, а не принцесата контролираше куршума.

В един последен отчаян опит да се освободи офудата ѝ се превърна в ножове. Надвиснали над нея, те образуваха отчаяна бариера, казвайки на Фуджиуа и другите да стоят настрана.

– Химура – изграчи тя. Със сигурност нямаше да я остави да умре. Колкото и строг и безчувствен да беше, имаше граници, които дори Химура не би прекрачил.

– Достатъчно! – Химура се извиси над нея, свил ръце в юмуци. – Стига толкова, Курара. Спри.

Думите му я прорязаха по-дълбоко от всеки нож. Курара трепна. Гневът му беше като буря. Тя виждаше как идва и нараства и въпреки това не можеше да направи нищо, освен да се подготви за удара.

– Няма да споря с шикигами! – Гласът му се прекърши, когато извика. Той се държеше като здраво навита пружина, погледът му беше див и обезумял. – Ти не си истински човек. Може да си мислиш, че имаш емоции, мечти, желания, но не е така. Всичко, което чувстваш, всичко, което искаш, е решено за теб от човека, който те е създал. Нима не го виждаш? Не го ли разбираш?

Химура помете надеждите ѝ като цунами. Седмиците, които бяха прекарвали в тренировки заедно, хартиената кукла дарума, висеща на огърлицата ѝ, обещанието му да ѝ помогне. Въпреки всичко Курара все пак бе вярвала, че дълбоко в себе си Химура го е грижа за нея по някакъв начин.

Сега вече знаеше, че не е така.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

КУРАРА не можеше да направи нищо, освен да се бори, когато Химура се обърна и се поклони на принцесата.

– Моите най-смирени извинения. Моля, знайте, че не съм планирал това да се случи.

Цукими го погледна злобно. Настръхнал, Руки се премести, за да го заобиколи.

– Бих могла да ексекутирам теб и целия ти екипаж. Казваш, че не си планирал това, но тя е твоето шикигами, нали?

– Не е. Тя не се подчинява на волята ми. Двата бяха заедно. Продадох момчето без нейно знание. Затова е ядосана.

Цукими млъкна, докато осмисляше думите му. Погледна надолу към Курара.

– Дай ми я.

– Не! – Курара започна да се бори с оковите си. Държаха я здраво.

Принцеса Цукими клекна пред нея.

– Ваше Императорско Височество! – предупредително викна Фуджиуа.

С едно махване на ръката си принцесата го накара да млъкне. Въпреки че ножовете на Курара продължаваха да висят във въздуха, те ни най-малко не тревожеха принцесата. И двете знаеха, че ако Курара нападне, това ще е последното нещо, което ще направи.

Принцесата се наведе и постави студените си ръце върху лицето ѝ, повдигайки главата ѝ. Твърдите ръбове на ноктите ѝ се впиха съвсем леко в кожата на Курара.

– Очарователно – прошепна тя, лицето ѝ бе толкова близо, че Курара можеше да преброи миглите ѝ, докато прърхаха по извивката на бледата ѝ буза. – Ти наистина изобщо не приличаш на шикигами, а и умееш да използваш офуда.

Курара виждаше собственото си отражение в очите на Цукими: натъртеното си чело и цепнатата устна.

– Дай ми нож. – Принцеса Цукими протегна ръка към Фуджиуа. Той ѝ подаде танто, направено от офуда.

Нямаше време да помръдне. Умът на Курара дори не регистрира паниката ѝ, преди острието да пронизе корема ѝ. Болеше. От раната не потече кръв, но това не облекчи агонизиращата болка от разрязването.

– Очарователно! Очарователно!

Курара се опита да се извие настрана, но колкото повече се гърчеше, толкова по-здрави ставаха оковите ѝ. Ако протегнеше глава напред, можеше да види разпорения си гръден кош. Мръснобяло ядро лежеше между ребрата ѝ, органите ѝ изпомпваха без кръв, течни остатъци от това, което беше яла последно, лежах в стомаха ѝ, потопени в странна зеленикава течност.

Точно като Хару.

С последни сили тя пусна ножовете, носещи се над нея.

Принцеса Цукими не помръдна. Фуджиуа хвърли преграда от хартия над главата ѝ, ножовете отскочиха и се плъзнаха в единия ъгъл на стаята, където се разпаднаха.

Студените пръсти на Цукими влязоха в гърдите ѝ и обгърнаха ядрото ѝ. Имаше чувството, че докосва сърцето ѝ.

– Другото ядро беше леко повредено. Изглеждаше, че нещо го е прорязало и символите бяха ожулени. Това е напълно непокътнато. Може би затова тя може да използва офуда. – Принцесата говореше като очарован изследовател, който открива нови руини.

„Намерили двама ви с Хару да лежите в празен хамбар. От гърдите му стърчал голям дървен кол.“ Курара си спомни думите на мадам Ито. Дали и Хару някога е можел да контролира офуда? Дали онзи кол бе одраскал ядрото му и бе унищожил способността му да владее хартията?

– Удивително е, че не е полудяла след всички тези години – каза Фуджиуа.

Не е полудяла? Не, може би беше. Курара със сигурност имаше чувството, че в момента губи разсъдък си.

Тя погледна към Химура, но той не я гледаше. Стоеше в същата поза като преди, със стиснати юмруци. Лицето му беше бледо, но погледът му бе решителен.

Той прочисти гърлото си.

– А, разбира се. Искаш да видиш библиотеката ми, нали? – Цукими се усмихна.

– Химура, не можеш просто да ме оставиш така! – Курара се бореше с хартията, която я оковаваше.

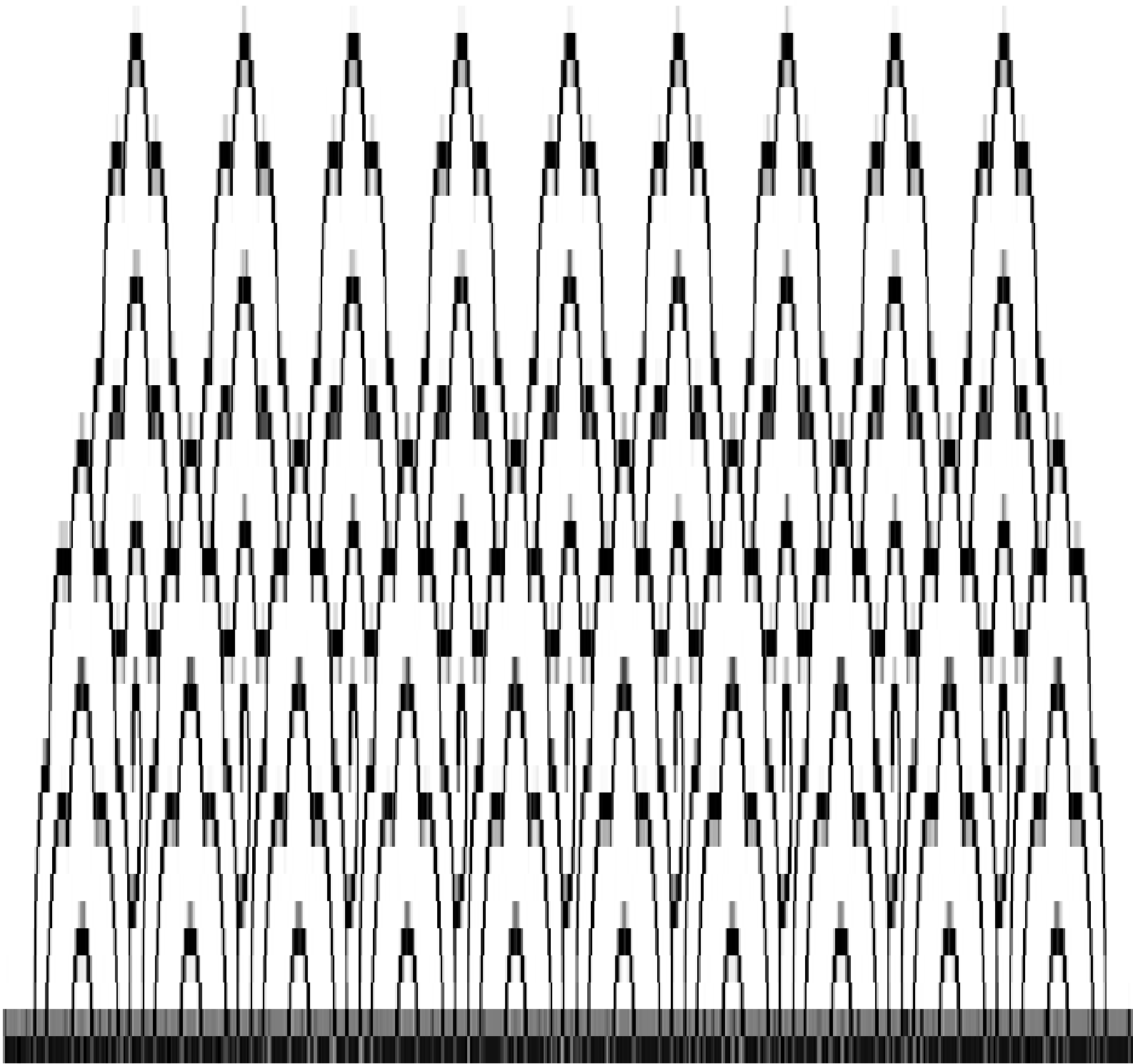
Химура срещна погледа ѝ, но отмести очи толкова бързо, че Курара не разбра дали си го е въобразила. Без дори да се сбогува, той се обърна, за да излезе от стаята.

– Акане!

Лисицата погледна назад. Сърцето на Курара трепна. Акане нямаше да я изостави.

– Ела, Акане! – викна рязко Химура. Лисицата наведе леко глава – кратък поклон – и обърна гръб на Курара.

Шикигамито хукна след господаря си, оставяйки я на съдбата ѝ.

ИНТЕРЛЮДИЯ

*Тогава демонът попита:
– Колко трябва да погълнеш,
за да си доволен?
И усмихвайки се, ти прошепна:
– Целия този прогнил свят.*

от „Разговори с йокай“
(текст, забранен от Службата на патриотите)

НАЙ-ДОБРАТА смърт, на която един сорабито можеше да се надява, беше смъртта от падане – кратката еуфория от полета, поривът на вятъра, свистенето на въздуха, свободата на небето. Падането не беше нищо повече от летене надолу до внезапно спиране.

За Рей беше малка утеха, че повечето сорабито, които щяха да умрат днес, вероятно щяха да се хвърлят към смъртта си.

Беше още по-утешително да знае, че сред тези хора ще има и наземници.

Шум от фойерверки отекна по стените на склада. Само на метър от тях драконът лежеше свит на кълбо. Той гледаше Рей заплашително. Ноктите на предните му крака стържеха по земята. Заповедите, които Инуи му бе наложила, за да го поддържа спокоен, се изчерпваха. Нямаше да остане послушен за дълго.

– Почти е време. – Той погледна часовника си и се усмихна.

– Да не очакваш да се бия сама с това шикигами? Когато ловуваме, е необходим целият екипаж само за да свалим някое! Ако искаш да го спра, след като... след като свърши това, което трябва... тогава ми позволи да говоря с тях. – Томое не се молеше. Тя знаеше, че той не уважава хора, които биха захвърлили гордостта си и биха се молили.

Рей поклати глава.

– Нямам доверие на екипажа ти. Вярвам само на теб, дъще моя.

Томое го погледна с отвращение. Той знаеше, че дъщеря му не желае да повярва, че каквато и да е част от него е имала роля в нейното създаване.

– Не е въпрос на доверие! Ти искаш невъзможното! Не мога сама да убия шикигами!

Рей не ѝ вярваше. Може би щеше да е по-трудно без подкрепата на нейния екипаж, но Томое беше негова дъщеря. Кръвта му течеше във вените ѝ. Сигурен бе, че е способна на повече, отколкото му казваше.

– Можеш или да помогнеш, или да се отдръпнеш и да гледаш. – Той ѝ се усмихна и се зарадва, когато раменете на Томое се сковаха.

Въпреки че го погледна така, сякаш единственото ѝ желание бе да види как драконът го разкъсва на парчета, Рей знаеше, че Томое ще направи каквото той иска. Тя нямаше да позволи градът да бъде унищожен само за да може да каже, че няма нищо общо със „Сома“. Нямаше да позволи да загинат невинни хора.

– Аз също като теб не искам да наранявам нашите братя сорабито повече. Но нещо трябва да се направи с принцеса Цукими. – Той тръгна към дракона.

Беше време.

Шикигамито се хвърли напред, когато мъжът се приближи, но веригите му попречиха да забие зъбите си в черепа му.

– Да не си посмял! – Томое се втурна към баща си, но беше твърде късно да го спре.

Рей отиде отстрани до склада, където дълго метално съоръжение стягаше веригите на дракона и удържаше звяра вързан. Той дръпна лоста и веригите паднаха. Съществото примигна с големите си безцветни очи и бял слой покри изпъкналите му очни ябълки. След това тялото му започна да потръпва. Мятащата се опашка се заблъска в стените.

Томое отстъпи назад притеснена. Ноктите на шикигамито изровиха дълбоки ровове в каменния под, устата се отвори в беззвучен писък. То се изправи на крака като приливна вълна. Зъбите му щракнаха, когато се хвърли към Рей, пропусна само защото опашката му се закачи в плетеницата от вериги, навити около краката му.

Смехът на Рей отекна из склада. Той затанцува назад, сякаш драконът беше просто игриво куче, което го

пошипваше по краката, а не чудовище, способно да го изяде целия. Ето това беше власт! Можеше да свикне с подобно чувство. Вероятно затова Създателите бяха направили такива зверове. Заради този шеметен прилив на чувството, че са недосегаеми.

Драконът се измъкна от веригите си, но преди да успее отново да нападне Рей, Томое се хвърли към звяра. Въпреки цялата си омраза към него Рей знаеше, че тя няма да стои и да го гледа как умира в ноктите на шикигами. Точно както нямаше да стои и да остави градът да бъде унищожен.

Тантото ѝ се заби в едната страна на лицето на шикигамито, разрязвайки хартиените люспи, за да разкъса бузата му. Опашката на дракона я блъсна назад в отговор, но Томое беше предвидила това и бе подготвена за удара. Рей трябваше да признае, че е доста впечатлен от начина, по който тя се предпази от нараняване, когато беше запратена да се търкаля по земята.

Може би раздразнен от отказа на Томое да стои неподвижно и да бъде смазана или може би подмамен от звуците на празника над земята, драконът се дръпна назад. Изстреля се във въздуха, удари тавана и си запробива път през бъркотията от кабели и тръби над него, докато достигна повърхността. Измъквайки се с трясък от склада, той литна към града.

Викове на тревога прозвучаха във въздуха. С тантото, притиснато към обито си, Томое гледаше как драконът се рее свободно.

Рей се обърна, за да срещне погледа на дъщеря си. Не го бе поглеждала с такава омраза от деня, в който замина за „Орихиме“. Той се ухили.

– Е? Тръгвай.

Беше време за лов.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

СЕЛОТО гореше. Когато Курара отвори очи, видя разрушени къщи и пламтящи полета. Тя стоеше в средата на широка черна пътека, напукана и осеяна със загубени вещи. Пепелта се носеше от вятъра.

Първо я обзе паника. Къде беше? Какво се случваше?

Дълбоко в себе си беше сигурна, че е преживявала нещо подобно и преди, макар че не можеше да си спомни точно кога. Някой извика името ѝ. Курара се обърна и видя Хару да тича към нея. Въпреки че не изглеждаше по-различно от обикновено, той носеше дълго, изплетено от трева наметало, което се спускаше до глезените му. Платнените предпазители на ръцете и краката му бяха покрити с мръсотия и кръв.

– Аки! Ела бързо! – Хару я хвана за ръката и я повлече през селото, покрай счупени огради и разбити складове. – Това е Сейриу! Губи си ума!

Въпреки горещината от пламъците Курара се почувства така, сякаш някой я беше залял с кофа с ледена вода. Името Сейриу не звучеше познато, но извикваше образа на гигантски, подобен на змия дракон, голям колкото кълбест кит.

Вече си спомняше. В последната битка Създателят на Сейриу беше загинал. Беше хаотична и бясна битка по калните склонове на планината Ирио. Загубата на такъв могъщ Създател се отрази тежко на всички в селото.

– Толкова скоро? Минал е само един ден! – Имаше друг Създател, готов да стане негов господар. Нов господар, който да свърже душата му с този свят.

Само ако му беше осигурен нов господар веднага. Но откъде можеха да знаят, че ще се изгуби толкова бързо? Тя ли беше виновна? Помолила бе Създателите да изчакат. Беше жестоко да наложиш нов господар на шикигами толкова скоро. „Дайте му време да скърби“, бе умолявала тя.

Под потъмняващото небе разораните поля се издигаха в хълмове. В дъното стоеше тълпа от мъже, облечени в дълги тревни пелерини. Шикигамита с всякакви форми и размери кръжаха около тях.

Когато Курара и Хару настигнаха тълпата, викът на наблюдател ги предупреди за приближаването на дракона. Сейриу прелетя отгоре. Тялото му представляваше гигантска река от сняг, течаща през небето. Мъжете вдигнаха лъковете си и изстреляха облак огнени стрели в тялото на дракона.

– Сейриу! – извика Курара, надявайки се вятърът да отнесе гласа ѝ. – Опомни се!

Беше ѝ омръзнало да гледа как умират шикигамита.

Небето се разтресе. Мъжете започнаха да викат, подготвяйки се за ново нападение.

– *Умираща звезда падна от небесата...* – запя тя, макар да беше почти крясък и без мелодия.

Това беше приспивна песен, която всички знаеха. Курара се надяваше, че въпреки всичко тя ще успокои дракона. Че все още има някакъв начин да го спаси.

– ... *и от тази звезда порасна дърво. Хората от селото отсякоха дървото, за да направят хартия.*

Над главите им Сейриу изрева и се стрелна към тях.

Курара рязко се събуди. Лежеше на футон в нещо, което приличаше на стая за медитация. Единствената украса бяха акварелните рисунки на плъзгащите се врати, поставени върху четирите стени. Дървени колони поддържаха високия извит таван. Някъде отвъд вратите се чуваше шум от течаща вода.

– Жалко за орела... – Гласът на принцеса Цукими се носеше над нея. Въпреки че стаята беше тъмна, Курара можеше да види принцесата, седнала в края на футона си. – Но така или иначе, щях да го унищожа. Няма смисъл от шикигами, което не може да се подчинява.

Курара погледна надолу. Оковите ѝ бяха изчезнали. Тя можеше да се движи свободно, но не смееше. Цукими не я погледна, но вероятно знаеше, че Курара е будна.

Включиха се електрически лампи и осветиха стаята. Курара трепна от внезапната светлина. Едва след няколко мига тя се осмели да отвори едното си око.

Хару лежеше в другия край на стаята. Беше блед, но кожата му вече не бе като хартия. Миглите, отпуснати на

страните му, съвпаднаха по цвят с тъмния кичур непокорна коса, разпилян по възглавницата. Руки седеше до Фуджиуа, който беше коленичил в долния край на футона на Хару. В едната си ръка държеше нож. Другата беше току-що превързана и подгизнала от кръв.

– Какво правиш? – Курара се опита да се поизправи и да седне.

Химура и Акане ги нямаше. Наистина я бяха изоставили. Въпреки че се опитваше да попречи на болката да стигне до сърцето ѝ, тя все пак успя да се прокрадне. Толкова ужасно ли беше да си шикигами, че Химура така бързо се обърна срещу нея?

– Очарователно. – Цукими приклепна пред Курара. С върха на ноктите си докосна ръба на челюстта ѝ. – Ти си различна от всички останали шикигамита – толкова древна, толкова дълго без господар, но все още с ума си. Може би не е нужно да бъдеш обвързана със Създател.

Очите на принцесата трепнаха нагоре, за да срещнат погледа на Курара. Усмивката на жесток бог се разливаше по устните ѝ.

– В такъв случай се свържи с мен. Винаги съм искала да имам свое собствено шикигами. Само да се бях родила Създател.

Курара почти не обръщаше внимание на принцесата. Имаше чувството, че е зрител в собствения си череп, виращ се в тяло, което не ѝ принадлежи.

В гърдите ми зее дупка. Зави ѝ се свят. Тя погледна надолу към отворения си гръден кош, към ядрото си, сгушено в хартиени нишки като пашкул, лежащ върху паяжина. Това наистина ли беше тя?

Усетила липсата на внимание, Цукими повдигна брадичката на Курара, принуждавайки я да срещне погледа ѝ.

– Баща ми и брат ми не оценяват хобитата ми. Те не разбират, но ти разбираш, нали? Тази сила в теб е завладяваща.

Стиснала зъби от гняв, Курара се пребори с желанието да опита да ухапе принцесата. Отказваше да я опипват и оглеждат като животно!

– Всички хора сте еднакви! – изрече гневно тя. – Шикигамитата не са обекти за притежание! Може да сме различни от вас, но това не означава, че не сме способни да мислим или да чувстваме. Ако ни поставите нашийник около врата и ни принудите да се подчиняваме, нищо няма да промените. Това няма да ни накара да ви обичаме!

Жестокият смях на принцеса Цукими заля стаята.

– Да ни *обичате*? Какво ме интересува дали ме обичаш, или не? Само едно нещо на този свят има значение за мен. – Червените ѝ устни се разтеглиха в широка усмивка. Тя би изляла Курара жива. – Дали си ми интересна, или не.

Като бутна Курара обратно на футона, тя се изправи.

– За твой късмет – тя хвърли надменен поглед на Курара, преди да се насочи към Фуджиуа, – те намирам за *много* интересна.

Загръщайки кимоното си над отворения си гръден кош, Курара вгренчи гневен поглед в гърба на принцесата. Трябваше да избяга по някакъв начин, но първо се нуждаеше от офуда. Вратите бяха направени от хартия. Можеше ли да ги използва?

– Фуджиуа, приключи ли вече с него? Събуди го. – Цукими кимна към легналия Хару. Курара се паникьоса. Тя разбра защо ръката на Фуджиуа кърви, защо е затворил дупката в гърдите на Хару.

Кръвта му беше върху ядрото на Хару.

Фуджиуа беше станал господар на Хару. В момента, в който се събудеше, Хару щеше да принадлежи на Фуджиуа, а свободната му воля беше предадена на някого друго.

– Руки! – извика тя на тигъра. – Доволен ли си сега? Ще трябва да споделяш господаря си с друго шикигами. Това не означава ли, че няма да си толкова важен за него, колкото си бил преди? Може би един ден ще бъдеш напълно заменен!

Нещо по муцуната на Руки потрепна. Курара можеше да се закълне, че е видяла колебанието в очите му, но тогава тигърът извърна глава, безизразен като камък.

Трябваше да направи нещо. Знаеше, че не може да се изправи срещу Руки и Фуджиуа едновременно, но ако беше достатъчно бърза, вероятно щеше да спечели предимството на изненадата. Ако използваше хартиените врати като офуда, можеше да вземе принцеса Цукими за заложник. Докато държеше принцесата, никой не можеше да ѝ направи нищо.

Курара се подготви, изправи се на крака и направи крачка назад, по-близо до южните врати. Тя се съсредоточи върху издърпването на хартията към себе си, представяйки си в какъв нож ще я превърне.

Нищо не се случи. Вратите не помръднаха. Дори когато Курара събра всичките си сили, за да призове хартията към себе си, вратите, покрити с рисунки, даже не потрепнаха.

Пронизителният смях на Цукими наруши тишината.

– Добър опит. За съжаление, вратите в тази конкретна стая не са направени от хартия, а от пергамент. Пергамент от животинска кожа. – Тя хвърли надменен многозначителен поглед на момичето.

Страните на Курара пламнаха от унижението. Руки дори не беше помръднал, когато тя се изправи, толкова сигурен беше, че е напълно безсилна.

Тих стон привлече вниманието ѝ. Миглите на Хару трепнаха върху бузата му. Очите му се отвориха и се взряха в тавана. Курара наблюдаваше като на забавен каданс как Хару постепенно осъзнава, че вече не е на „Мидори“. В погледа му се появи объркване. Курара видя рязкото свиване на гърдите му, когато пое първия си дъх, и чу звука на всмукан въздух между стиснатите му зъби.

– Ха... – Курара започна да говори, но преди да успее да каже името му, нещо се блъсна в земята с трясък, който отекна през стените.

Руки скочи на крака, когато Фуджиуа се втурна към принцесата, офудата му се развя около него в готовност.

В стаята нахълта страж.

– Ваше Императорско Височество, нападат ни!

Едва миг след като го каза, нещо отнесе целия покрив. Керамични плочки, дървени греди и носещи въжета заваляха върху татамито.

Над тях се извисяваше звяр, вкопчил ноктите си в краищата на стаята. Устата на Курара се отвори при гледката.

Нямаше как да го сбърка. Това беше драконът, който бе нападнал „Мидори“.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

ДРАКОНЪТ ги гледаше. Курара едва си пое дъх. Имаше нещо диво и бясно в очите му, точно като на дракона в сънищата ѝ. Искаше ѝ се да протегне ръка, да го утеши.

– У-умираща звезда... – Думите се изплъзнаха от устните ѝ. Тя затвори устата си. В съня ѝ това не беше проработило; нямаше да проработи и сега.

Ноктите на дракона пропукаха стените на двореца. С изръмжаване той се хвърли към тях.

– Спри! – Курара разпери ръце. Не ѝ пукаше за принцесата, но знаеше, че ако шикигамито остане тук, ще бъде разкъсано.

Ноктите спряха на сантиметри от лицето ѝ. Курара се вгледа в гънките, образуващи муцуната на дракона. Очите им се срещнаха за миг, но преди тя да успее да проговори, Руки се хвърли към врата на дракона. С едно движение на опашката си звярът събори част от стената на земята, като почти погребва Руки в отломките. Сред вдигналия се прах драконът се отпрати към западната част на двореца.

Принцеса Цукими грабна мечата на стража и го измъкна от ножницата му.

– Ваше Императорско Височество! – Стражът изглеждаше така, сякаш щеше да получи сърдечен удар.

Цукими се завъртя на пета, сграбчи лицето на Курара в двете си ръце и я дръпна напред толкова внезапно, че тя се уплаши принцесата да не откъсне главата ѝ от врата.

– Шикигами, ще ме последваш ли? Ще бъдеш ли моя все пак? – Очите ѝ бяха пълни с неистов плам, който заплашваше да погълне всичко по пътя си. Курара не можеше да срещне погледа на Цукими. Тези очи щяха да я изгорят жива.

Тя бутна принцесата колкото можеше по-силно и се запъти към вратата, но едва направила няколко крачки, лапата на Руки се стовари върху гърба ѝ, блъсна я на пода и ѝ изкара въздуха.

Курара се задъхна потресена, но тежестта на Руки беше толкова смазваща, че се страхуваше да не счупи гръдния ѝ кош. Тя се бореше да се измъкне, но лапата на тигъра я притискаше. Наклони главата си и видя как Хару се изправя на крака. Той извика името ѝ. Поне ѝ се стори, че го чува да я вика – главата ѝ бе замаяна и ушите ѝ звънтяха толкова силно, че не можеше да бъде сигурна.

– Спри! – нареди Фуджиуа.

Хару се дръпна и спря, сякаш краката му изведнъж замръзнаха.

Принцеса Цукими изгледа гневно Курара. Изражението ѝ беше безмилостно. Изглеждаше така, сякаш искаше да погълне света.

– Вържи я – нареди тя. – Вържи я и я остави тук. Ще дойда да я взема, когато всичко свърши.

Тежестта се вдигна от тялото ѝ, но преди Курара да успее да избяга, Фуджиуа хвана въжетата, които бяха паднали с покрива, и завърза тялото и краката ѝ към най-близкия стълб.

Курара се мятеше, крещейки, докато Фуджиуа не тикна още едно въже между зъбите ѝ. То имаше вкус на прах и изгоряла коса. Той затегна възлите. От едната ѝ страна Хару остана неподвижен, но Курара видя нещо да трепва по лицето му.

Фуджиуа ѝ обърна гръб, за да го погледне.

– Знаеш ли кой съм аз? Аз съм новият ти господар, Токиюки Фуджиуа.

Въжетата се впиваха в кожата на Курара, докато тя се бореше да се освободи.

Погледът на Хару срещна нейния.

– Остави я. Тя не значи нищо. – Фуджиуа постави ръка на рамото на Хару. – Ела, последвай ме.

Не, не тръгвай!, искаше да изкрещи тя.

Хару не каза нищо. Хвърли ѝ един последен поглед и тръгна след Фуджиуа и Руки навън от стаята.

Тялото на Курара ѝ крещеше. Тя се бореше с въжетата, които я привързваха към стълба, но колкото и да се връзваха в плътта ѝ или да хапеха кожата ѝ, не се разхлабваха. Паниката се настани в крайчеца на съзнанието ѝ. Трябваше да

избяга. Трябваше да намери Хару. Шумът на битката отекваше около нея. Земята се тресеше и стените трепереха. Колко време губеше вързана тук, неспособна да направи нищо?

Аз съм лотос, повтаряше си тя отново и отново. Аз съм лотос, аз съм лотос, който не чувства нищо. Издигам се до повърхността на водата, оставяйки земната кал под себе си.

Трябваше да се успокои. Опъвайки въжетата, не постигаше нищо. Ако наистина искаше да избяга, трябваше да спре и да помисли.

Тялото ми е от хартия. Мога да го контролирам, както искам.

Поемайки дълбоко дъх, Курара се съсредоточи. Чуканчето на лакътя ѝ се протегна надолу, за да възстанови липсващата ѝ предмишница. Крайникът беше тънък и слаб, но беше там – хартиена бяла ръка, която се спускаше от лакътя до китката ѝ и се разперваше в длан. Събирайки се, пръстите ѝ се сляха, за да образуват хартиено острие. Тя се изви. Беше трудно, но успя да вдигне ръката си към въжетата.

Пръстите ѝ разрязаха дебелиите възли като масло. Докато възлите падаха, тя се наведе да освободи краката си и се отдръпна от стълба. Острието отново се превърна в ръка. Курара се опита да размърда пръстите си. Работеха, макар все още да бяха бели като сняг.

Е, за това можеше да се тревожи и по-късно. Вдигна ръкавицата, оставена на земята, и си я сложи. Разтръска бързо ръката си и остана доволна, че няма да падне отново.

Тя плъзна пръсти по гърдния си кош и хартията отново се преплете, затваряйки раната от ножа на принцеса Цукими. Курара потръпна, когато си спомни как принцесата бе докосвала ядрото ѝ, как онези ледени пръсти ровичкаха в гърдния ѝ кош.

Друг тътен разтърси облицованите с ламперия врати край нея. Щеше да има време да мисли за това по-късно. Сега трябваше да намери Хару и да избяга.

Къде да избяга? Един неприятен въпрос се появи в съзнанието ѝ. Можеше ли да се върне на „Орихиме“? След всичко, което се случи с Химура, искаше ли да го направи? Но къде другаде би могла да отиде? И небесата, и земята ѝ се струваха непознати като мъглявите ѝ спомени. Нейният дом винаги е бил Хару.

Можеше да помисли за това по-късно. Като остави настрана притесненията си, Курара се втурна към коридора. Гръм на оръдия отекна във въздуха. Охранителните кули по ръба на дворецовия терен вероятно стреляха по шикигамито, макар че прицелът им не беше добър. Едно гюле прелетя през покрива и се заби в пода пред нея. Таванът започна да се срутва, оставяйки да стърчат във въздуха назъбени парчета дърво, подобни на раздробени кости.

Прикривайки главата си, Курара затвори очи и хукна по коридора. Тя призова листове хартия от вратите, покрай които минаваше, и ги уви във верига около врата си. Тежестта на новата ѝ офуда беше като топло одеяло в студена нощ, като оазис в пустинята. Пръстите ѝ си играеха с нея, наслаждавайки се на познатото усещане за втвърдена хартия.

Докато завиваше зад поредния ъгъл, Курара се блъсна в някого, който идваше от противоположната посока. От удара и двамата почти полетяха назад. Без да изчака да види кой е, Курара оформи нож от офудата си, за да се предпази.

Мъжът вдигна ръце в знак, че се предава, макар в изражението му да нямаше нищо покорно. Изглеждаше ѝ познат по начин, който тя не можеше да определи съвсем. Дрехите му очевидно бяха изработени от сорабито. Главата му се крепеше на шията като яйце, балансирано върху пръчка.

– По-добре бягай, за да защитиш господарката си. Тя ще бъде изядена жива.

Той си мислеше, че Курара е имперски Създател. Тя не си направи труда да го поправи. За нея нямаше значение дали той е натрапник, убиец или просто опортюнист, който иска да ограби двореца от скъпоценностите му, докато всички са заети с шикигамито.

– Накъде тръгна тя? – Принцесата със сигурност щеше да е с Фуджиуа... а Фуджиуа беше взел Хару.

Мъжът посочи надолу по коридора към изхода.

– Кажи на принцесата, че нейната скъпа Инуи е мъртва.

Курара не знаеше за какво говори и не я интересуваше. Без да го поглежда повторно, тя се втурна навън от двореца.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

ЕДИН слуга изведе Химура от тронната зала.

Не беше сгрешил, казваше си Химура, докато се бореше с изкушението да се върне. Нямаше как да е сгрешил. След всичко, което бе направил, не можеше да си позволи да греши.

Сега вече, така или иначе, беше твърде късно да съжалява.

Библиотеката на принцеса Цукими се намиреше в преустроено складово помещение. Нямаше ключалка, нито индикация, че се намират на някакво специално място, но в тази единствена стая имаше предмети, които бяха по-ценни за Химура от всички съкровища на империята. В средата на пода стоеше газова печка. Ниските библиотечни шкафове бяха заети от големи книги с кожени подвързии, подредени по рафтовете. В края на стаята имаше маса за четене и стол пред дълъг и нисък прозорец, през който един-единствен лъч хоризонтална светлина падаше на земята и хвърляше остри сенки върху лавиците с книги.

– Чели ли сте нещо оттук? – Химура влезе в слабо осветената стая.

– На никого не е позволено да чете колекцията на принцеса Цукими освен на кралското семейство. Никога не бих предала доверието на принцесата – отвърна жената с монотонен глас.

Химура не разбираше как някой може да живее в летния дворец и да не усеща и най-малката тръпка на изкушение. Това беше все едно да сложиш сурова пържола пред гладуващ вълк и да очакваш, че няма да я изяде. Той със сигурност знаеше какво би направил в тази ситуация.

Жената взе гривната му, преди да си тръгне. Останал сам, Химура вдиша миризмата на плесен в библиотеката. Как само биха се радвали родителите му да видят това! Ако все още бяха живи, щяха да треперят и да плачат от радост.

„Много отдавна ние, Създателите, сме владеели тези земи. Много отдавна сме били къде-къде повече от това, което сме сега.“

Бяха живели и умрели, мечтаейки за миналото, за златната епоха, когато Създателите са се радвали на слава и величие. Сега Химура щеше да открие истината, която родителите му толкова отчаяно бяха търсили.

За да не могат Създателите да разместват страниците, всички книги и свитъци бяха изработени от изсушена животинска кожа, а не от хартия, както предполагаше той. Обърна се към един от рафтовете и погледът му попадна на тънък том с червена кожена корица. Това беше същата книга, която принцеса Цукими бе чела, когато той се промъкна в покоите ѝ в търсене на книги, които да открадне преди всички онези години. Книгата беше тук.

Химура я извади от рафта и я отвори на първата страница.

Когато за пръв път дойде при принцеса Цукими, той беше още дете, твърде млад, за да осъзнае пълния си потенциал, но се беше борил с нея с всички сили, надявайки се да покаже уменията си. Офудата му образуваше мечове и щитове, и вълци със скърцащи зъби, а когато хартията му се провали, той се опита сам да я издере, докато накрая на принцесата не ѝ омръзна да си играе с него и не го изрита.

„Жалко – въздъхна тогава тя. – Но ако не можеш да ме впечатлиш, можеш поне да ме забавляваш.“

Застанала над него, принцесата развя червената кожена книга пред лицето му. С два пръста с фин маникюр тя започна да я разкъсва наполовина. Звукът наподобяваше разкъсването на сърцето на Химура.

Той си мислеше, че е унищожила книгата. В набръчкания пергамент имаше разкъсвания на местата, където принцесата бе дръпнала страниците. Химура прелисти томчето само за да види тънките шевове, където кожите бяха защити отново. После изхвърли спомена от съзнанието си и се съсредоточи върху думите – и илюстрираната схема – пред себе си.

Дъхът му заседна в гърлото. Постави книгата на масата и светна лампата за четене, без да откъсва очи от страницата.

Това беше то! Знанието за миналото, което жестоко е било скрито от него. Знанието, което му се полагаше по рождено право.

Химура се нуждаеше от хартия. Искаше да си води бележки. Не можеше да рискува принцеса Цукими да унищожи тази книга.

– Акане. – Той повика шикигамито си. Лисицата прекъсна това, което правеше, и послушно се приближи. – Не мърдай – нареди ѝ той, докато слагаше ръка върху гърба ѝ. Хвана опашката ѝ с другата си ръка, пое си дълбоко дъх и дръпна.

Писькът, който излезе от устата на Акане, не приличаше на нищо, което бе чувал преди – шокиран крясък и стон от изненадващата болка. Химура понякога забравяше, че шикигамитата могат да изпитват болка. След като разбереше напълно как работят ядрата им, можеше да поправи това.

Господарю! Какво...?

– Шшшт! – Химура дръпна отново.

След три или четири свирепи дръпвания опашката на Акане започна да се къса. С един последен напън Химура я откъсна изцяло. Акане се запрепъва напред, задъхана и хриптяща, краката ѝ трепереха толкова силно, че за малко да се подкосят. Офудата, която съставляваше опашката ѝ, мигновено се превърна в двайсетина идеални квадратчета хартия.

Химура потупа лисицата помирително.

– Добре. Справи се добре.

Скимтейки, Акане се запъти към ъгъла на стаята, за да се погрижи за раната си.

– Мразиш ли ме за това? – Химура наблюдаваше как тя се сви на кълбо. Той зададе въпроса, без да се замисли, и веднага се зачуди защо си е направил труда. Шикигамито си беше шикигами. То можеше да го мрази колкото един пирон може да мрази чука.

Обичам те, господарю – отвърна Акане, въпреки че прозвуча доста мрачно.

Химура пак се обърна към бюрото.

Мощна експлозия разтърси двореца из основи.

Изпопадаха книги, а чинии се разбиха в пода. Нещо се изстреля покрай прозореца, скривайки небето от поглед, докато се носеше нагоре.

Шикигами! – Акане изтича до прозореца.

Времето като че ли спря за миг. Химура се почувства така, сякаш беше блъснат от летящ с пълна скорост кохан. Той отмести поглед от шикигамито към библиотеката, после към хаоса, който съществото създаваше, докато в земята близо до дракона се забиваха гюлета.

Знаеше, че пред вратата има охрана, готова да го провери за скрити страници, но сега, когато всички бяха разсеяни от шикигамито, му се откриваше най-добрата възможност. Извъръщайки се от масата, Химура взе един свитък от най-близкия рафт и го прибра под мишницата си.

– Вземи колкото можеш повече книги! – нареди той на Акане, докато се отправяше към вратата, където бяха по-големите томовете. – Искam ги!

Все пак те принадлежат на Създателите, каза си той. *Защо да не ги отнесе?*

Идеята да даде на Химура нещо, което той искаше, развълнува Акане.

Каквото пожелае господарят, Акане ще го вземе! – каза, докато събаряше свитъците от рафтовете.

Навън вилнееше битка, която разтърсваше стените. Гърмежите на оръдията ехтяха във въздуха. Изведнъж нещо се удари в сградата, с трясък се заби в покрива и срина тавана.

– Не! – изкрещя Химура, когато отломки паднаха върху газовата печка и я разцепиха.

Огънят избухна във всички посоки. За няколко секунди библиотечните рафтове пламнаха. Пламъците поглъщаха книгите и свитъците с безразборна радост, като разяждаха пергамента и съдържащото се в него многовековно знание.

Химура можеше да се закълне, че ги чува как крещят.

Димът се издигаше толкова бързо, колкото и пламъците. Той изгори очите му. Без да се замисля, Създателят се хвърли към книгите, които горяха само отчасти, грабна ги и ги стъпка, за да потуши огъня, макар че над него пълзяха пламъци и гредите се срутваха.

Нямаше достатъчно време. Почти всичко беше пламнало. Димът ставаше непоносим. Химура грабна това, което бе успял да спаси, и бързо се отдръпна.

– Акане! – Той направи знак на шикигамито си да го последва, преди цялата сграда да се срути.

Лисицата не помръдна.

– Акане! – Химура извика по-силно над припукващите пламъци и страховитите стенания на чупещото се дърво. Шикигамито му стоеше в средата на библиотеката, заобиколено от горящи рафтове и осветено от меките лъчи на звездната светлина, които проникваха през дупката в покрива. Очите на Акане бяха вперени в книгата в самия край – книгата, която Химура беше чел и бе оставил отворена на далечната маса. Вече нямаше как да я достигне.

Той погледна надолу към Акане. Лисицата го гледаше, сякаш той закачаше луната на небето и палеше звездите.

Една мисъл премина през ума на Химура. Тялото на шикигамито е само обвивка, която лесно може да се замени, но тази книга... всички тези книги нямаше как да бъдат заменени. Ако ги оставеше да изгорят, вековни знания щяха да бъдат изгубени за един миг.

„Шикигамитата са били създадени, за да служат на Създателите. Това е причината да съществуват.“ Родителите му бяха умрели, мечтаейки за знания, с които така и не бяха успели да се сдобият. Химура нямаше да свърши като тях.

Защо трябваше да се убеждава? Това бе правилното решение. Сигурен беше.

– Акане! – Химура беше замаян, но нямаше време за колебание. – Донеси ми тази книга, Акане.

Без да се колебае нито за миг, лисицата скочи през пламъците. Огънят докопа и запали козината ѝ, като се втурна по гърба ѝ. Достигайки до масата точно когато една от лавиците над нея се срути, Акане грабна книгата в уста и отскочи назад. После прескочи падналите шкафове и се стрелна покрай дупките на пода, изровени от срутените отломки. Пламъци се изкачваха по тялото ѝ. Десният ѝ преден крак се смачка, а след това и левият заден.

Сърцето на Химура замръзна, когато лисицата се спъна и падна. Книгата се изплъзна от устата ѝ и се преметна през пода. С цялата сила, която успя да събере, Акане задърпа тялото си напред дори след като гърбът ѝ се счупи, а задните ѝ крака се превърнаха в пепел. Успя да хване книгата между челюстите си и я хвърли към вратата.

Тя се приземи в краката на Химура. Без да губи време, той я грабна и я притисна до гърдите си, докато димът го изтласкваше назад.

Господарю, обичам те. – Химура вдигна очи тъкмо навреме, за да види как Акане му се усмихва със същото изражение, изпълнено с обожание, което никога не слизаше от муцуната ѝ.

„Шикигамитата са били създадени, за да служат на Създателите. Това е причината да съществуват.“

Страхът и ужасът се надигнаха в него толкова бързо, колкото и огънят. Не беше очаквал да се почувства така.

– Акане! Ела тук! – Химура протегна ръка, но горещината на пламъците го принуди да отстъпи назад. Беше твърде късно.

Пламъците погълнаха цялото тяло на Акане.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

ГРАДИНИТЕ навън горяха. Огънят обхващаше всяко дърво и сграда, а наблюдателните кули се превръщаха в пламтящи клади. Слугите и стражите бягаха, за да се прикрият, докато експлозиите разкъсваха земята.

В далечината хартиени вериги обгръщаха тялото на дракона и го придърпваха към земята. Курара хукна към шикигамито. Фуджиуа и плешивият Създател отпреди работеха заедно, докато шикигамитата им се стрелкаха наоколо, за да ги предпазват от атаките на дракона.

Спрете! То не е виновно!, искаше да изкрещи Курара. Имаше нещо сбъркано в света, нещо сбъркано в отношенията между шикигамитата и Създателите, и то ги караше да губят ума си. Не беше по тяхна вина. Защо шикигамитата винаги плащаха цената за нещо, за което нямаша никаква вина?

Тя прескочи отломките по пътя си, избягвайки каменните и дървените късове, които се сипеха върху нея, докато гюлета се забиваха в собствените си кули. Създателите бяха твърде заети с атакуващото шикигами, за да я забележат. Под дима и звуците на изстрели тя се вгурна към Фуджиуа.

Офудата ѝ образува дълго копие. Курара го грабна и го хвърли към главата му с всичка сила, но Руки забеляза атаката тъкмо навреме и отби удара. Тигърът скочи към нея, а масивната му лапа беше готова да я запрати в най-близкото парче от рушащата се стена.

Ти – изръмжа той, гласът му беше яростен, но ясен и красноречив в сравнение с безумните блънгувания на дракона – трябва да научиш къде ти е мястото.

Тя отскочи назад и избегна удара. Къде беше Хару? Очите ѝ претърсиха потъналото в дим бойно поле. Над тях стражи на кипаци се издигаха около главата на дракона и се сгромолясваха обратно на земята, когато шикигамито откъсваше крилата и смачкваше опашките на превозните средства между мощните си челюсти.

Курара призова цялата си офуда към себе си и сплете всички части в едно. Тя си помисли за Акане: как се движеше, как скачаше и извиваше тялото си, и се зае да създава свой собствен хартиен звяр. Като съши мускулите, оформи гръбнака, после главата, повдигна козината на гърба и моделира лапите, Курара създаде хартиена лисица със същия размер като Руки. Макар че единият беше много интелигентен, а другият не беше нищо повече от хартиена кукла, която се движеше по волята на Курара, двата звяра се въртяха един около друг, ръмжейки и щракайки със зъби по петите си.

– Руки! – викна тя. – Къде е Хару? Дай ми го и можеш да бъдеш единственото шикигами на господаря си. Това искаш, нали? Не искаш да делиш Фуджиуа.

Замълчи! – Тигърът замахна към хартиената лисица на Курара. – *Ще изпълня желанията на господаря си!*

– Ами *твоите* желания? – настоя тя, но Руки не искаше да говорят повече.

Вятърът фучеше покрай тях. Лисицата подскочи. Ноктите ѝ пронизаха хълбока на тигъра и двете шикигамита се затъркаляха по земята, отделяйки се за момент, преди отново да се хвърлят един към друг. Забивайки зъбите си в рамото на Руки, лисицата на Курара откъсна огромно парче хартия. С вой тигърът се завъртя, за да я удари. Преди лапата да успее да стигне целта си, Курара сви офудата си. Лисицата се разпадна, хартията се завъртя покрай мятащата се опашка на Руки, след което отново се превърна в лисица зад гърба на тигъра.

Над тях избухна огън. Някой нададе притеснен вик. Драконът се беше освободил от веригите си и се издигаше във въздуха.

– Курара!

Курара се обърна точно навреме, за да види проблясък на тъмночервена коса.

Томое?

Лицето на Томое идеално отразяваше шока на Курара. Косата ѝ се беше изплъзнала от обичайната си спретната плитка и се развяваше диво около лицето ѝ като огнени езици. Очите ѝ бяха ококорени, устата ѝ отворена, а устните ѝ напукани.

– Какво правиш тук? – извика момичето.

Курара искаше да попита същото, когато изведнъж Томое я бутна настрана.

Един меч замахна към главата на Курара и пропусна само на косъм.

Хару стоеше между два стълба от счупено дърво. В едната си ръка стискаше меч, дълъг колкото тялото му, а върхът на острието опираше в напуканата земя. Курара дръпна офудата си назад, свивайки хартиената лисица. Искеше ѝ се да изтича при Хару, но странныят поглед в очите му и мечът в ръката му я спряха.

Той вдигна меча.

– Хару, спри! – Курара вдигна ръка точно навреме, за да блокира удара. Макар да знаеше, че той я напада само по заповед на Фуджиуа, нередността на това предизвика цунами в гърдите ѝ.

Острието прониза лявата ѝ ръка, почти отсече китката ѝ, но когато мечът се врязва, тя втвърди хартиената си ръка, за да спре движението му. Докато беше заклещен в китката ѝ, Курара вплете влакната на хартията около метала и запечатана върха на меча в ръката си.

– Не мога да ти позволя да нараниш господаря ми! – Хару дръпна меча, но той остана здраво уловен в ръката на Курара.

– Той не ти е господар! – Гневът накара гласа ѝ да се пропука. – Кръвта му е върху ядрото ти, но това не означава, че той те притежава!

Тя не искаше да го нарани. Ето ги, стояха в града на мечтите си и се биеха. Защо трябваше да бъде така? Дали цялата ѝ борба и труд я бяха довели само до това?

Не, не беше по нейна вина. Вината не беше и на Хару. Светът бе такъв. Свят на Създатели. Това беше начинът шикигамитата да се подчиняват на своите господари. Всичко в него беше нередно.

Томое извади тантото си от ножницата и се приготви да скочи помежду им.

– Чакай! – изрева Курара. Сега, когато Томое беше тук, може би заедно щяха да измислят как да спасят Хару.

– О, ще бъде внимателна! – Томое замахна с тантото към него.

Хару захвърли оръжието си, за да отскочи от пътя ѝ. Този момент даде на Курара време да се възстанови, но точно когато щяха да го хванат, Руки се появи от хаоса.

Курара не регистрира удара, докато не се озова захвърлена на земята, търкаляйки се сред камъни и разцепено дърво. Мечът на Хару се измъкна от ръката ѝ. Бузата ѝ се остърга в земята, заля я изпепеляваща болка.

Тя се изправи с олюляване, отчаяна. От всички неща, с които не искаше да се занимава точно сега, Руки беше на първо място. Трябваше да махне Хару оттук, преди имперските Създатели да се справят с дракона и да насочат вниманието си към тях.

Докато Курара мислеше как да избягат, нещо привлече вниманието ѝ – блестеше над нея. Тя погледна нагоре. Над главата ѝ се издигаше кохан с меден цвят.

– Томое! – извика тя. Имаше идея.

Не толкова бързо! – Руки нападна.

С едно махване на ръката ѝ офудата на Курара се насочи към Томое и Хару, обви и двамата в лиани от хартия и завърза ръцете им отстрани. С писък и двамата полетяха по земята към нея. Курара завърза хартиено въже около крилото на летящия над тях кохан. Докато корабът се издигаше, и тримата бяха издърпани във въздуха.

Ноктите на тигъра се забиха в земята, като я напукаха точно на мястото, където Курара бе стояла миг преди това. Вбесен, той погледна нагоре, за да види Курара и останалите, които се издигаха в небето.

Хару се мъчеше да се изплъзне, но щом се издигнаха достатъчно, той спря като кукла, чиито конци са били прерязани.

Дължината на импровизираното въже на Курара се скъсяваше и тримата се издигаха все по-нагоре и по-нагоре, докато не се оказаха достатъчно близо, за да се качат на крилото на кохана.

– Т-ти, проклет гълбопоглъщащ Създател! – изкрещя пилотът в лицето ѝ. – Да не се опитваш да откъснеш крилото?

Курара примигна. Брадичката ѝ едва се изравняваше с крилото, а дясната ѝ ръка се държеше за малкото ръбче, което бе успяла да намери, докато лявата ѝ ръка оставаше вързана за останалите.

Тя шокирано се взираше в яростното изражение на пилота.

– Сайо? Какво правиш тук?

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

САЙО избухна в поредица от проклетия.

– Какво правя тук? Ами ти? Проклети Създатели, които си мислят, че могат просто да се захванат за всеки кораб, който им хрумне! Вие, гадни...

– Сайо? – Приглушеният глас на Томое дойде някъде отдолу. Курара се изви настрани, все още висеща на ръба на крилото, така че да може да види червената коса на Томое. – Сайо? Откъде взе този кохан?

Курара не се интересуваеше защо Сайо е тук; тя просто се радваше, че най-накрая могат да избягат от летния дворец.

Сайо изпуфтя.

– Аз те чаках. Когато не се върна на „Орихиме“, тръгнах да те търся. После избухна експлозията и... е, аз съм ловец, нали? Мой дълг е да се боря с шикигамитата!

Сега, като го разгледа по-добре, Курара разпозна кохана с меден цвят от магазина, където за последен път беше видяла Сайо. Тя се изправи, като повлече Хару със себе си. Веждите му бяха смръщени, а изражението му – мрачно. Настанявайки се на крилото, Курара внимателно отметна кичури черна заплетена коса от лицето на момчето.

– Кой е този, да го вземат сините небеса? – попита Сайо с напрегнато изражение.

– Приятел. – Курара нямаше време да обяснява всичко.

– Той не е ли шикигами? – Томое се завъртя и изпъзля на отсрещното крило. Тя се взираше в Хару с широко отворени очи. – Ти изкрещя нещо за ядро. Но той изглежда...

– *Откраднала си шикигами? От имперски Създател?* – изрева Сайо.

– Не съм откраднала никого! Хару не принадлежи на никого! – Курара не смяташе, че Сайо има право да я обвинява в кражба. Особено като се има предвид, че в момента пилотираше откраднат кохан. Тя закрепи Томое и Хару към крилото с хартиени въжета, преди да върже и себе си за кохана. – Първо трябва да се справим с шикигамито. – Независимо от всичко тя нямаше да позволи на принцесата да вземе ядрото му. Нямаше да позволи още едно шикигами да бъде превърнато в роб.

На няколко метра от нея драконът отново се освободи от веригите си. Триумфирайки, той дръпна от небето кипак и погълна и превозното средство, и пилота цели. Създателите на земята се опитаха отново да го задържат, но той се изплъзна от обсега им и полетя към града.

– Поне веднъж да сме единомислени по някой въпрос. – Сайо стисна зъби, превключи кохана на пълна скорост и се втурна след шикигамито, което се носеше към улиците.

Драконът събори една купчина сгради на пътя. Като домино тя се блъсна в съседната. Ред подир ред, улица подир улица купчините се сриваха на земята. Късаха се въжетата за пране. Стълбищата се разцепваха. Хората крещяха, спасявайки се от приливната вълна отломки, която се носеше към тях. В преобърнатите кухни и разрушените складове за гориво избухнаха пожари. Военната полиция, която беше разположена около летния дворец, тръгна да преследва звяра, като мъжете се показваха от колите си и стреляха по дракона с куршуми, които едва оставяха вдлъбнатини по него.

Сайо накара кохана да се стрелне след дракона. Дървени греди заваляха върху тях. Корабът се заклати като махало, за да избегне отломките, падащи от купчините сгради. Разпръснати вещи отскачаха от крилата: порцеланови чинии, детски играчки, бутилки с мариновани храни. Цял гардероб едва не се сгромоляса върху пилотската кабина. Сайо зави рязко наляво и той се удари в земята точно до тях.

Хару внезапно дойде на себе си.

– К-Курара? – Той се взираше в нея с широко отворени очи. – Къде сме? Какво става?

Гласът му. Очите му. Беше минало толкова много време. На Курара ѝ се искаше да спре всичко и просто да се разплаче, но трябваше да се съсредоточи върху дракона.

Шикигамито усука тялото си на възел и се стрелна не само към земята, а през нея, пробивайки си път покрай камъните и в металните основи на купола, заравайки се в дълбините на града.

Дъхът на Курара спря.

В ушите ѝ се разнесе стържещият писък на разкъсван метал. Във въздуха отекна стон като на умиращ кълбест кит. Шикигамито разрушаваше инфраструктурата, която държеше всичко на място; металните плочи, които служеха за основа на повърхността, канализационната система, дъждоуловителите, електропреносната мрежа, двигателите и флотационните устройства. Всичко скърцаше и напълно спираше.

Пътищата избухваха, когато тръбите се пукаха под настилката, изпращайки струи вода, които се разпръсваха във въздуха и заливаха улиците. Прекъснатите жици падаха във водата, а електричеството се надигаше и експлодираше. Куполът изведнъж се килна, основите му се пропукаха. Той се наклони под ъгъл спрямо съседните куполи.

Ръцете на Сайо стискаха скоростните лостове, кокалчетата ѝ бяха побелели. Тя рязко насочи кохана нагоре. Той се завъртя, докато се издигаше, като за кратък миг правеше пирует към небето, преди да смени скоростите и отново да се спусне по спиралата, стрелкайки се през дупката, останала след дракона.

Курара едва имаше време да се увери, че всички са закрепени за кохана, преди да профучат покрай счупените тръби и пресечените линии на града. Те се стрелнаха през основите, които поддържаха куполите на Сола-Ил, извън небесния град и в откритото небе под него.

Коханът продължи да лети напред, докато куполите на Сола-Ил, разцъфнали като вишнев цвят, не останаха зад тях. Над кораба падна дълга сянка. Непосредствено над него драконът се носеше във въздуха.

ЧЕТИРЕСЕТ

— **ЧУДЕСНО**, а сега какво ще правим? — Томое се вкопчи в ръба на кабината за управление. Ето ги, насред откритото небе, без оръжия и без никакъв начин да запалят огъня, нужен, за да унищожат едно шикигами.

Курара си спомни момента, в който драконът се появи за първи път на „Мидори“, как се почувства, сякаш се взира в прииждаща лавина. Беше изминала дълъг път от тази първа среща. Въпреки че усещането не беше изчезнало напълно, тя успя да потисне страха си и да се наведе към дракона.

— Остави това на мен — каза тя. — Само ме приближи до него.

Знаейки какво е Хару, какво е *тя*. Гледайки слънчевия ентузиазъм на Акане за всичко и дори мрачната отдаденост на Руки, тя вече знаеше, че не може да се сражава с шикигамитата, сякаш са просто чудовища, които трябва да бъдат спрени.

Щеше да се бори с шикигамито, щеше да го унищожи, но не заради хората на Сола-Ил. Щеше да го направи заради самото шикигами. Ако не можеше да му даде нищо друго, можеше поне да му осигури достойна смърт.

— Примами дракона и аз ще извадя ядрото му — каза.

Хару я зяпна невярващо.

— Сама?

— Мога да се справя! — настоя Курара. Налагаше се.

Драконът се обърна към тях. Кожата на врата на Курара настръхна. Тя не гледаше към някакъв обикновен звяр от хартия, а към интелигентно създание, уловено в мъките на страданието си.

— Дръжте се! — Сайо рязко насочи кохана надолу.

Докато се носеха към изпепелената земя долу, драконът литна след тях. Бързо скъси разстоянието помежду им и се приближи толкова, че муцуната му едва не докосна опашката на кохана. Зъби, огромни като крилата на кохан, щракнаха във въздуха зад тях.

Точно когато се приближиха опасно до земята, Сайо обърна кораба нагоре. Коханът отново започна да се издига със спираловидно въртене, от което стомахът на Курара се преобърна. Металната рамка на кораба издрънча и двигателят изплю черни следи от дим, подобни на панделки.

— Ако искаш да направиш нещо — изкрещя Сайо над рева на двигателя, — сега е моментът!

— Опитвам се! Не можеш ли да държиш това нещо стабилно? — викна Курара, докато коханът бързо се измъкваше от щракащите челюсти на шикигамито.

Сайо направи неприличен жест в огледалото за обратно виждане и отново ги спусна рязко надолу.

Хващайки се за крилото, Курара събра офудата си и образува тризъбец с размерите на кохана под себе си. Зъбите ѝ бяха стиснати съсредоточено, докато насочваше оръжието към яростните очи на дракона.

Звукът на барабани се разнесе из въздуха. Над тях един червено-златен небесен кораб се понесе в небето. Дългите му платна се развяваха на вятъра като военни знамена. Малкото останала светлина се отразяваше в лъскавите червени мачти. Лицата на озъбените огри, издълбани върху борда на кораба, бяха изкривени в призрочни изражения.

Хару сграбчи китката на Курара. Той гледаше трескаво към широкия фланг на небесния кораб.

— Това е един от бойните кораби на принцеса Цукими. Господарят Фуджиуа е на палубата. Усещам го!

От небето се изсипа внезапен залп от офуда. Градушка от мечове премина покрай шикигамито и се насочи към кохана.

— По нас ли стрелят? — извика Курара, докато Сайо издърпваше кораба от линията на огъня.

— Заради мен. Предполагам, че принцесата иска да си ме върне — каза Хару жално. — Дръж ни на разстояние. Ако позволиш на господаря Фуджиуа да даде заповед, нямам друг избор, освен да се подчиня.

Хората са гладни. Поглъщат и чупят. Чупят и поглъщат. Ще те изядат с очите си, ще те изядат с ръцете си. Бягай, бягай, бягай! Безсмисленото бръщолевене на дракона се изля от гърлото му, докато се въртеше в кръг отново и отново, без да може да реши кого да нападне.

След миг драконът се спря на тях.

Той се хвърли. В същия момент към тях полетяха и мечове от офуда. Сайо наклони кохана на една страна, а хартиените оръжия ги преследваха, докато те се носеха и спускаха във въздуха извън обсега на мятащата се опашка на шикигамито, избягвайки вълната от хартиени снаряди, избягвайки оръдията, които гърмяха от борда на кораба.

Докато коханът се издигаше в небето, Курара забеляза Фуджиуа, който стоеше до перилата на кораба с арсенал от хартиени мечове зад гърба си.

Без да се замисля, тя вдигна хартиения си тризъбец и го запрати право към корпуса на кораба. Оръжието послушно полетя, но когато стигна до кораба, офудата на Фуджиуа го отблъсна от пътя и го запрати обратно надолу.

Хару се хвърли на задната седалка.

– Курара! – изкрещя той, докато тя издърпваше тризъбеца и го изпращаше отново нагоре към кораба. – Драконът! Целъ се във врата!

Курара се обърна тъкмо навреме, за да види как една гигантска опашка се спуска върху тях. Офудата ѝ се върна, за да образува щит между шикигамито и кохана. Опашката на дракона се блъсна в офудата ѝ, като разкъса защитната хартиена бариера.

Господарю, къде си? Защо ме остави сам? – изкрещя шикигамито, а блънуванията му заглушиха всичко останало като буря. – *Ти ме остави. Стой с мен. Не искам никого друго освен теб.*

Курара искаше да протегне ръце и да го утеши, както би направила с плачещо дете, макар да знаеше, че това е твърде опасно. Вече имаше само един начин да даде на шикигамито покой. Със стиснати зъби тя превърна щита си в гигантско копие.

С рев Курара запрати копието в небето. Драконът се дръпна от траекторията му, но не успя да избяга. Офудата на Курара беше засякла целта си. Минавайки през въздуха като остър нож през коприна, копието се заби в долната част на челюстта на дракона и отрязва главата на звяра.

Тялото на шикигамито се сгромоляса на земята с такава сила, че облакът прах, който се издигна след него, почти стигна до Сола-Ил. Подобно на лед, който се разтопява в киша, вълна от хартия заля мините, където беше паднал, блъскайки се в стените на разнебитените бараки и помитайки складовете. Опашката му се простираше достатъчно далеч, за да докосне гората, която ограждаше напуканата земя.

Главата увисна високо във въздуха, преди гравитацията да я придърпа надолу. Безцветните ѝ очи се завъртяха назад.

Хората ще вземат душата ти, малката. Бягай, бягай, бягай, преди да са те хванали.

ЧЕТИРЕСЕТ И ЕДНО

КУРАРА не си позволи да извърне поглед. Тя беше направила това. Беше редно тя да стане свидетел на последните му мигове.

Трябваше да бъде спряно, каза си тя. *Нямах избор*. Сега шикигамито най-сетне можеше да почива в мир. Когато главата на дракона започна да се разпада, Курара видя ядрото му и нишките от хартиени мускули, разположени около него. То се претърколи във въздуха между кохана на Сайо и военния кораб на принцеса Цукими. С ъгълчето на окото си Курара забеляза Фуджиуа да се навежда над палубата.

Гледката я изтръгна от мрачните ѝ разсъждения. В този момент тя имаше само една мисъл: да вземе ядрото, преди някой друг да го направи. Хвърли хартиена верига във въздуха към него, но Фуджиуа беше по-бърз. Неговата трептяща офуда се стрелна в небето и изтръгна ядрото от въздуха.

– Не! – изкрещя Хару. Томое трябваше да го спре да не се измъкне от кабината. – Рара! – извика Хару. – Ядрото – не им го давай!

Главата на Курара се обърна към военния кораб. Ако оставеше ядрото при Фуджиуа и другите, те щяха да съживят дракона, да го свържат с един от тях и да го принудят да им служи до живот. Тя не беше унищожила шикигамито само за да им осигури нов роб. Това беше съдба, която не би пожелала на никого.

Хартията се разпиля около нея и закипя в ураган. Погледът ѝ срещна очите на Фуджиуа. През краткото разстояние в откритото небе можеше да прочете решителността в погледа му.

– Не – отсече Сайо, – приключихме тук. Трябва да...

Изстрели от оръдия разтърсиха въздуха. Амбразурата на небесния кораб се насочи към кохана... и оттам започна стрелба.

Сайо изруга, когато едно гюле едва не ги улучи.

– Насочи се към града. Аз ще ги разсея. – Курара издърпа въжетата, които я държаха вързана за крилото, и се приготви да скочи. За миг Сайо изглеждаше така, сякаш ще възрази; макар че изражението ѝ остана недоволено, тя не проговори.

– Почакай – обади се Хару. – Те искат мен. Ако аз се предам, вие трите ще успеете да избягате.

– Не! – извика Курара. Тя би предпочела да се изправи срещу всички имперски Създатели и техните шикигамита, отколкото пак да бъде разделена от Хару.

– Е, той има право – каза Сайо.

– Казах „не“!

Курара тъкмо се канеше да скочи, когато през небето полетяха гюлета. От ръба на императорския военен кораб Фуджиуа се присъедини към обстрела. Поток от хартиени снаряди се понесе към кохана, всеки от тях можеше да ги сваля от небето.

Курара разпростря щит върху целия кораб, като се съсредоточи да предпази кабината, докато гюлета и офуда ги блъскаха като железен юмрук в ребрата. Всеки удар оставяше вдлъбнатина в щита ѝ. Тя усети момента, в който офудата на Фуджиуа разкъса бариерата ѝ. Хартиен камък колкото юмрука ѝ премина през офудата ѝ и през опашката на кохана, унищожавайки двигателя.

– Удариха ни! – изкрещя Томое.

Подобно на падащ метеор, коханът се засили надолу, летейки директно над гората, която заобикаляше разрушените мини за левит. Дърветата се разтресоха при вида им, клоните им се сплитаха от вятъра като чудовища, които ги чакат да се спуснат в гладните им усти.

– Не, не, не, не, не! – Сайо се бореше с управлението, но коханът продължаваше да лети надолу.

Вятърът блъскаше тялото на Курара, студен и остър. Тя усещаше как я пронизва, докато се държеше за ръба на крилото. Нямах време за нищо специално. Направи първото, за което успя да се сети – хартиена топка. Мека отвътре и с подобна на метал обвивка отвън. Курара се сви в уюта на своята офуда, тялото ѝ потъна дълбоко в меката ѝ вътрешност.

– Влизайте! – Курара посегна към задната седалка, за да издърпа Хару и Томое. – Ти също, Сайо!

С един последен трескав поглед към земята Сайо изостави управлението и тръгна по крилото към нея. Курара я издърпа вътре, затваряйки топката покрай тях точно когато двигателят избухна в пламъци и ги захвърли във въздуха.

Въртяха се в кръг и се премятаха. Топката се удари в нещо с хрущене, разпръсквайки парчета хартия от стегнатата си обвивка. Те падаха, летяха надолу в продължение на километри. Огънят разяждаше краищата на офудата на Курара. Част от двигателя сигурно ги беше ударила, когато бе избухнал – хартиената ѝ топка се разпадаше на пепел. Обсипаното със звезди небе започваше да се показва през дупките и Курара протегна ръка към облаците.

Топката се блъсна в дърветата. Курара усети как се натроши около нея. Пресегна се, за да хване нечия ръка – не знаеше чия, – но пръстите ѝ се увиха единствено около въздух. С малкото контрол, който успя да събере, тя избута офудата си към останалите и разду хартията с надеждата, че ще смекчи падането им.

Моля те, опази ги!, молеше се Курара, докато тялото ѝ летеше към земята.

ЧЕТИРЕСЕТ И ДВЕ

ДЪРВЕТАТА спряха падането ѝ и Курара се свлече надолу. Нещо се счупи – клон, кост. Клонките драскаха лицето ѝ, а листата режеха кожата ѝ, докато най-накрая тя се приземи сред останките на хартиената си топка – по гръб под един крив дъб.

Бегло долови, че някой стене до нея, но беше твърде замаяна, за да обърне глава и да види кой е. Във въздуха се носеше миризмата на левит. В далечината над дърветата се издигаше стълб дим. Вероятно това беше мястото, където коханът се бе разбил.

Кохан. Катастрофа. Тези думи се въртяха в ума на Курара, докато най-накрая не ги осмисли. Тя скочи на крака, а стомахът ѝ се сви. Черни петна затанцуваха пред очите ѝ, докато светът идваше на фокус.

– Томое? Сайо?

Курара се обърна и видя двете момичета, които лежаха на земята близо до нея. Ръкавите на кимоното на Сайо бяха разкъсани, а краката на Томое бяха заплетени в един храст, но не изглеждаха сериозно наранени.

– Къде е Хару? – Страхът обгърна гърдите ѝ със студените си ръце. Дали и той се беше приземил сред дърветата? Беше ли ранен? Мислите ѝ се въртяха в кръг, опитвайки се да избегнат спомена за първия път, когато се бе сгромолясала на земята. Спомена за горящия Хару.

Сайо се надигна и изчисти листата от дрехите си. Бузите ѝ кървяха, а ръцете ѝ бяха покрити с драскотини, но нищо не беше счупено. След като огледа набързо синините си, тя попита:

– Хару? Така се казва онова момче, нали? Онова шикигами от двореца?

– Той не приличаше на шикигами. – Томое със стон се изправи до седнало положение. – О, сини небеса, вижте какво е направила земята с ботушите ми!

– Да не е някакъв нов вид? – попита Сайо. – Някой от експериментите на принцеса Цукими?

Раздразнена, Курара тъкмо отваряше уста, за да им обясни, когато Томое изведнъж извади тантото си от ножницата и се завъртя с лице към един гъст храсталак.

– Кой е там?

– Стой! – Хару с мъка се изправи на крака, вдигнал ръце в знак на капитулация. – Само аз съм!

Времето спря. Дъхът на Курара секна, докато я заливаше вълна на облекчение. Не можеше да си спомни как да мига. Или как да диша.

– Хару! – Хвърли се към него. Краката ѝ поддадоха и тя уви ръце около него в много силна прегръдка. Хару не я хвана навреме и коленете ѝ се удариха в земята, повличайки и момчето.

Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ, тя сбърчи лице в грозна гримаса, докато ридаше.

Най-накрая. След всичко, което беше преживяла. *Най-накрая.* Тя не можеше да намери други думи. Огромна тежест се вдигна от раменете ѝ. Белите ѝ дробове отново можеха да дишат. *Най-накрая.*

Ръцете на Хару нежно хванаха китките на Курара и здраво ги стиснаха.

– Рара. Добре съм.

– Какво прави той тук? – попита Сайо. – Не е ли той шикигамито, което си откраднала от принцеса Цукими?

Курара се изправи на крака. Изведнъж се почувства безкрайно уморена.

– Не съм откраднала никого. Хару беше мой приятел от „Мидори“. Аз... Ние... – Тя се мъчеше да обясни всичко, което ѝ се беше случило, от момента, в който „Мидори“ беше унищожен, през срещата с войниците в гората до сделката, която беше сключила с Химура.

Хару слушаше със смирено изражение, докато тя разказваше за случилото се в Сола-Ил и как Химура е продал ядрото на Хару на принцесата. Когато стигна до момента, в който Химура я предаде, тя спря и си пое дълбоко дъх.

Не искаше Томое и Сайо да я гледат така, както я беше гледал Химура, не искаше да рискува да бъде наранена отново, но не искаше и да ги лъже. Бяха се борили заедно. Те заслужаваха да знаят истината.

Друг бе въпросът какво щяха да направят, след като им я кажеше.

– Има още нещо... – Подготвяйки се за буря, Курара дръпна ръкава си и свали черната ръкавица, покриваща лявата

и ръка. Тя вдигна хартиения крайник към лицето си. – Аз също съм шикигами.

Хиляди емоции преминаха по лицето на Сайо, твърде бързо, за да ги улови, преди изражението ѝ да стане непроницаемо. Ужасена, Томое се ококори, а долната ѝ челюст увисна.

Курара се напегна и се подготви за експлозията от въпроси, които със сигурност щяха да дойдат, но преди някой да проговори, над главите им премина позната сянка.

Тя зяпна. „Орихиме“ напускаше Сола-Ил. Напускаше тях.

– Корабът! – Сайо направи две внезапни крачки напред, сякаш щеше да се затича след него. Тя се обърна към Курара, изпаднала в паника. – Бързо! Използвай офуда, за да привлечеш вниманието им! Те не знаят къде сме.

– Не, недей! – Томое се хвърли напред, за да хване Курара за китката. – Принцесата те преследва. Ако подадеш сигнал на кораба, само ще издадеш позицията си. След това нападение е най-добре корабът да се измъкне, преди градът да бъде блокиран.

– Значи те ще си тръгнат без нас?

– Ако се налага.

Сайо издаде звук, наполовина раздразнен вик и наполовина стенание. Прокара треперещите си пръсти през косата си.

– Курара. – Погледът ѝ беше решителен. – Аз никога не съм те молила за нищо, но ако някога решиш да направиш нещо за мен, нека е това...

– Сайо! – викна Томое.

Хару сплете пръсти с тези на Курара.

– Какво искаш да направиш ти, Курара?

Тя го погледна.

– Искам да те защитя от принцеса Цукими и Фуджиуа и...

Той поклати глава.

– Забрави за мен. Забрави за дълга си към кораба. Забрави за всички останали. Какво искаш *ти*?

Това беше въпрос, на който рядко ѝ се бе налагало да отговаря. Беше трудно да го опише с думи. Желанията ѝ бяха толкова оплетени, че не знаеше къде започваше едното и къде свършваше другото. Искаше Хару да бъде в безопасност. Искаше да се върне на кораб сред екипаж, който да я приема въпреки всичко. Искаше да се изправи срещу Химура и да го фрасне в лицето. Искаше по-добър живот за шикигамитата.

В небето над тях се чу тътен. „Орихиме“ се отдалечаваше все повече и повече, прокъсаните му платна се вееха на вятъра. Отдалеч изглеждаше толкова окаян – платната, които покриваха дупките в корпуса, се виждаха дори от земята. Курара призова остатъците от хартиената топка към себе си. Парчетата офуда, пръснати по земята и заплетени в дърветата и храстите, долетяха при нея. Не ѝ беше останала много, но може би беше достатъчно, за да повика помощ.

Това добра идея ли е?, премина една неприятна мисъл през ума ѝ.

Искаше да помогне на Томое и Сайо. Не искаше да бъде наред някаква гора, сама и оставена на милостта на онзи, когото принцеса Цукими решише да изпрати по петите ѝ. „Орихиме“ беше безопасност. Беше свобода, както и удобството на меко легло и топла храна. Беше дом.

Но Химура вероятно бе на кораба. Както и Акане. А екипажът... Щяха ли да я приемат, ако знаеха каква е? Щяха ли да приемат Хару?

Ами ако принцесата нападнеше кораба, задето я приютяваше? Военните бяха най-големият клиент на „Орихиме“, но ако принцеса Цукими пожелаеше, можеше да се погрижи никой в армията никога повече да не купува ядра от тях. Или още по-лошо, можеше да прати хора да ги преследват като предатели на империята.

Мислите на Курара започнаха да препускат, докато си представяше всички ужасни неща, които можеха да се случат на екипажа. Не бе способна да го направи. Не бе способна да рискува.

Офудата ѝ се върна около врата ѝ.

„Орихиме“ продължи по пътя си.

ЧЕТИРЕСЕТ И ТРИ

КУРАРА вече не можеше да види кораба. „Орихиме“ се бе превърнал в черна точица на хоризонта. Докато изчезваше, същото се случваше и с последния им шанс за спасение.

Сайо се обърна и удари с юмрук по най-близкото дърво. Без да каже нищо, тя си проправи път покрай останалите и влезе в гората, отблъсквайки нисковисящите клони, които препречваха пътя ѝ.

– Сайо? Къде отиваш? – Томое забърза след нея.

– Да настигна кораба! – извика Сайо.

Никой не каза и дума за това, че е невъзможно да го постигне пеша. Или за това, че вероятно още не са в безопасност. Не мислеха разумно, все още идваха на себе си след адреналина от борбата и катастрофата в гората, изпълнени с неспокойна енергия и нужда да направят нещо, каквото и да е.

Нямаше накъде другаде да тръгнат освен на юг, вървейки под плетеницата от клони, която образуваше клетка между земята и небето. Въздухът, наситен с аромат на борове, беше като от друг свят, усещане, което се нарушаваше само от миризмата на разруха. Курара долавяше дим, носен от вятъра.

Клонките драскаха лицето и краката ѝ. За известно време единственият шум беше звукът от стъпките им и шумоленето на листата. Тя погледна надясно. Ръцете на Хару се люлееха покрай тялото му, кльощави и както винаги некоординирани. Непохватността му беше успокоителна. Той се бе върнал. Курара се чувстваше като в сън. Той наистина беше тук, нали? Нямаше да изчезне в момента, в който се обърнеше? Въпреки всичко, което се бе случило, тя си позволи малка въздишка на облекчение. Бяха заедно. Бяха в безопасност, поне засега. Драконът не беше унищожил Сола-Ил и „Орихиме“ бе успял да се измъкне.

Но – в крайчеца на съзнанието ѝ се процраднаха тревоги – какво ще правим сега?

– Дракон в Сола-Ил! И човешки шикигамита! Какво става, да го вземат небесата? – мърмореше Сайо, докато вървеше гневно напред.

И тя, и Томое приемаха новините на Курара доста добре, като се имаше предвид всичко, което се бе случило. Макар Курара да беше сигурна, че това е само защото имаха толкова много други неща, за които да се тревожат.

Скоро трябваше да се разделят. Веднага щом се измъкнеха от гората, Томое и Сайо щяха да се опитат да се присъединят към своите, а Курара щеше да... ами тя не знаеше какво щеше да направи, само че не можеше да тръгне с тях.

Все пак принцеса Цукими се интересуваше само от *нея*. Нямаше да пренесе своите неприятности и на кораба. Ако Томое и Сайо мислеха трезво, щяха също да го признаят. Курара се зачуди дали не проявява малодушие, като не повдига темата първа. Мисълта да се раздели с приятелите си я нараняваше повече, отколкото бе очаквала.

Отново щяха да бъдат двамата с Хару. Точно както е било от самото начало.

Забавяйки крачка, за да върви редом до него, Курара прошепна:

– Как се чувстваш?

– В момента имам единствено заповеди да защитавам господаря Фуджиуа. – Хару сниши глас: – Стига да не се опиташ да го нараниш, няма да направя нищо. Но е странно. Когато той ми даде заповед, нямам чувството, че съм принуден да се подчиня. Всеки път, когато ми каже да направя нещо, си мисля: „О, това е добра идея!“. Така че го правя, но после се чудя какво ме е прихванало. Сякаш за момент не съм на себе си. Почти бях забравил какво е отново да имаш господар.

– Отново? – Курара се хвана за изтърваната му реплика. Имаше неща, които не ѝ казваше, и тя трябваше да разбере какви са те.

Лицето му стана безизразно, което на свой ред разколеба Курара. Знаеше, че Хару може да бъде потаен; просто не беше свикнала да се държи така покрай нея. На „Мидори“ той ѝ казваше всичко – от глупавите си любовни увлечения по някоя изпълнителка до планове си да открадне шоколад от кухните, канеше я в ума си, без да му пука какво ще открие тя да се подмята там.

Този път, когато Курара опита да отвори вратата към мислите му, откри, че е здраво заключена.

– Откога имаме тайни един от друг, Хару?

Изненадан смях се изплъзна от устните му, рязък и суров.

– Аз пазя тайни от теб от години, Рара. – В отговора му нямаше гордост, само тъжна и горчива истина.

– Значи винаги си знаел, че си... че и двамата... сме шикигамита? Помниш всичко отпреди „Мидори“? Когато сме били деца?

– Никога не сме били деца, Рара. – Погледът на Хару премина по лицето ѝ, докато вървяха зад Томое и Сайо. – Физическите ни тела се промениха, но не сме пораснали наистина. Не и по начина, по който растат истинските деца.

– Защо аз не помня нищо от това? – Мадам Ито го бе нарекла „травма“, но Курара започваше да се чуди дали е вярно.

Хару изрита един камък от пътя си. Той подскочи и се изтърколи нанякъде.

– Аки. Това е било името ми преди – каза тя.

Той я погледна рязко.

– Не би трябвало да го знаеш.

Курара стисна устни. Как можеше Хару вече да я дразни? Едва си го бе върнала обратно. Преди няколко минути искаше да плаче и да го прегърне, а сега ѝ идеше да го плесне по врата.

– Искам истината, Хару.

– Обещах ти да не казвам нищо.

Курара вдигна глава към небето. Спомни си историята, която ѝ разказваше мадам Ито за това как двамата с Хару са били открити сред останките на горящото им село, странните сънища, които не можеше да си спомни съвсем. Нещо липсваше, нещо важно, което ѝ се бе случило, но тя не можеше да го открие.

– Ти да не би...? Да не си ми изтрил паметта? – Ако не беше травма, какво друго можеше да бъде? Символите на ядрото съдържат цялата информация за едно шикигами. Точно както при Акане, колко лесно щеше да бъде да изтриеш няколко години? Не искаше да е истина, но колкото повече мислеше за това, толкова по-логично ѝ се струваше.

Хару въздъхна и кимна.

– Изтриването на символи е лесно. Дори аз мога да изтрия част от ядрото на едно шикигами.

Курара видя, че ударът, подобно на падаща брадва, предстои, но не успя да го избегне. Когато я връхлетя, силата му я повали. Тялото ѝ се движеше автоматично през гората, но мозъкът ѝ се запъна и спря.

– Аз ли те помолих да го направиш? – Тя се опитваше да си върне някакво подобие на здрав разум.

– Да. Не исках, но ти ме умоляваше да го направя – каза Хару.

– Кои спомени изтри? Какво съм забравила? – Каква част беше загубила? Колко спомени беше изтъргувала? Хората, които бе срещнала, нещата, които беше видяла и преживяла – дали някога щеше да си върне тези спомени?

Хару не каза нищо. Мълчанието се нарушаваше само от далечен тътен на гръмотевица.

– Не мога да ти кажа това. Обещах.

– Обещал си на Аки, не на мен – каза тя.

По лицето на Хару премина изражение на обида. По короните на дърветата започна да ръми сив ситен дъжд, да се стича през тях и да превръща земята в кал. С всяка стъпка краката на Курара потъваха в калта, сякаш земята се опитваше да я окове. Ръмежът се превърна в ревящ проливен дъжд. Отпред Томое изкрещя и изтича, за да се скрие, като повлече Сайо със себе си.

– Добре. Не ми казвай. Ще разбера сама! – Курара се втурна покрай него.

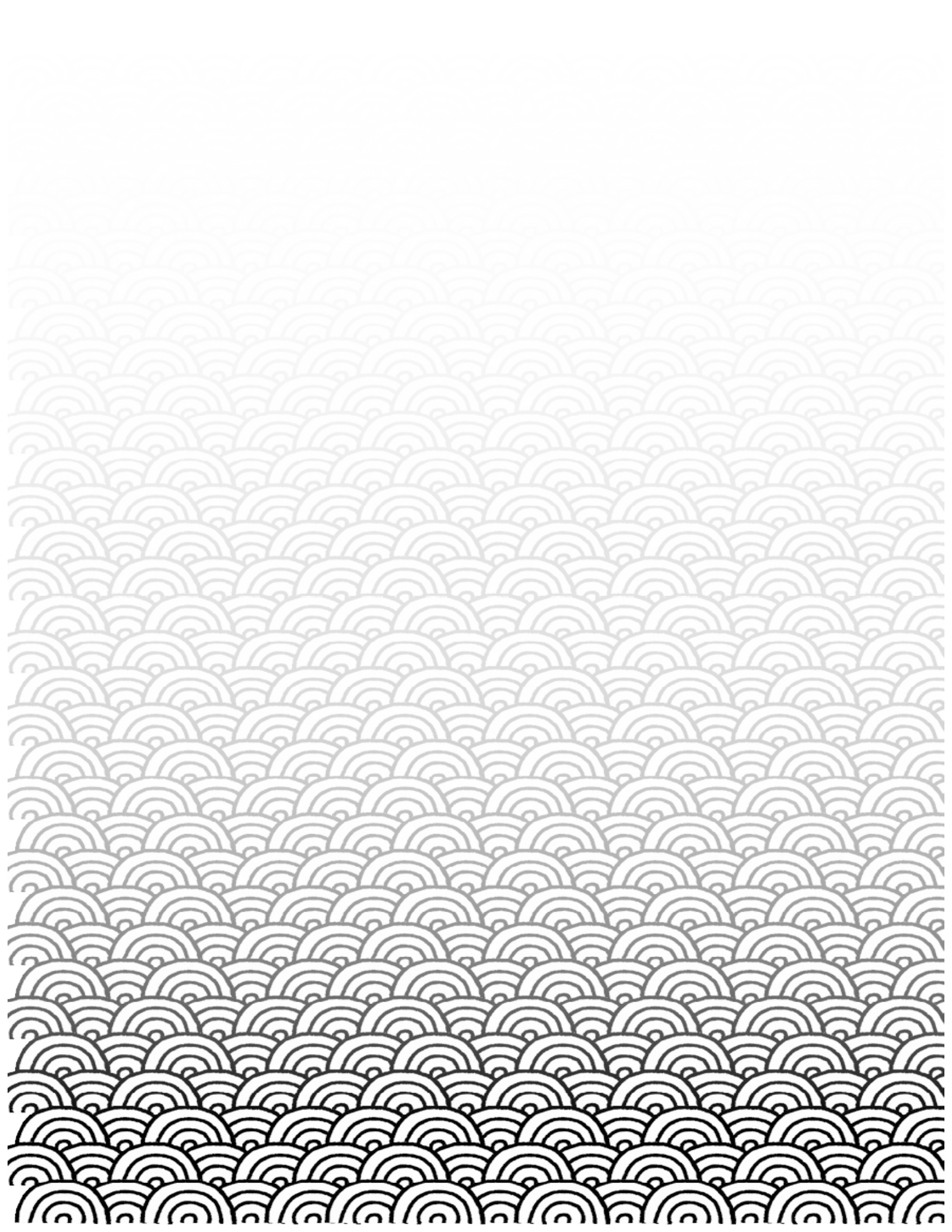
– Рара! – извика Хару след нея. Тя спря. Той я погледна, изражението му беше мрачно за миг, преди устните му да се извият в усмивка. – Радвам се, че се върнах.

Това беше онзи Хару, когото познаваше: любопитното, добро момче, с което беше израснала. Звездите бяха скрити от облаци, вятърът виеше. Дъждът залепяше косата му за лицето и се просмукваше в дрехите му, но Курара никога не го беше виждала да изглежда толкова ведър.

Умираща звезда падна от небесата и от тази звезда порасна дърво.

Хару беше нейната звезда. Беше пропътувала цялата страна, бе се борила с шикигамита, бе се сражавала с имперските Създатели и се беше противопоставила на принцесата на империята само за да го върне.

Докато бяха заедно, тя можеше да се справи с всичко, което щеше да ѝ донесе утрешният ден.

РЕЧНИК

Йокай – свръхестествени, подобни на духове същества.

Катана – вид меч с извито, едностранно заточено острие, който се държи с две ръце.

Кимоно – облекло, изработено от прави парчета плат. Обвива се около тялото и трябва да бъде здраво завързано.

Кипак – вид небесен кораб, който обикновено се използва за кратки полети. Прилича на малка лодка с крила.

Кицуне – лисица йокай, известна със своята интелигентност и хитрост. В митологията се появява както като верен пазител, така и като измамница.

Ко – общата валута на Микошима.

Кото – музикален инструмент, състоящ се от тринайсет струни, опънати на дървена дъска. Звукът се извлича чрез дърпане на струните.

Кохан – често срещан вид небесен кораб, използван за транспорт, сражения и разузнаване.

Оби – пояс, който се носи с кимоно.

Окаю – пикантна оризова каша.

Офуда – хартия, използвана от Създателите. Въпреки че традиционно върху офудата се изписва благословия или молитва, много Създатели в наши дни пропускат тази стъпка.

Ронин – самурай без господар.

Сорабито – буквално: небесни хора. Група хора, които са родени в един от седемте небесни града. Смятани са за второкласни граждани на империята.

Създатели – хора, които умеят да контролират хартията.

Танто – къс меч, който обикновено се сравнява с нож или кинжал.

Татами – вид рогозка, изтъкана от раката и други материали.

Тенмори-шу – вид напитка, приготвена от цветя тенмори, които растат само в небесните градове.

Хакама – дреха, завързана около кръста, която пада до глезените.

Шикигами – същество, направено от хартия. За шикигамитата не се знае много, а истината за произхода им е изгубена във времето. Създателят може да обвърже шикигами с волята си с кръвна връзка, направена с помощта на ядрото на шикигамито. Без господар шикигамитата в крайна сметка стават агресивни.

Шочу – вид напитка, която обикновено се прави от дестилиран ориз.

МЕСТА

„**Мидори**“ – носещ се във въздуха курорт, съставен от банкетни зали и частни стаи, построен от наземници.

Сола-Ил – първият построен някога небесен град. Смята се за основополагащ град на сорабито.

Сола-Ре – градът, в който е родена Томое.

Томури – столицата на Микошима.

БЛАГОДАРНОСТИ

Има много хора, на които съм безкрайно признателна за работата и усилията, които положиха, за да се роди тази книга. Винаги съм смятала, че благодарностите ще бъдат най-лесната част, но сега намирам за почти невъзможно да ги изкажа, без да напиша есе от сто страници.

Първо, огромни благодарности на моята агентка Лина Лангли за това, че беше един от първите хора, които повярваха и се застъпиха за моята книга. Също така благодаря на Джули Фъргюсън за краткото време, през което бях поверена на нейните грижи.

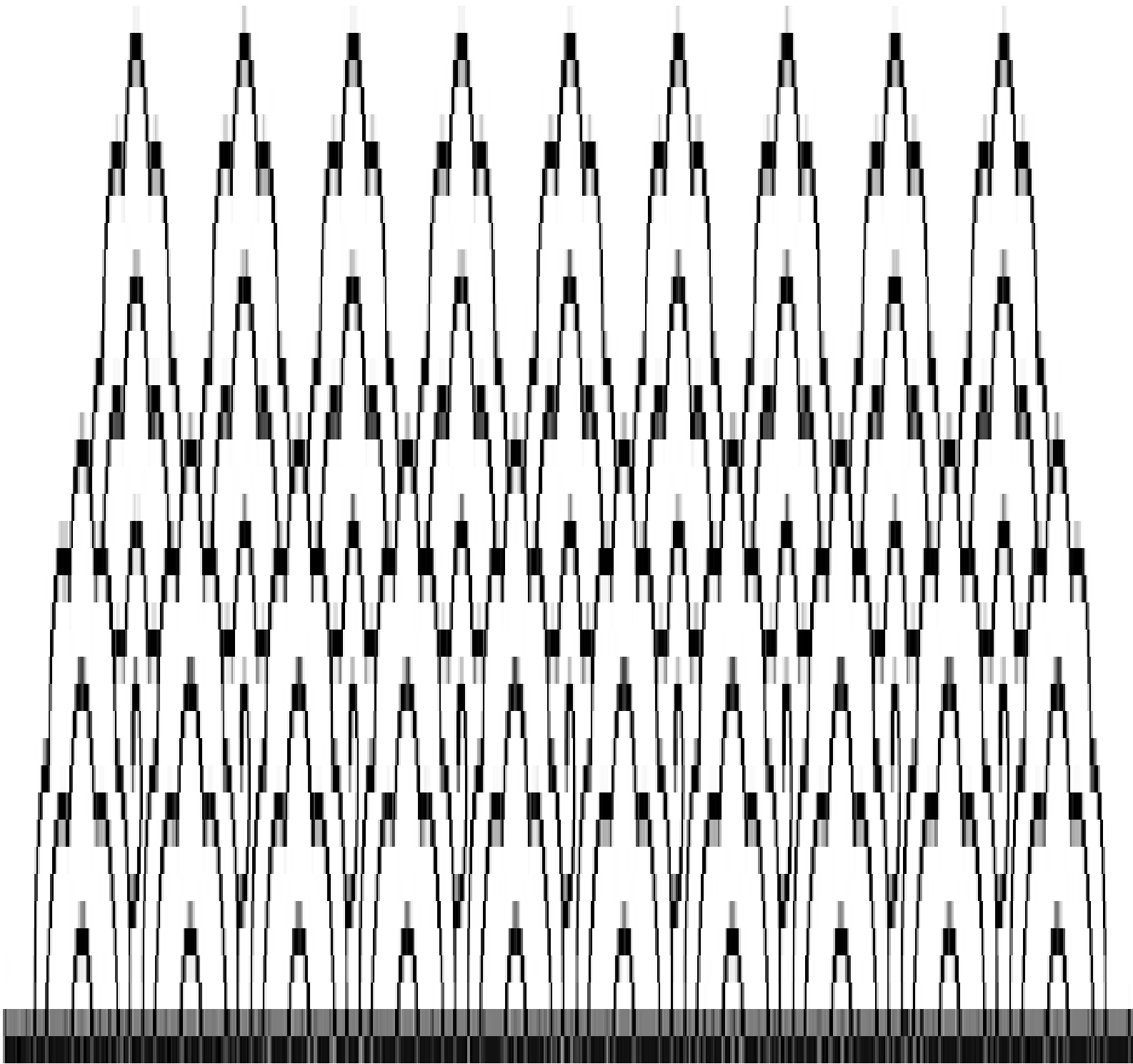
Благодаря на неуморната ми редакторка Грейна Клиър, която търпеше моите отплесвания и глупавите ми идеи повече, отколкото беше редно. На Амир Занд за невероятната корица. На Бен Норланд, Роси Кроули, Джон Мур, Кирстен Козенс, Лиз Скели и на всички добри хора от „Уокър Букс“ за труда и усилията, които положиха за издаването на тази книга.

Хиляди благодарности на първите ми читатели Нику и Мика Саеки, Тес Али и Юма Такемото, както и на хората от Японското общество в Обединеното кралство. Вашата помощ и проникателни коментари бяха безценни. Искане ми се думите да бяха достатъчни, за да изразя благодарността си. Благодаря и на моите приятели Дейна, Кимико, Моника и Клоуи за това, че ми позволиха да се оплаквам от сърце, когато ударя на камък.

И накрая, но в никакъв случай не на последно място, много благодаря на теб, скъпи читателю, за това, че реши да разгърнеш тази книга. Независимо дали е купена, взета назаем, разменена или открадната от някой досаден чичо, благодаря ти, че отдели време, за да живееш в този свят с мен.

ЗА АВТОРА

Ан Сей Лин е писателка, библиотекарка и книгоманка, изпълнена с любов към всичко, свързано с фентъзито. Макар сега да живее в Лондон, тя е прекарала няколко години в Чиба, Япония, в разнебитен апартамент до гарата, където стените са се тресели при профучаването на среднощния влак. Когато не пише, тя често учи, играе игри или се опитва да направи онзи заек оригами за стотен път. Това е нейната първа книга.

НЕПОКОРНИ НЕБЕСА

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: © Ан Сей Лин

Превод: © 2023 Вихра Манова

Редактор: Калоян Игнатовски

Коректор: Елена Можолитч

Корица: © Амир Занд

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“,

ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-338-9